

၀ သျှို

ရှင်မတောင်သနပ်ခါးမွေးမွေး
ချစ်သူရဲ့ပါးမွေးမွေးပေါ်မှာ

BURMESE
CLASSIC
COM

GRAPHIC DESIGN THEIN SHWE KYI

ဒီကာလအရေးအခင်း

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ပြည်သူ့အသံအသွေး

ပြည်ထောင်စု ပုခေါ်ရိုး အဆိုးဆုံးပုံစံမျိုးအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊

အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊

စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဇီဝိကရေးစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊

ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

ဗီယွန်နိုဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ဝိုင်းရံ ဖြိုးတိုက်တက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတည်တံ့ထောင်ရေးနှင့် အခြားဗီယွန်

ရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖို့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊

စေ့ကွက်ဗီယွန်ရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ ဗီယွန်နိုဦးစည်ချက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်၏ဗီယွန်ရေးစနစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊

အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ

မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊

စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

သို့။

BURMESE CLASSIC

ရှင်မတောင်သနပ်ခါးမွှေးမွှေး ချစ်သူရဲပါးမွှေးမွှေးပေါ်မှာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ်- ၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း။

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်အပြင်နှစ်ရပ်

ဦးကျော်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေမြသေပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းမလင်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူးစာပေ

၀၁-၈၅၀၀၆၉၆၊ ၀၉-၇၃၀၈၁၅၄၊ ၀၉-၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉-၅၁၈၅၀၈၄

စာမျက်နှာ ၈၃

သို့

ရှင်မတောင်သနပ်ခါးဖွေးဖွေး ချပ်သုရံပိမ္မေးဖွေးပေါ်မှာ

ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၃။

၂၄၈ - စာ : ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ရှင်မတောင်သနပ်ခါးဖွေးဖွေး ချပ်သုရံပိမ္မေးဖွေးပေါ်မှာ

အခန်း (၁)

“ကိုကို ကော်ဖီရပါပြီ”

အသံတိုးတိုးချိုချိုလေးနှင့်အတူ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးဖွေးဖွေး
သင်းလေးကို သူ ရှူရှိုက်မိသည်။

မော့အကြည့်မှာ နုညက်ရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ
ပါးကွက်ကြားလေးတွေ ညီညာလိမ်းခြယ်ထားသော ‘ရွှေမိုးညို’ ကော်ဖီ
ဘန်းလေးကို စားပွဲလေးပေါ်တင်ပေးလာ၏။

“မိုးလေး ဘာကူညီပေးရဦးမလဲ ကိုကို”

စားပွဲပေါ်က စာရင်းဖိုင်တွဲတွေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရွှေမိုးညို
မေးတော့ သူ ခေါင်းကိုခါရမ်းပြရင်း

“ရတယ် မိုးလေး ဘာမှကူစရာမရှိပါဘူး”

ဗျူးစာပေ

“ဒါဆို မိုးလေး စာကျက်လိုက်ဦးမယ်နော် ကိုကို”

နှုတ်ဆင်းခဲ့ရလေးတွေ လွန်ခနဲ ပြုံးကာပြောတော့ ဖြူဖွေးသွယ်တန်ဆာ သွားလေးတွေ လက်ခနဲ ဖော်သွားခဲ့သည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြတော့မှ ရွှေမိုးညို အခန်းထဲက လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ပန်းနုရောင် ဒူးဖုံးဂါဝန်အပါးလေးနှင့် ရွှေမိုးညိုအလှတွေကို သူ ခင်းခင်းလေးလိုက်ကြည့်မိသည်။

နက်မှောင်သော ဆံနွယ်တွေကို ဂုတ်ဖိုးနောက်မှာ စုနှောင်ကာ ဇားလျားချထားသည်က ခါးစပ်အထိရှည်သည်။ အနီမုံအမြင့် အကွေ့အကောက် ကောက်ကြောင်းပြေပြစ်ကျောရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်လေးတွေ အခန်းတံခါးမှာ ကွယ်ပျောက်သွားမှ သူ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း အကြည့်တို့ ပြန်သိမ်းဆည်းမိ၏။

ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးထဲက သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာခဲ့သော မိုးလေးရဲ့အလှတွေကို သူ သတိပြုမိခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်တုန်းကမှ ဦးနှောက်ထဲ မထည့်ခဲ့ဘူးပါ။

အခုတော့ သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ပန်းတိုင်ကြောင့် မိုးလေးကို သူ အရင်ထက်ပိုတောင် သတိထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မာန် ရွှေမိုးညိုက တော်တော်လှလာတယ်နော်၊ တကယ်ဆံ့စကနေ ခြေဖျားအထိလှတယ်ဆိုတာ အဲဒီလို အလှမျိုးကွ”

ကျောင်းသားဘဝကတည်းက သူ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေဖူးသော ပန်းတိုင်နှုတ်က ထိုစကားတွေ ကြားခဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်းမှာ မိုးလေးကို

သူ သတိထားမိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ပန်းတိုင် နှုတ်က ထုတ်ဖော်ချီးကျူးလောက်အောင်လည်း မိုးလေး လှပါသည်။

မကျဉ်းမကျယ် ပြေပြေလေးနှင့် လှနေသော ကကြီးပုံ နဖူးလေးနှင့် နက်မှောင်ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တွေက လိုက်ဖက်သည်။

ထူ၍ရှည်ကျောသော မျက်တောင်နက်နက်တွေ ဝန်းဆင်းသည့် ချက်နက်ဝန်းလေးတွေက တမင်ဖန်တီးထားတာမဟုတ်ဘဲ ညှို့ဇာတ်တို့အပြည့်ရှိသည်။

ပြေညက်ချောမောသော ပါးပြင်နှင့် နှာတံစင်းစင်းလေးအောက်က နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးသည်လည်း အလှတစ်ပါး။

မိန်းကလေးချင်း ငေးလောက်အောင် ပြေပြစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းအလှတွေသည်လည်း မိုးလေး၏အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူကြီးတောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတော့ မိုးလေးအလှတွေက အလှဆုံးပွင့်နေသည့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပမာ ရှိနေခဲ့တာ မဆန်းပါ။

“အလင်းဗီမာန်” ဆိုသော သူ့အာရုံထဲမှာ မှတ်မိနေဆဲ မိုးလေး ငုံ့ရိပ်လေးကိုတော့ မမေ့နိုင်သေးပါ။

ရွှေမိုးညို ဆိုသော ကောင်မလေး အိမ်ကိုရောက်လာသော ထိုနေ့လေးကို သူ ပြန်အမှတ်ရမိသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ကြီးကြီး ခွံကျွေးနေသော ထမင်းစားနေရင်း ထားဟွန်းသံနှစ်ချက် ကြားလိုက်သည်နှင့် သူ ထိုင်ခုံပေါ်က လျော့ခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဟာ ဖေဖေခွဲမေမေ ပြန်လာပြီထင်တယ်”

ပါးစပ်ထဲက ထမင်းတွေ ပလုပ်ပလောင်းနှင့်ပြောရင်း သူ ဆွေဇနီးဘက်ပြေးထွက်တော့ နောက်က ကြီးကြီးအသံက ထပ်ကြပ်မကွဲလိုက်လာသေးသည်။

“ဟဲ့ သားလေး အလင်း ချော်လဲမယ်လေ ဖြည်းဖြည်း”

စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးသည့် ကြီးကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ထမင်းပန်းကန်ကြီး ထားရစ်ခဲ့ကာ သူ့နောက်ကပါလာတာ သိနေသည်။

ဆင်ဝင်အောက်ကို ထိုးရပ်လာသော ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကြားမှာ မြင်လိုက်ရသော ကောင်မလေးကြောင့် ဗီမာန် မျက်လုံးတွေ အံ့သြဝိုင်းစက်သွားခဲ့၏။

“သား ထမင်းစားနေတာလားကွ”

ဖေဖေက သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီးမေးရင်း အနားလျှောက်လာက ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ညင်သာစွာသပ်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်ပါတော် မင်းတို့ကားသံကြားတာနဲ့ စားနေရင်း ထွက်ပြေးတော့တာ”

အနောက်က ရောက်လာသည့် ကြီးကြီး စကားကြောင့် ဖေဖေ ခေါင်းညိတ်ပြုံးရင်း သူ့ပါးပြင်ကို တစ်ချက်ငဲ့နှမ်းသည်။ သူကတော့ ပါးစပ်ထဲက ထမင်းတွေကိုတောင် ဝါးဖို့မေ့လျော့ကာ မေမေ လက်း

ထားသော ဇာဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ မေမေက ကောင်မလေးလက်ကို ဆွဲကာ သူ့ရှေ့အထိ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

မျက်နှာဝိုင်းပြည့်ပြည့်လေးမှာ မျက်တောင်မွှေးရှည်ရှည်ကော့ကော့ကြီးတွေနှင့် ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကောင်မလေးကို ဗီမာန် မျက်မှောင်လေးကျူကြည့်မိသည်။

ဒီကောင်မလေးကို သူ ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ ဖေဖေ မေမေတို့နှင့်အတူ ဒီကောင်မလေးအိမ်ကို အလည်ရောက်ဖူး၏။ သူတို့အိမ်လို မဟုတ်ဘဲ ခြံကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးသာဖြစ်သည်။

“သား ဒီညီမလေးကို မမှတ်မိဘူးလား”

မေမေက သူ့ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြုံးပြုံးလေး မေးတာမို့ “မေမေတို့သူငယ်ချင်း ဦးဦးနဲ့အန်တီရဲ့သမီးမဟုတ်လား၊ သား မှတ်မိပါတယ်”

သူ့အဖြေစကားကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေ သဘောကျစွာ ရယ်နေကြတော့ သူ မကျေနပ်သလို မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကြည့်မိ၏။

“မေမေတို့ ဘာလို့ရယ်တာလဲ၊ သားပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရဲ့၊ သားပြောပုံလေးကို သဘောကျလို့ ရယ်မိတာပါကွယ် အဟင်း ဟင်း ဒီညီလေးနာမည်ကိုကော မှတ်မိသလား သားလေး”

ဖေဖေ ထပ်မေးတော့ ဗီမာန်မဖြေဘဲ ပါးစပ်ထဲက ထမင်းကိုပဲ အမင်ဝါးနေလိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေးနာမည် ရွှေမိုးညို ဆိုတာ ကြား

ကတည်းက ထူးဆန်းနေလို့ မှတ်မိနေခဲ့တာပဲ။

ဒီကောင်မလေးကို ခေါ်လာပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေ မေးခွန်းတွေ ထုတ် ချယ်နေတာကို မကျေနပ်ချင်။ ပြီးတော့ မေမေက သူ့ကိုနှုတ်ဆက် အနှင်လေးတောင် မပေးဘဲ ကောင်မလေးလက်ကို ကိုင်ထားတာလည်း ကျေနပ်ပါ။

“မမှတ်မိဘူးလား သားလေးရဲ့”

“ဟဲ့ မင်းတို့ကလည်း ပြောမှာဖြင့် ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ သားလေးကို စိတ်မတိုတိုအောင် လုပ်နေကြတယ်”

ကြီးကြီး ကြားကမျက်စောင်းချီကာ ဝင်ပြောတော့မှ မေမေက ရွှေမိုးညို ခေါင်းလေးကိုအသာပွတ်သပ်ရင်း

“မိုးလေးလေ သားရဲ့ ရွှေမိုးညို တဲ့”

“သား မှတ်မိပြီမဟုတ်လား၊ ဖေဖေတို့တောင် သမီးလေးအိမ် အလည်ရောက်ဖူးတယ်လေ”

ဖေဖေကပါ သူ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း ပြောလာတော့ ဗိမာန်ကောင်မလေးမျက်နှာကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း

“အစတည်းက မှတ်မိသားပဲ၊ နာမည်ကိုသာ မိုးသားနာမည် ကြီးမူည့်ထားတာ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ဗိမာန် စကားကြောင့် ကောင်မလေး မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ် ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည်။ မေမေက ရွှေမိုးညို ပခုံးလေးကို ဖေးမဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

“သမီးလေး ဖေဖေနဲ့မေမေက သမီးလေးမွေးတဲ့နေ့တုန်းက

နှစ်တွေညိုမှိုင်းနေလို့ ရွှေမိုးညိုလို့ မှတ်မှတ်ရရ ပေးခဲ့တာကွဲ့ သားရဲ့”

“နေပါဦး သူလေးက ဘယ်လိုလုပ် ညည်းတို့နဲ့ပါလာတာလဲ”

ကြီးကြီး မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်မေးတော့ ဖေဖေက

“မိုးလေးကို ကျွန်တော်တို့ အပြီးခေါ်လာတာ မမရေ”

“ဘာရယ်”

ကြီးကြီး မျက်ခုံးတွေပင့်တက်ကာ တအံ့တဩဖြစ်သွားခဲ့သလို ဗိမာန်စိတ်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ မေမေက ရွှေမိုးညို လက်လေးကိုဆွဲထားရင်း

“ကဲ ကဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး မမကို ရှင်းပြပါမယ် လာ သမီးလေး လာနော်”

မေမေ ရွှေမိုးညိုကို တွဲခေါ်ကာ အိမ်ထဲဝင်သည်။ ဖေဖေက လည်း သူ့ကိုလက်ဆွဲကာ ဧည့်ခန်းဆိုဖာထိုင်ခုံဆီ လှမ်းသည်။

“မင်းတို့စကားတွေ မရှင်းဘူး၊ ဒီကလေးမလေးမှာ မိဘတွေ ခိုတော့တာ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးအဘွားနဲ့ ဦးလေးသားချင်းတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေမှာ ထိုင်မိသည်နှင့် ကြီးကြီးစိတ်မရှည်နိုင်စွာ မေးပါတော့သည်။ ဗိမာန်ကတော့ မေမေနဲ့ဘေးမှာ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေ သော ရွှေမိုးညိုကိုပဲ စူးစူးကြည့်နေမိဆဲ။

“ဒီလို မမရဲ့၊ သမီးလေးမိဘနှစ်ပါး ဆုံးပြီးကတည်းက ဦးလေး လင်မယားနဲ့ အဘွား၊ အဘိုးတွေနဲ့ နေနေခဲ့တာလေ၊ အခု သမီးလေး အဘွားကလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူး၊ ဦးလေးကြီးဘဲသူက

လည်း ငါးစားရေ သိပ်အဆင်မပြေတော့ တောကိုပြန်ပြောင်းကြတော့
လို့တဲ့လေ သမီးလေးရဲ့ပညာရေးနဲ့အနာဂတ်အတွက် အခု ညီမလေး
တို့ ထာဝန်ယူ ခေါ်ထားလိုက်တာပါ။ မွေးစားတဲ့သဘောပေါ့ မမရယ်”

“အမလေးတော် ကိုယ့်မှာချစ်စရာ သားလေး တစ်ယောက်
ရှိနေရဲ့သားနဲ့ သူများကလေးကို နင်တို့က မွေးစားချင်သေးတယ်”

ကြီးကြီးမဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် အလိုမကျသလို ပြောတော့ ဖေဖေ
ကြားဝင်ရှင်းပြန်သည်။

“ဒါ သူများကလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ မမရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့
မေတို့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရွှေဝင်းရဲ့သမီးလေးပဲ၊ တကယ်ဆို ရွှေဝင်း
ဆုံးပြီးကတည်းက သမီးလေးကို မွေးစားချင်ခဲ့တာပါ။ မေကလည်း သမီး
ရင်းလိုချင်နေတာလေ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား မေ”

ဖေဖေစကားကို မေမေက ထောက်ခံခေါင်းညိတ်ရင်း ရွှေမိုးညို
ပန်းလေးကို သိုင်းဖက်ထား၏။

“နစ်ယောက်ကတော့ အတိုင်အဖောက်ညီနေကြတာပဲ၊ ငါ့ကို
လည်း ဘာမှမတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်လိုက်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ အခုလည်း မထင်မှတ်ဘဲ ဒီ
အစီအစဉ် ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ သမီးလေးကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ဖို့သွားရင်း
ဒီအစီအစဉ်တွေသိလိုက်တော့ တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့တာပါ။ အဘိုးအဘွား
တွေ ဦးလေးတွေကလည်း လက်ခံကြတယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေဝင်း
ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို ကျွန်တော် အကျိုး
စီးပွားအတွက်လည်း ကူညီပေးခဲ့တဲ့သူပါ”

“ဆန်ပေးလို့ဆိုရတာပါ မောင်ရဲလင်းရယ်၊ တကယ်ဆို ရွှေဝင်း
အိမ်ထောင်ကျတော့ မင်းကမ္ဘာဇာနည်ပေါ့၊ အလုပ်ခန့်ခဲ့တာ သူတို့အတွက်
အဆင်ပြေသေးတာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မပြောပါနဲ့ မမရယ်၊ ရွှေဝင်းက လူယုံတော်လို
သစ္စာရှိရှိ ထာဝန်ကြေခဲ့သူပါ”

ဖေဖေနှင့်ကြီးကြီး အတိုက်အခံ စကားစစ်ထိုးနေတော့ မေမေ
ကလည်း ဖေဖေဘက်က စစ်ကူသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ သမီးလေးခမြာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
မိဘနှစ်ပါးစလုံး တိမ်းပါးသွားတာ သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ ညီမတို့
သားလေးနဲ့ စာနာပြီး မွေးစားလိုက်တာပါ”

နစ်ယောက်တစ်ယောက် အခြေအနေမှာ ကြီးကြီး ဘယ်လို
အတိုက်အခံပြုလို့ မရတော့ဟု နားလည်သွားတော့ တစ်ထစ်လျှော့သွား
ခဲ့၏။

“ငါက မွေးစားလို့ပြောနေတာထက် ကိုယ့်သားလေးဘက်က
ပြန်ကြည့်ဖို့ ပြောတာ၊ ငါ့သားလေး အလင်း စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ပြော
နေတာပါ”

“ဘာစိတ်ထိခိုက်စရာရှိလဲ မမရဲ့၊ သားက ချစ်စရာညီမလေး
တစ်ယောက်ရလို့ ပျော်တောင်နေဦးမှာ နော် သားလေး”

ဖေဖေက သူ့ကိုပေါင်ပေါ်ဆွဲတင် ပွေ့ဖက်ထားရင်းမေးသလို
မေမေကလည်း

“သား ဟောဒီက ညီမလေးနဲ့ အတူတူနေရမှာ မပျော်ဘူးလား

သားညီမလေး ရွှေမိုးညိုလေ”

ဗိမာန် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တာအမှန်။

မေမေ့နံဘေးမှာ သူ့ကိုမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် လှမ်းကြည့်နေသော ကောင်မလေးကို သနားလည်းသနားသည်။ ဖေဖေတို့ပြောသလို ချစ်စရာကောင်းသော ညီမလေးရမှာလည်း ပျော်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့သမီးအဖြစ်တော့ ဗိမာန် လက်မခံချင်ပါ။ ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့အချစ်တွေ ခွဲဝေယူသွားမှာစိုး နိုင်သည်။

ဗိမာန်ဘဝမှာ ဖေဖေ မေမေနှင့်ကြီးကြီးတို့ရဲ့အချစ်တွေကို ပြည့်ဝစွာ ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ရ၏။ ရွှေမိုးညိုဆိုသော ကောင်မလေးက လူယူသွားတော့မှာလား။

အခုပဲကြည့် မေမေအနားမှာ ဒီကောင်မလေး ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိနေခဲ့ပြီ။

“သား ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မေမေမေးတာ ဖြေဦးလေ”

ဗိမာန် ဘာပြောရမှန်းမသိပါ။ ဇာဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် ရွှေမိုးညို ဆိုသည့် ကောင်မလေးကိုလည်း သနားသည်။ ပြီးတော့ မေမေအနားမှာ ထိုင်နေတာကိုလည်း မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေအနားက ဗိမာန် ထွက်ခွင့်လိုက်ပါသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ဘယ်လိုထင်သွားသည်မသိ ကြီးကြီးအသံကိုတော့ ကြားလိုက်ရပါသေးသည်။

“ဟော အဲဒါ မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့သဘောဟဲ့”

ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ရောက်ခဲ့ကာ စားပွဲရှေ့မှာဝင်ထိုင်လိုက် နီပေမယ့် ထမင်းစားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။

ခဏကြာတော့ ဖေဖေ ရောက်လာကာ သူ့နံဘေးက ထိုင်ခဲ့ တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လာ၏။

“သား ဖေဖေတို့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း မဆိုးပါဘူး ဖေဖေ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေးက ဖေဖေ တို့အိမ်မှာလာနေမှာ သား မကြိုက်လို့လား”

ဖေဖေက သူ့နဖူးပေါ်က ဆံပင်တွေကို အသာလေးပွတ်သပ် ပေးနေရင်းမေးတော့ သူ ဖေဖေမျက်နှာကိုမော့ကြည့်ရင်း

“ဖေဖေမေမေတို့ကကော သားထက် သူ့ကိုပိုချစ်သွားကြမှာ လားဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ဖေဖေ သဘောကျသလို ဟက်ခနဲ ရယ်မော ရင်း သူ့ကိုပွေ့ချီကာပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေ၏။

“သားကို ဖေဖေကော မေမေကော သိပ်ချစ်တာ သားသိတာပဲ လေ၊ သမီးလေးရောက်လာလို့လည်း အချစ်တွေလျော့မသွားပါဘူးကွယ်၊ သားလို ဖေဖေ မေမေ မရှိတော့တဲ့သမီးလေး ရွှေမိုးညိုကို ဖေဖေတို့နဲ့ အတူ သားက သနားစေချင်၊ ချစ်စေချင်တာပါ။ သားအတွက် ညီမလေး တစ်ယောက်ရတာ သား ဝမ်းသာရမှာပေါ့”

ဖေဖေစကားကို ဗိမာန် ခေါင်းညှိတ်လက်ခံမိပါသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရွှေမိုးညိုဆိုသော ကောင်မလေး ရောက်လာတာ သူ့အလွန်

၁၆

သို့

ဆွမ်းရောက်ကောင်းမှာ သေချာသည်။

ခြံထဲမှာ အဖော်အပေါင်းမရှိပါဘဲ ခြံစောင့်ဘာသာနှင့် ကြီးကြီးတို့

မကြီးတို့နှင့်ကစားရတာ ပျင်းစရာကောင်းသည်။

ရွှေမိုးညို ဆိုသော မိုးလေးကတော့ သူနဲ့အတူတူ ကစားဖော်

ဖြစ်သည်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၂)

ဖေဖေရဲ့စကားကြောင့်ပဲ ရွှေမိုးညိုလေးအပေါ် စာနာသနားစိတ်
လေး ဖြစ်တည်ခဲ့ရကာ ညီမလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူ လက်ခံခဲ့မိ၏။

သူ့ထက် လေးနှစ်ကျော်ငယ်သည့် ရွှေမိုးညိုလေးက နောင်နှစ်
မှာ ကျောင်းစတင်ရမှာဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က မူကြိုဆရာမ
တစ်ယောက်ခေါ်ကာ အိမ်မှာပဲ စာသင်ပေးသည်။

သုံးတန်းကျောင်းသား ဗိမာန် ကျောင်းကပြန်ရောက်ချိန်တွေ
မှာ ရွှေမိုးညိုလေးက ခြံဝက စောင့်ကြိုနေတတ်သည်။

“ဟေး ကိုကို ပြန်လာပြီ၊ ကိုကိုပြန်လာပြီ”

ခြံထဲဝင်လာသော ကားလေးအနောက်က အသံစာစာလေးနှင့်
အော်ဟစ်ကာ ကြိုဆိုတတ်သော ရွှေမိုးညိုကို ဗိမာန်လည်း ခင်တွယ်
သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာ အမှန်ဖြစ်၏။

“မိုးလေး ကိုကိုကို စောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ကစားကြမယ်လေ”

“မိုးလေး စာတွေသင်ပြီးပြီလား၊ ဆရာမက အိမ်စာမပေးခဲ့ဘူးလား”

“အေဘီစီတစ်ပုဒ်ရေးပြီးပါပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ညကျမှ ကကြီးခကွေး နှစ်ပုဒ်ရေးမယ်လေ၊ အခု ကိုကိုနဲ့ကစားဦးမယ်”

“ဒါဆို ခဏလေးစောင့်နေနော်၊ ညီမလေး ကိုကို အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

ခေါင်လေးညိတ်ပြီးပြီနေသော မိုးလေးအနီးက ပြေးထွက်ကာ ဗိမာန် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တော့ ကြီးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိမတတ်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ အို သားလေးရယ်၊ ဘာလို့ ပြေးလာရတာလဲ၊ ချော်ချက်လဲမဖြစ်ကွယ်”

“ညီမလေးနဲ့ ကစားမလို့ ကြီးကြီးရဲ့”

“ဘာရယ် မိညိုနဲ့ဟုတ်လား”

ရွှေမိုးညိုကို ကြီးကြီးက မှည့်ဟုတ်ခေါ်သည်။ မေမေနှင့်မေမေက သမီးလေး မိုးလေးဟု နှုတ်ကမချတမ်း ခေါ်တတ်ကာ သူ့ကိုလည်း ညီမလေး မိုးလေးဟုပဲ ခေါ်စေခဲ့သည်။

မိုးလေးကလည်း မေမေတို့ သင်ထားသည့်အတိုင်း သူ့ကို ကိုကိုဟုပဲ ခေါ်သည်။

“သား ဘာလို့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ကစားရမှာလဲ၊ မိမော်တို့ ဘာကြီးတို့နဲ့ပဲ ကစားပေါ့”

“ဟာ ကြီးကြီးကလည်း ဘာကြီးတို့နဲ့ မကစားချင်ပါဘူး၊ မျင်းစရာကြီး”

“ဒါဆို ကြီးကြီးနဲ့ ကစားမယ်လေ ဟုတ်လား”

“ကြီးကြီးက သားလိုမှ မပြေးနိုင်တာ၊ မိုးလေးနဲ့ပဲ ကစားမလို့ရော ကျောပိုးအိတ်ယူထားလိုက် ကြီးကြီး”

ကြီးကြီးလက်ထဲ ကျောပိုးအိတ်ထိုးထည့်ခဲ့ကာ ဗိမာန်အခန်းထဲဝင် အဝတ်အစားတွေ လဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြံထဲပြေးဆင်းခဲ့ကာ မိုးလေးစောင့်နေသည့်အနား ရောက်ခဲ့သည်။

“စိန်ပြေးတမ်း ကစားရအောင် မိုးလေး”

“ကစားမယ် ကိုကို၊ ကိုကိုပြေးလေ မိုးလေး လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ မိအောင်လိုက်ပေတော့ ပြေးပြီ”

ခြံထဲကို ဗိမာန်ပတ်ပြေးတော့ မိုးလေးက နောက်ကမိအောင် ပြေးလိုက်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို မိုးလေး လိုက်မမီနိုင်ပေမယ့် ဘာဘာတို့ ကြီးကြီးတို့ထက် မိုးလေးက ပိုပြေးနိုင်သည်။

သူ့ကို မမိမချင်း မရပ်မနား ပြေးလိုက်နေသည့် မိုးလေးကို သနားလာမှပဲ သူ အပြေးရပ်ကာ အမိခံလိုက်၏။

“ဟေး ကိုကိုကိုမိပြီ၊ ကိုကို လိုက်ရမယ့်အလှည့်နော်”

“အင်း လိုက်ပေးမှာပေါ့၊ မိုးလေး ပြေးနော်”

ဂါဝန်ပွယောင်းယောင်းလေးမကာ ပြေးဖို့ဟန်ပြင်နေတုန်းမှာပဲ ခြံထဲဆင်းလာသည့် ကြီးကြီးအော်သံက မိုးလေး ခြေလှမ်းတွေကို တန့်ခန့်ရပ်သွားစေ၏။

“သားရေ လာတော့ ရေချိုးရအောင်”

“ဟာ ကြီးကြီးကလည်း ဒီမှာ သားလိုက်ရမယ့်အလှည့်မို့ လိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“တော်ပြီ တော်ပြီ လာတော့ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ပတ်ပြေးနေတာ ဆွေ့လဲရင် အသားတွေပွန်းပွဲကုန်မယ်၊ ဟဲ့ မိညို လာစမ်း လာစမ်း”

ကြီးကြီးခေါ်တော့ မိုးလေး တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ ကြီးကြီးအနားကို လျှောက်သွားခဲ့ကာ မဝံ့မရဲလေး ရပ်နေ၏။

“ကြည့်စမ်း အဝတ်အစားအကောင်းတွေဝတ်ပြီး ပေကျံအောင် ကစားနေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဟို မေမေ ဝတ်ခိုင်းလို့ပါ ကြီးကြီး”

ကြီးကြီးမျက်နှာမဲသွားခဲ့သည်။ မေမေကို မိုးလေးက မေမေဟု ခေါ်ဝေါ်တာကို ကြီးကြီး နှစ်မြို့ပုံမရတာ ထင်ရှားလာသည်။

“ခင်မြတ်မေတို့ကတော့ တန်ရာတန်ရာ မလုပ်ဘူး၊ ပစားပေး လွန်းတယ် ဟဲ့ မိညို ညည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား သွား ရေမိုးချိုး ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်လျှော်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“အေး ပါးစပ်က ဟုတ်ကဲ့လုပ်ပြီး ငါ့စကားနားမထောင်လို့က တော့ နာမယ်မှတ် သွား”

အိမ်ပေါ် စရောက်လာကတည်းက မိုးလေးအပေါ် ကြည်ဖြူ စိတ် အလျဉ်းမရှိသော ကြီးကြီးကတော့ မိုးလေးကို လုံးဝပစားမပေးဘဲ ဆက်ဆံတတ်သည်။

အခုလည်း မိုးလေး ထွက်သွားသည်နှင့် သူ့ကိုကြီးကြီးက စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ခြွေပါတော့သည်။

“သား အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေနဲ့၊ မဆက်ဆံနဲ့ သိလား၊ ရွှေမိုးညိုဆိုတာ သားနဲ့တာမှ သွေးသားမတော်စပ် တဲ့သူစိမ်းပါ၊ သားမိတာတွေက စာနာသနားလို့ မွေးစားစောင့်ရှောက်တယ် ဆိုပေမယ့် သားလေးနဲ့ မောင်နှမအရင်းအချာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့သား သူနဲ့ကစားစရာမလိုဘူး၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ကြီးကြီး ပြောတာ သဘောပေါက်လား သား”

ကြီးကြီးစကားတွေကို သူ နားလည်ဖို့ခက်ခဲနေခဲ့တာအမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ မိုးလေးကို ဖေဖေနှင့်မေမေက ချစ်သည်။ မိုးလေးက သူ့ရဲ့ ညီမလေးဟုပြောသည်။

ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးရဲ့စကားတွေကတော့ ဖေဖေတို့နှင့်ဆန့်ကျင် ဘက်တွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကြီးကြီး မိုးလေးက သားရဲ့မွေးစားညီမလေးလေ၊ သူ့မှာ အဖေနှင့်အမေမလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ မိုးလေးက သားကို အရမ်း ခင် အရမ်းချစ်တာ ကြီးကြီးရဲ့”

ဗီမာန် စကားကြောင့် ကြီးကြီး မျက်နှာကိုမဲကာ ခေါင်းကိုခါရမ်း သည်။ ပြီးမှ သူ့ပုခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

“ဒီမှာ သား၊ ကြီးကြီးပြောတာ သေချာနားထောင်၊ အဲဒီ မိုးညိုက သားလေးရဲ့ဖေဖေနှင့်မေမေဆီက အချစ်တွေကို လုပ်ယူမယ့် မိန်း ကလေးပဲ”

ကြီးကြီးစကားကြောင့် သူ ချောက်ချား တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။
ကြီးကြီးနှင့်ဝန်းတွေက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း ဆက်ပြောသည်။

“သားလေး ဖေဖေ မေမေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ချမ်းသာမှုတွေကို မိညို
က ရသလောက် သိမ်းပိုက်သွားမှာ၊ အခုတောင် သားမေမေက မိညို
လေးမှ မိညိုဖြစ်နေတာ သားအသိပဲ၊ ဒီကောင်မလေးကို သား အရော
တဝင်မနေနဲ့၊ ကြီးကြီး စကားကိုနားထောင်”

သူ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ကြီးကြီးပြော
သလို ဖေဖေနှင့်မေမေဆီက အချစ်တွေကို မိုးလေး သိမ်းပိုက်သွားမှာ
လား၊ လူယူသွားမှာလား။

ဒါကိုတော့ သူ ကြောက်ပါသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ အချစ်ဆုံး
ဆိုတာ သူပဲဖြစ်ချင်သည်။ ကြီးကြီးကော တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေကို
သူပဲပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။

ရွှေမိုးညိုကိုတော့ သူ သနားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနှင့်မေမေ
တို့အချစ်တွေကိုတော့ မလေးနိုင်။

ကြီးကြီးပြောမှပဲ မိုးလေးဆိုသော ရွှေမိုးညိုကို သူ မုန်းတီးချင်
လာ၏။

ရွှေမိုးညိုဆိုတာ ကြီးကြီးပြောသလို သူ့သွေးသားညီမလေး
အရင်းမှမဟုတ်တာဘဲ။

ဒီကောင်မလေးကိုတော့ သူ မသနားမိအောင် ကြိုးစားရမည်။
ကြီးကြီး စကားတွေက သိပ်ကိုမှန်လွန်းသည်။

အခန်း (၃)

ကြီးကြီး စကားတွေနောက်ပိုင်းမှာ မိုးလေးဆိုသော ကောင်မ
လေးကို သူ အရေးမပေး ဂရုမစိုက်မိအောင် နေဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကိုကို မိုးလေးတို့ ကစားကြမယ်လေ”

“နင့်ဘာသာ ကစားစမ်းပါ။ ငါ စာကျက်စရာရှိသေးတယ်”

“ကိုကို စာကျက်ပြီးရင် ကစားကြမယ်နော်”

“ဟဲ့ မိညို လာစမ်း”

အနားရောက်လာသော ကြီးကြီးအသံကိုကြားတော့ မိုးလေး
ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရှာသည်။

“ရှင် ကြီးကြီး”

“သားလေး မကစားချင်ဘဲ ညည်းက ဘာလို့ ဖွတ်ခေါ်နေရတာ
လဲဟင်၊ အဲဒီလောက်အထိ ကစားမက်နေတာ မဟုတ်တော့ဘူး ညည်း

နေရာဆိုတဲ့စာတွေ ရေးပြီးပြီလား ပြောစမ်း”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ရေးပြီးပါပြီ ကြီးကြီး”

“ဪ အဲဒီလောက်အထိ အချိန်တွေ ပိုနေတယ်ပေါ့လေ၊ လာစမ်း ညှိခန်းကို ကြမ်းတိုက်ရမယ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ အိမ်မှာမရှိသည့်အချိန်တွေမှာ မိုးလေးကို ကြီးကြီးက ဘယ်တော့မှ အခွင့်မပေးတတ်ပါ။ အခုလည်း မိုးလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကာ ညှိခန်းထဲခေါ်သွားခဲ့သည်။

“ဟောဒီ ကြမ်းပြင်တွေကို ဖုန်တစ်ချက် မတင်အောင် တိုက် ရမယ် ကြားလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

“ကြီးစိန် အဲဒီ ကြမ်းပြင်တွေ သမီး တိုက်လိုက်ပါ့မယ်”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မော်မော်ပြောတော့ ကြီးကြီး မာတင်း တင်း မျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း

“နင် ဘာမှလျှာမရှည်စမ်းနဲ့ မိမော်၊ သွား မီးဖိုထဲမှာ မသိန်းကို ပဲ သွားကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်”

မော်မော် ဘာမှအထွန်မတက်ရဲတော့တဲ့ ခေါင်းလေးနဲ့ကာ လူညံ ထွက်သွားရှာသည်။

“ကဲ မိညို ရေရေလုံထဲက ဆပ်ပြာရည်နဲ့ တစ်ခေါက်တိုက် ပြီးရင် ရေအသစ်လဲပြီး တစ်ခေါက်ပြန်တိုက် ပြီးမှ ရေပြောင်အောင် အဝတ်နဲ့ထပ်တိုက်ရမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

“အေး မောင်ရဲတို့လင်မယား ပစားပေးတိုင်း ညည်း ဒီမှာ နေချင်သလိုနေလို့မရဘူး၊ ညည်းကို ထာဝန်ယူကျွေးမွေးထားရတဲ့စရိတ် က မသေးဘူး၊ ဒီတော့ အိမ်အလုပ်တွေကိုလည်း ညည်း လုပ်ရမှာ ဘာဝန်ရှိတယ် ကြားလား”

ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ကြမ်းတိုက်နေသော မိုးလေးကို ကြည့် ကာ သူ သနားမိပေမယ့် ကြီးကြီးက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ လှည့်ထွက်ခဲ့ တာမို့ ဘာမှပြောခွင့်မသားခဲ့ပါ။

“လာ သား သားကို ကြီးကြီး အိုဗာတင်းဖျော်တိုက်မယ် ဟုတ်လား”

ကြီးကြီးကိုယ်တိုင် ဖျော်တိုက်သော အိုဗာတင်းနှင့်မုန့်တွေကို စားနေရပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ညှိခန်းထဲ ကြမ်းတိုက်နေရရှာသော မိုးလေးကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။

ကြီးကြီး စေခိုင်းလို့ မိုးလေး လုပ်နေရရှာပေမယ့် ဒီအလုပ်တွေ က မိုးလေးအသက်အရွယ်နှင့်မမျှတသော အလုပ်တွေပဲဖြစ်သည်။ မိုး လေး ဒီအလုပ်တွေ လုပ်နေတာကိုသာ ဖေဖေနှင့်မေမေ သိလျှင် လုပ်ခိုင်း မှာမဟုတ်။

“သောက်လေ သားလေးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြီးကြီး မိုးလေးကို ဘာလို့ ကြမ်းတိုက်ခိုင်းတာလဲ၊ သူက ကလေးလေးပဲရှိသေးတာ၊ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်တတ်အောင် ခိုင်းရမှာပေါ့ သားလေးရဲ့၊ ဒီကောင်မလေး က သားဖေဖေနှင့်မေမေ အလိုလိုက်ထားလို့ အခွင့်အရေးယူနေတာ၊ ဒါ

ကြောင့် အခုကတည်းက အပိုးကျိုးအောင် ခိုင်းပေးထားရမယ်”

ကြီးကြီး စကားတွေကို သူ ရေရာစွာ နားမလည်နိုင်ပေမယ့် မိုးလေအလုပ်တွေ လုပ်နေတာကိုတော့ သနားသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ရှေ့မှောက်မှာ မိုးလေးကို ယုယ ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံနေတာ မြင်ရတော့လည်း စိတ်က မနာလိုဝန်တိုစိတ် တွေ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“သမီး မိုးလေး စားလေ အရိုးစူးမယ် မေမေ အရိုးထွင်ပေး တာစား ဟုတ်လား”

မိုးလေး ပန်းကန်ထဲက ငါးကြော်တွေကို မေမေ အရိုးထွင်ပေး နေတော့ သူ ဝန်တိုစွာနှင့်

“မေမေ သားကိုလည်း အရိုးထွင်ပေးလေ”

“ဟင် သားလေးက ငါးမကြိုက်ဘူးဆို၊ ကြက်သားကြော်စား လေ သားရဲ့”

ငါးမကြိုက်သော သူ့အတွက် ကြက်သားကြော်တွေ မေမေ ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးထားပေမယ့် သူ့မျက်နှာ စုပုတ်နေတော့ ဖေဖေက

“ကဲ သားကို ဖေဖေ ခွံကျွေးမယ်၊ ကြက်သားက အရိုးစူးစရာ မှမရှိဘဲ သားရဲ့ ရော့ ဒီမှာ ကြက်အသည်းအမြစ်ကလေး စားလိုက်”

“လာ လာ ကြီးကြီးကိုယ်တိုင် သားကိုကျွေးမှာပေါ့၊ မောင်ခဲ ပေး ငါ့သားလေးကို ငါကျွေးမယ်”

ကြီးကြီးက ဖေဖေလက်ထဲက ပန်းကန်ကိုလှမ်းယူကာ သူ့ကို ကိုယ်တိုင်ခွံကျွေးသည်။

အားလုံးရဲ့အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်မှုတွေကို သူ အမြဲတမ်း ခိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာမို့ မေမေရဲ့ယုယမှုတွေ မိုးလေးဆီမှာ ရောက်ရှိနေတာကို ဆော့ သူ့စိတ်က အလိုမကျ ဖြစ်နေမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးပြောသလိုပါပဲ မေမေတို့က မိုးလေးအပေါ်မှာ သိပ် ခေလိုက်လွန်း၏။

ဒီကောင်မလေးကိုတော့ ကြီးကြီး ပြောသလို ပစားပေးလို့ ဖြစ်တာအမှန်။

မေးသံလေးက ချိုချိုလွင်လွင်လေး ဖြစ်ပေမယ့် မကြည်လင်

“အပင်တွေ ရေလောင်းနေတာ နှင် မမြင်ဘူးလား”

ဗိမာန် ဘုဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောတော့ ပြုံးနေသည့် မျက်နှာလေး

“ဟို မိုးလေး ဘာကုလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် မေးလာသော မျက်နှာလေးကို သူ
ချစ်မှောင်ကြီးကုပ် ကြည့်ပစ်လိုက်မိ၏။ မျက်ဝန်း ဝိုင်းစက်စက်လေးတွေ
ဒီမှာ တောင်းပန်ရိပ်လေးတွေ အရိပ်ထင်နေသည်။

ကြီးကြီးပြောထားပြီးကတည်းက မိုးလေးကို သူ သိပ်အရော
ထင်မနေဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေးကတော့ ကြီး
ကြီးမိုလျှင် သူ့ဆီရောက်လာကာ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ဒီလိုပဲ လာရောနှော
တတ်၏။

အခုလည်း ခြံစောင့် ဘာဘအောင်ဆီက ရေပိုက်တောင်းကာ
သူ အပင်တွေ ရေလောင်းနေတာမြင်ပြီး မိုးလေးရောက်လာတာ ဖြစ်
သည်။

“ကိုကို မိုးလေးပါ ရေကူလောင်းပေးမယ်လေ”

“နှင်က ဘာလုပ်တတ်လို့လဲ”

“ကိုကို လုပ်နေတာ ကြည့်ပြီး မိုးလေး မတ်ထားမှာပေါ့ ကိုကို

မိုးလေး လုပ်ကြည့်မယ်လေ”

“○○○○”

ခေါ်သံကြောင့် ဗိမာန် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ဖြစ်
သည်။ စိတ်အာရုံက ပန်းပင်တွေကို ရေဖြန်းနေသည့် ရေပိုက်မှာ ရောက်
နေတာမို့ မိုးလေးလာတာကို မသိလိုက်ပါ။

နံ့သာရောင်အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးကို အညှို့ရောင် စတော်က
လေးနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားသော မိုးလေး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မျက်နှာလေးနှင့်
အနားမာလာရပ်သည်။

ဂုဏ်ဝိသိသ်လေးကိုပဲ မျက်နှာနုနုလှလှလေး ပေါ်လွင်အောင်
ဆံညှပ်လေးတွေနှင့် သပ်တင်ထားသည့်။

ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးက ချစ်ခင်စရာကောင်းသည်။
ဒီမျက်နှာလေးကြောင့်ပဲ ဖေဖေ မေမေတို့ အချစ်ပိုနေကြတာလား။
တေးမိတော့ ဗိမာန်စိတ်က မကြည်လင်ချင်တော့ပါ။

စကားပြောလျှင် အသံချိုချိုလေးနှင့် ဒေါသသံနှင့် ဒေါသရိပ် တို့ကို ဒီကောင်မလေး မျက်နှာပေါ်မှ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရပါ။ မျက်နှာ လေးကလည်း ချစ်ခင်စရာကောင်းတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ သိပ်ချစ်နေ ကြတာ ဖြစ်မည်။

“ကိုကို မိုးလေး ကူလောင်းပေးမယ် နော် ကိုကို”

ခွဲချွဲနဲ့နဲ့လေး ပူဆာနေတော့ သူတောင် သနားခွင့်ပြုချင်သွား မိသည်။

“ဟဲ့ သားလေးဆီလာပြီး ညည်း ဘာတွေ ပတ်ချွန်ပတ်ချွန် လုပ် နေတာလဲ ပြောစမ်း မိည့်”

ခြံထဲဆင်းလာသော ကြီးကြီးနှင့်မှ မိုးလေး ထိပ်တိုက်တိုးတော့ သည်။ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကြောက်လန့်သွားတာက ချက်ချင်း သိသာသည်။

“ဟို ဟို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ကို ကိုကိုကို ရေကူလောင်းပေးရ မလား မေးနေတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီး၊ သား ရေလောင်းနေတာကို သူလည်း ကူလောင်းပေးချင်လို့တဲ့”

“ဪ ဒီလောက်တောင် အလုပ်လုပ်ချင်နေလား၊ စိတ်ချ လုပ်ခိုင်းမယ် လာ အိမ်နောက်ဘက်က မြက်ပင်တွေ နှင်နှုတ်ရမယ် ပြောင်နေအောင် နှုတ်ရမယ်”

ကြီးကြီးက မိုးလေး လက်ကိုဆောင်ဆွဲကာ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ မျက်ရည်လေးထဲက သူ့ကို အကူအညီတောင်းသလို ကြည့်ကာ ပါသွား

သည် မိုးလေးကို သူ သနားသွားမိပြန်၏။

မိုးလေးကို ကြီးကြီးက အမြဲတမ်း မတွေ့လိုက်နှင့် တွေ့လိုက် သည်နှင့် တစ်ခုခု စေခိုင်း ဒုက္ခပေးတတ်တာ သိနေတော့ သူ ကြားက စိတ်မကောင်းဖြစ်မိစမြဲ။

ဟိုတစ်ခါကလည်း မိုးလေးကို ကြမ်းတွေတိုက်ခိုင်းတာမှ အကြာ ကြီးဖြစ်သည်။ ဖေဖေ မေမေတို့ပြန်လာခါနီးမှပဲ ရပ်ခိုင်းတော့သည်။

မေမေတို့ကို ပြန်မပြောရဟု ကြီးကြီးက မှာထားတာကြောင့် သည်း မိုးလေးခံမြှာ ပြန်မပြောရဲရပါ။

အခုလည်း အိမ်နောက်ဖေးက မြက်တွေနှုတ်ခိုင်းနေပြန်ပြီ။ ဆဖေနှင့်မေမေတို့ ပြန်မလာမချင်း ခိုင်းမှာကိုလည်း သူ သိနေသည်။

မိုးလေးကို သူ ကြည့်မရတာက ဖေဖေတို့ရဲ့အချစ်တော် ဖြစ် နေတာကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ အခုလို ကြီးကြီး ရက်ရက်စက်စက် ခိုင်းစေနေ ထာတော့ မမြင်ရက်ပါ။

ရေပိုက်ကို ပစ်ချကာ ရေဘုံဘိုင် ခလုတ်ကို ဗီမာန်သွားပိတ် လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မိုးလေးကို ခေါ်သွားသော ကြီးကြီးနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လိုက်၏။

သူ ရောက်သွားတော့ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ကြီးကြီးအနားမှာ ခပ်နေသော မိုးလေးကိုတွေ့ရ၏။

“ညည်းကို ငါ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရတော့ဘူး၊ အိမ်နေရင်း ထတ်စားထားတာတွေက နှင့်ကိုယ်နှင့် သူငွေ့သမီးထင်နေသလား”

“ဟို မေ မေမေ ဝတ်ပေးထားတာပါ ကြီးကြီးရယ်”

“ဘာမေမေလဲ ခင်မြတ်မေက နင့်အမေမဟုတ်ဘူး၊ သားသား အလင်းဗိမာန်ရဲ့အမေ၊ ငါ့မောင်လေး ရဲလင်းဆိုတာလည်း နင့်အဖေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို ခေါင်းထဲက မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်း၊ မိရွှေမိုးညို မိဘမဲ့ နင့်ကို စာနာသနားစိတ်နဲ့ ကျွေးမွေးနေတာကို ရောင့်စောက်မနေနဲ့၊ လူဆို တာ သူ့ဘဝနဲ့သူ သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့သူ ငါပြောတာ နားလည်လား”

ကြီးကြီး စကားတွေက မာထန်နေသည်။ အမြဲတမ်း မိုးလေးကို ပြောနေတတ်သော ထိုစကားတွေကို ကြားရဖန်များလို့ ဗိမာန်တောင် အလွတ်ရနေပြီ။

“အေး နားလည်ရင် ခေါင်းထဲ အမြဲထည့်ထား၊ သနားလို့ ပေးကမ်းကျွေးမွေးတာကို ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့၊ ကဲ လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ငါ ရပ်ဆိုမှရပ်၊ ငိုမဲ့လုပ်မနေနဲ့၊ မြက်ပင်တွေ ရှင်းလင်းအောင် တစ်ပင် ချင်းနှုတ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

ငိုသံလေးနှင့် မိုးလေး ခေါင်းလေးညိတ် ဖြေနေတာကိုကြည့်ပြီး ဗိမာန် မနေနိုင်တော့ပါ။

“ကြီးကြီး”

“ဟင် သားလေး ဘာပြောမလို့လဲ”

“သားဗိုက်တွေ အရမ်းဆာနေပြီ ကြီးကြီး တစ်ခုခုကျွေးပါလား”

“ဪ သားဗိုက်ဆာနေလို့လား၊ ကျွေးမှာပေါ့ ကြီးကြီးကိုယ် တိုင်ကျွေးမယ် လာ လာ ဟဲ့ မိညို၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကြီးကြီး စေခိုင်းထားသော အလုပ်တွေ ကို လုပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိုးလေးကို ဗိမာန် တစ်ချက်တော့ လှမ်း ကြည့်ဖြစ်သေး၏။

အနားမှာကြီးကြီးရှိလျှင် ခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်အောင်ကြောက် လန့်နေတတ်သော မိုးလေးကို သနားတာကြောင့် သူ ကြီးကြီးကို တမင် လာခေါ်တာဖြစ်သည်။

ဒါကို ဒီကောင်မလေးသိမှာမဟုတ်ပါ။

ဒီကောင်မလေးကို သူ ခင်ချင်ပေမယ့် မခင်ရဲ၊ ချစ်ချင်ပေမယ့် ချစ်ရဲတာ ကြီးကြီးရဲ့စကားတွေကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူ စဉ်းစားမိသည်။ မိုးလေးသာ သူ့ချစ်ညီမလေးအရင်းအချာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

မိုးလေးလို ချစ်စရာကောင်းသည့် ညီမလေး တစ်ယောက်လောက် ဘော့ သူလိုချင်တာအမှန်။

အခန်း (၅)

“ရော ဒါက သားသားအတွက်၊ ဒါက သမီးမီးလေးအတွက်”
သူ့အတွက် ဖေဖေတို့ဝယ်လာသည့် အဝတ်အစားအိတ်တွေ
ထက် မိုးလေးအတွက်ဆိုသည့် ပစ္စည်းအိတ်ကို သူ စိတ်ဝင်စားသွားမိ
သည်။

မေမေက အိတ်ထဲကပစ္စည်းတွေကို နှိုက်ယူနေတော့ နံဘေးမှာ
မိုးလေးက ငြိမ်ငြိမ်ငေးငေးလေးပဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဒီမှာ သမီးလေးအတွက် ဆံညှပ်လေးတွေ မေမေ ဝယ်လာ
တယ် သမီး ကြည့်စမ်း အရောင်စုံပဲ၊ သမီးကြိုက်ရဲ့လား”

ဘူးလေးထဲမှ ရောင်စုံဆံညှပ်လေးတွေက သူလိုယောက်ျားသား
တစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်ပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ ဘဝင်
မကျသလို ခံစားလို့နေရသည်။

မေမေက အရောင်တူ ဆံညှပ်အဝါရောင်လေးနှစ်ခုကိုထုတ်ယူ
ကာ မိုးလေး ဦးခေါင်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ ပန်ဆင်ပေးနေသည်။

“အို ကြည့်စမ်း လှလိုက်တာကွယ်၊ မေမေ့သမီးလေး ကျောင်း
တက်ရင် မေမေကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးမယ် သိလား”

“နောက်နှစ်ဆို သမီးမီးလေး ကျောင်းတက်ရတော့မှာ၊ သားနဲ့
အတူတူ ကျောင်းသွားဖော် ညီမလေးတစ်ယောက်တိုးပြီပေါ့”

ဖေဖေကော မေမေပါ မိုးလေးကိုကြည့်ကာ ပျော်တပြုံးပြုံး
ဖြစ်နေတာ မြင်ရလေလေ သူ့မျက်နှာကြီးက သုန်မှုန်လေလေဖြစ်နေခဲ့
သည်။ အခန်းတံခါးဝက ရပ်ကြည့်နေသော ကြီးကြီးမျက်နှာမှာလည်း
အလိုမကျမှုတွေ အထင်းသားပေါ်လွင်လို့နေသည်။

“သမီးလေး ကျောင်းတက်ခါနီးရင် မေမေတို့ ကျောင်းဝတ်စုံ
တွေ ချုပ်ပေးရဦးမယ်၊ ဂါဝန်လှလှလေးတွေ မေမေ အများကြီးချုပ်ပေး
ဃေ့နော် သမီး”

မေမေကတော့ မိုးလေးပခုံးလေးကို ဖက်ရင်းပြောနေသည်။
မကျေမနပ် မျက်မှောင်ကြီးကုပ် ရပ်နေသောသူ့ကို ဖေဖေက အကဲခတ်
မိသွားခဲ့ပုံရ၏။

“သားလေးအတွက်လည်း ဝတ်စုံအသစ်တွေ ချုပ်ပေးရဦးမယ်”

“သားမှာအများကြီးရှိပါတယ်၊ ဖေဖေတို့ သမီးလေးအတွက်ပဲ
ချုပ်ပေးလိုက်ပါ”

သူ တမင်ရွဲ့သလိုပြောတော့ မေမေ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ
ပြုံးရင်း

“သောက သားကော သမီးကော နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ချစ်သောအရာတွေ၊ သားက လေးတန်းတက်ရမှာပဲ၊ အသစ်ချုပ်ပေးမှာ ပါတဲ့”

“ဟင့်အင်း မလိုချင်ပါဘူး”

သူ မျက်နှာကြီးပုတ်ပုတ်စုကာပြောပြီး ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာတော့ ဖေဖေတို့နှင့်အတူ ကြီးကြီးပါ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“သားလေး စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ်”

“ဆိုးမှာပေါ့ နှင်တုံ့လင်မယားကလည်း လွန်လွန်းတယ်၊ မိညို ကိုပဲ သည်းသည်းလှုပ်နေကြတယ်၊ ကိုယ့်သားအရင်းအချာကိုတော့ ဂရုတောင်မစိုက်ကြဘူး”

ဒေါ်စိန်စိန်ထက် သည်းမခံနိုင်တော့သလို အပြစ်တင်သလို ပြောတော့ ဦးရဲလင်း ခေါင်းခါသည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မမရယ်၊ ကျွန်တော်တို့တွေက သားနဲ့သမီး ကို အတူတူချစ်တာပါဗျာ”

“အေး အဲဒါကိုက မဟုတ်တာပဲ၊ အလင်းမိမာန်ဆိုတာက မင်းတို့သွေးသားရင်းချာလေ”

“အို မမ ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ သမီးလေးရှေ့မှာ”

ဒေါ်စိန်စိန်ထက် စကားမဆုံးခင် ဒေါ်ခင်မြတ်မေ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နှင့် ဝင်တာသည်။ ဦးရဲလင်းကလည်း

“မမရယ် မီးလေးကို သားနဲ့အတူ ထပ်တူစိတ်လေး ထားပေးပါ လို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သားလေးကိုလည်း သဘော

ပေါက်အောင် မမဘက်က ချော့မော့ ပြောဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေနိုင်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ် မမ ဟောဒီသမီးလေးရဲ့ဘဝလေးက သနားစရာ အရမ်းကောင်းပါတယ်”

“ဒါကို ငါသိပါတယ်အေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားလေးက သူ့ကိုပိုပြီး ဂရုစိုက်ပြချင်နေတာလေ၊ စောစောကပဲကြည့်ပါလား၊ သူ မကျေနပ်လို့ ထွက်သွားခဲ့တာ”

“သားကလည်း ငယ်သေးတာဆိုတော့ အသေအချာ မသိသေး လို့ပါ မမရယ်၊ နောက်ပိုင်းကျရင် သားလေးလည်း သမီးလေးကို ခင်တွယ် သံယောဇဉ်တွယ်သွားမှာပါ”

ဦးရဲလင်း ပြောသည်ကို ဒေါ်စိန်စိန်ထက် နှာခေါင်းရှုံ့ မျက်နှာမဲ့ သည်။ ဒေါ်ခင်မြတ်မေက မိုးလေး ပခုံးလေးကိုသိုင်းဖက်ရင်း

“သမီးလေး ကိုကိုကို သမီးချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“မိုးလေး ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ပါတယ် မေမေ”

“ဒါပေါ့ ကိုကိုက မိုးလေးရဲ့အစ်ကိုပဲလေ၊ သမီးချစ်သလို ကိုကို ကလည်း သမီးကိုပြန်ချစ်လာမှာပါကွယ်၊ ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ကိုကိုကို သမီး အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာပါ။

ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း သမီး ချစ်မှာပါရှင်”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်”

ဒေါ်ခင်မြတ်မေ ပြောရင်း မိုးလေးပါးပြင်လေးကို ငုံ့နှမ်းလိုက် တော့ ဒေါ်စိန်စိန်ထက် မျက်နှာလွှဲကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

“အင်း၊ ဟုတ်တယ် ကိုရယ်၊ သားက သူညီမလေးကို ဒီလောက်

“အင်း၊ မမကြောင့်တော့ ခက်ပါတယ်၊ သားကို မြှောက်ပင့်

“ဟုတ်တယ် ကိုရယ်၊ သားက သူညီမလေးကို ဒီလောက်

“အင်း၊ သားနဲ့သမီး အတူတူကျောင်းသွား ကျောင်းတက်နေ

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ စကားတွေ နားထောင်ရင်း မိုးလေးရင်ထဲ

ကိုကိုနဲ့မိုးလေး ကျောင်းအတူတက်ခွင့်ရမည့်အဖြစ်က မိုးလေး

ကိုကိုက မိုးလေးကို ခင်မင်ချင်သည့်အရိပ်တွေ ရှိနေသည်ဟု

အိမ်ဖော်မလေး မမမော်နှင့် ထမင်းချက်ဒေါ်သိန်းလည်း ချစ်

အားလုံးချစ်ခင်အောင်လည်း မိုးလေး လိမ်လိမ်မာမာနေပါသည်။

မိုးလေးကို မချစ်မနှစ်သက်သည့်အပြင် မေမေတို့မရှိလျှင် ဆူပူ

စေခိုင်းတတ်တာလည်း မကြာခဏဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို ဖေဖေနှင့်မေမေကိုလည်း ပြန်မပြောရဘူးဆိုတာ

ကြီးကြီးကျေနပ်အောင် မိုးလေးနေပါသည်။

ကြီးကြီးသာ မိုးလေးကို ချစ်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

မိုးလေး အရမ်းပျော်ရွှင်မိမှာ အသေအချာပါပဲ။

အခန်း (၆)

“ဟင် သားသား ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ခေါင်းညှိုးကြီးပိုက်ကာ အခန်းထဲဝင်လာသော ဗိမာန်ကိုမြင်တော့
ဖေဖေ တအံ့တဩ ရေရွတ်သလို မေမေကလည်း ဖိုးလေးကို ညဝတ်
အင်္ကျီဝတ်ဆင်ပေးနေရင်း လှမ်းကြည့်သည်။

ဗိမာန်ကတော့ ပုပ်ပုပ်စုတ်စုတ် မျက်နှာနှင့် ဖေဖေတို့ရတင်
ကျယ်ကြီးဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်ခွဲကာ ခေါင်းကို ဘုန်းခနဲ
ပစ်တင်လိုက်သည်။

“သားလေး ဒါက ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲတော့ မသိဘူး၊ ငါနဲ့အိပ်တူတဲ့ ညည်း
တို့နဲ့ပဲ အိပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ လာပို့ပေးရတာ”

အခန်းဝမှာ သူ့စောင်ကိုပိုက်လာသော ကြီးကြီးက အဖြေဖေး
သည်။ ဖေဖေက သူ့အနားလျှောက်လာကာ ပြုံးပြီးလေးနှင့် မေးပြန်သည်။

ရှင်တော်သနပ်ခါးပွေးမွှေးချစ်သူပိုးပွေးပွေးပါမော

“သားသားက ဘာလို့ ကြီးကြီးနဲ့အိပ်ချင်ပြန်တာလဲ”

“ဖေဖေတို့နဲ့ အိပ်ချင်လို့”

“အတူအဆန်းပါလားကွဲ့ အမြဲတမ်း ကြီးကြီးနဲ့အိပ်တဲ့သားက
အခုမှ ဖေဖေတို့နဲ့အိပ်ချင်လို့လား။ ကဲပါကွာ သားသား အိပ်ချင်တယ်ဆို
တည်း အိပ်ပါကွာ”

ဖေဖေက သူ့ခေါင်းလေးကို ပုတ်ရင်းပြောတော့ သူ အပြာနု
ဆောင်ညဝတ်အင်္ကျီလေးနှင့် မေမေအနားမှာ ရပ်နေသော ဖိုးလေးကို
ချက်မှောင်ကြီးကုပ်ကြည့်ရင်း

“သူ့ကို ဒီမှာမအိပ်စေနဲ့”

သူ့စကားကြောင့် မေမေအနားကိုလျှောက်လာရင်း

“သားလေးကလည်းကွယ်၊ ညီမလေးက မေမေတို့နဲ့ အိပ်နေကျ
တို့ ဒီမှာမအိပ်လို့ ဘယ်မှာအိပ်ရမှာလဲ”

“သူ့ကို တခြားအခန်းမှာ သိပ်လိုက်ပေါ့ မေမေရဲ့၊ သားက
မေမေတို့နဲ့အိပ်မှာလေ”

“သားလေး အိပ်ချင်လည်း အတူအိပ်လို့ရပါတယ်ကွယ်၊ ညီ
မလေးက တစ်ယောက်တည်း ဘယ်အိပ်ရဲမှာလဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကြီးကြီးနဲ့အိပ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့”

သားဖြစ်သူ သဝဏ်တို့နေပြီဆိုတာ သိနေတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် ကြီးကြီး
နဲ့ ခါးခါးသီးသီး အသံက အရင်ဆုံးထွက်လာ၏။

“အမလေးတော် မသိပ်နိုင်ပါဘူး”

“အက ဘာဖြစ်လို့ သမီးလေးကို မသိပ်ချင်ရတာလဲ”

အေက အလိုမကျသလိုမေးတော့ ကြီးကြီးကလည်း ယတိ
ဗြတ် ဓာတင်းတင်းနှင့်တုံ့ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ငါ ဘယ်လောက် အသန့်အပြန့်ကြိုက်တယ်
ဆိုတာ နင်တို့သိပါတယ်၊ ငါ့သားလေးနဲ့ကလွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မအိပ်နိုင်
ပါဘူး”

“သမီးလေးကကော ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မမရယ်၊ သမီးလေးက
လည်း ကျွန်တော်တို့သမီးလေးပဲ”

“ဟဲ့ နင်တို့သွေးသားအရင်းအချာမှ မဟုတ်တာ”

“မမ ကလေးတွေရှေ့မှာ သွေးခွဲစကားတွေ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊
မမစိတ်ထဲမှာ ရွှေ့နှိုးညှိလေးကိုလည်း မမရဲညီမ မေကမွေးတဲ့ တူမလေး
လို့ သဘောထားလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ”

“ဒီမှာ ရဲလင်း ငါ့တူမအရင်းအချာဆို ငါ ဒီစကားတွေပြော
နေစရာ အကြောင်းကိုမရှိဘူး၊ အခုဟာက ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလိုမျိုး
မသန့်တာကို နင်တို့နဲ့ အတိုက်အခံမဖြစ်ချင်လို့သာ ငါ လက်ခံလိုက်ရ
တာ၊ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ဘူး”

“မမ”

ဖေဖေလေသံက လိုအပ်တာထက် ပိုလို့ကျယ်လောင်သွားတော့
ကြီးကြီးကလည်း မာတင်းတင်းတုံ့ပြန်ကြည့်၏။

“မမ စကားတွေက ဆိုးလာပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ရွှေ့နှိုးညှိလေး
အဖေဆိုတာ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ မမ သိလျက်နဲ့ဗျာ”

“အဲဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး၊ နင်တို့တာသာ ကြိုက်သလောက်
ချစ်ကြ ငါတော့ မချစ်နိုင်ဘူး၊ ငါချစ်တာ သားသားတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟား၊ မမကြောင့် ခက်တယ်ဗျာ”

“ကဲပါ ကိုကော မမရော တော်ကြပါတော့၊ သမီးလေးရှေ့မှာ
ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ခဏခဏ ပြောနေကြတော့ မေတော့ တကယ်
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်”

“အဲဒါ ဒီဂြိုဟ်ကောင်မလေးကြောင့်ပဲလေ၊ ဒီကောင်မလေး
ဆောက်လာမှ အစ်မကို နင် ငါ့ကိုခံပြောနေတာ၊ ငါ ဒေါသဖြစ်တယ်
ခဲလင်း”

ကြီးကြီးဒေါသတကြီးပြောရင်း လက်ထဲကစောင်ကို ခုတင်ပေါ်
စစ်တင်သည်။ ပြီးတော့ မိုးလေးကို ဘုဆတ်ဆတ် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“မိညို ညည်းကြပ်ကြပ် သတိထား”

မဆီမဆိုင် မိုးလေးကို ကြိမ်းဝါးပြီးမှ ကြီးကြီးအခန်းထဲက
ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်သွားခဲ့သည်။

“အင်း မမနဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“အင်းလေ သမီးလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလောက်အထိ
မပြောသွားရတာလဲ မသိဘူး”

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့နှစ်ယောက် ကြီးကြီးအကြောင်းပြောနေချိန်
မှာ သူကတော့ ခုတင်ကျယ်ကြီးပေါ်တက်ကာ လှဲအိပ်နေလိုက်သည်။

တမင်ပျက်လုံးတွေမှိတ်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တာ
တို ဖေဖေတို့ပဲ သိမှာပဲဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ မိုးလေးခမြာ အခြားအခန်းတစ်ခုမှာ သွား
အိပ်ရတာပါ။ မေမေကိုယ်တိုင် မိုးလေးကို ဒေါ်ကြီးသိန်းနှင့် အခန်း
တစ်ခုမှာ သိပ်လိုက်ရသည်တဲ့။

ဖေဖေတို့အခန်းမှာ မိုးလေး အပိုင်စား သိမ်းပိုက်ထားတာကို
သူ ပြန်သိမ်းပိုက်ခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက် ကျေနပ်မိသည်။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်က မိုးလေးအပေါ်မှာ ဖေဖေ မေမေတို့ သူ
ထက်အချစ်ပိုမိုသွားမှာ စိုးရိမ်တာကြောင့် ကလန်ကဆန်တွေ လုပ်ပြခြင်း
သာဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် ကြီးကြီးရဲ့အမုန်းတွေ မိုးလေးအပေါ်မှာ ပိုမိုကြီး
ထွားသွားမှာကို မသိခဲ့ပါ။

တကယ်ဆို မိုးလေးရဲ့ဘဝလေးက သနားစရာကောင်းလွန်းနေ
ခဲ့တာ သူ တဖြည်းဖြည်း စာနာတတ်လာခဲ့ရသည်။

အခန်း (၇)

မိုးလေးအပေါ် မစာနာတတ်ခင်အချိန်တွေက သူ အမြဲတမ်း
နိုင်ယူခဲ့သလို ကြီးကြီးကလည်း တစ်ခါမျှ မိုးလေးအပေါ်မှာ ချစ်ခင်
ခြင်နာရိပ်တို့ အနည်းငယ်မျှ မပြခဲ့ပါ။

“ဟဲ့”

“...”

“ဟဲ့ မိုးလေး ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

“ရှင် မိုးလေးကိုခေါ်တာလား ကိုကို”

“အေး နင့်ကိုခေါ်နေတာပေါ့၊ နားက လေးလိုက်တာ”

သူ ဘုဆတ်ဆတ်ပြောတော့မှ မိုးလေး အနားကိုရောက်လာ
သည်။ သူ့ရှေ့က နန်းကြီးသုပ်ပန်းကန်ကို သူ မေးဆတ်ပြရင်း

“ရှေ့ ဒီအသုပ်တွေ နှင်စားလိုက်”

မိုးလေး မျက်ဝန်းလေးတွေပိုင်းကာ ကြည့်သည်။ သူ့အတွက်

ကြီးကြီးကိုယ်တိုင် သုပ်ပေးသွားသော နန်းကြီးသုပ်တွေကို မိုးလေး မစားရဲ နှုတ်ပါ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လွှဲလေးစေကြည့်သည်။ စားသောက် ခန်းထဲမှာ ကြီးကြီး ရှိမနေပါ။

“ဘာအူတူတူလုပ်နေတာလဲ စားလိုက်လေ၊ ငါ မစားချင်လို့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

မိုးလေး တုန်တုန်ယင်ယင် လက်ကလေးတွေနှင့် နန်းကြီးသုပ် ပန်းကန်ကို လှမ်းယူနေတော့

“ဘယ်ယူသွားမှာလဲ၊ ဒီမှာပဲ ထိုင်စားလေ”

ဖေဖေ မေမေတို့မရှိချိန်ဆို ကြီးကြီးကို သေလုမတတ်ကြောက် ရတတ်သော မိုးလေး မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားကို မလွန်ဆန်ရဲဘဲ ဝင်ထိုင်၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ မိညို ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

အခန်းထဲဝင်လာသော ကြီးကြီးအသံကြောင့် ပါးစပ်ထဲ တစ် ဇွန်းခပ်စားရုံပဲရှိသေးသော နန်းကြီးသုပ်တွေ ပန်းကန်ထဲပြန်ပြုတ်ကျ သည်။

ဗိမာန် နာခေါင်းရှုံ့ကာ ရွံရှာသလို မျက်နှာလွှဲပစ်ရင်း

“ညစ်ပတ်လိုက်တာဟာ”

“ပြောစမ်း ပြောစမ်း အဲဒါသားသားအတွက် ကြီးကြီး သုပ် ထားတာကို ညည်းက ဘာလို့ စားနေရတာလဲ မိညို”

“ဟို ဟို”

မိညို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သူ့ကိုလက်ညှိုးလေးထိုးနေတော့

“သားမစားချင်တော့လို့ သူ့ကိုကျွေးလိုက်တာ ကြီးကြီး”

“သားရယ် မစားချင်လည်း ထားလိုက်ပေါ့”

“ကြီးကြီးကလည်း သွန်ပစ်ရမယ့်အတူတူ သူ့ကိုကျွေးလိုက် ကုသိုလ်ရပါတယ်”

“ဒီပြိုင်မလေးကို ကျွေးလို့ ဘာကုသိုလ်မှမရပါဘူး၊ နောက်ဆို

သူမကျွေးနဲ့၊ ခွေးကျွေးတာက ကုသိုလ်ပိုရသေးတယ် ဟွန်း”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွေးလိုက်ပါ ကြီးကြီးရာ၊ ဟိုမှာ သူ့ပါးစပ်ထဲ

ပြန်ထွက်ကျကုန်တာ ရွံရကြီး”

ဗိမာန်စကားကြောင့် ကြီးကြီး နာခေါင်းရှုံ့ မျက်နှာကြီးမဲ့သွား

သည်။ မိုးလေးကတော့ မျက်ရည်ပိုင်းသော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် သနား ရာ။

“ကြီးကြီး သားကျောင်းသွားတော့မယ်၊ ကားနားအထိ လိုက်ဖို့ နော်”

“ဪ အေးအေး ပို့ပေးမှာပေါ့၊ လာ သားလေး လာ”

မိုးလေးကို ကြီးကြီး ထပ်ဆူပူနေမှာစိုးတာကြောင့် သူ တမင် နားကခေါ်ထုတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မနက်ဆိုလျှင် ဖေဖေကအလုပ်သွား၊ မေမေက ရွှေဆိုင်ရှိရာကို

သူကကျောင်းသွားရသည်။ ဒီလိုအချိန်တွေမှာ အိမ်မှာကြီးကြီးနှင့် တွေ့ရခဲရရာသော မိုးလေးအဖြစ်က လွယ်မှာမဟုတ်ပါ။

ကြီးကြီးကိုတော့ မိုးလေး သိပ်ကြောက်နေမှာ ဗိမာန် ကောင်း

ကောင်သိပ်ပါသည်။

ကြီးကြီး တမင်နိုင်ပုံကွပ်ထားသော မိုးလေးဘဝလေးကို ဗိမာန်
တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ စာနာစိတ်လေးဝင်မိပါသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ မိုးလေးကျောင်းတက်ရသည်။ သူနှင့်အတူ
ဆောင်းတက်ရတာမို့ မိုးလေး ပျော်နေရှာသည်။

“ကိုကို မိုးလေး ကိုကိုနဲ့အတူ ကျောင်းတက်ချင်နေတာ သိလား”

“ဘာလဲ ကြီးကြီးဆူတာ ပူတာ ဝေးရလို့ ပျော်နေတာ မဟုတ်
လား”

ဗိမာန်မေးတော့ မိုးလေးမျက်နှာပေါ်က အပြုံးလေးတွေ ပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့တာ

“မိုးလေး ကြီးကြီးကို ချစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ် ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးက
မိုးလေးကို မချစ်ဘူး။ ကြီးကြီးဆူတာ ရိုက်တာ မိုးလေးခံနိုင်ပါတယ်၊
ကြီးကြီးခိုင်းတာတွေလည်း မိုးလေး လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုးလေး
အပေါ် ကြီးကြီး ဘယ်တော့မှ ချစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

မိုးလေး အသံတိုးတိုးလေးနှင့် ညည်းသလိုလေးဆိုတော့ သူ
သနားမိသည်။ ဒီကောင်မလေး ချစ်စရာကောင်းသည်။ ကျောင်းဝတ်စုံ
အဖြူအစိမ်းလေးနှင့် မျက်နှာလေးမှာ မေမေ လိမ်းပေးထားသော သနပ်
ခါးလေးက မှန်ညက်နေသည်။

အရင်တုန်းကတော့ မိုးလေးကို သူ မချစ်ခင်ပေမယ့် အခုတော့
ပိုလို့ ချစ်ခင်ကြင်နာလာမိသည်။

ကြီးကြီးပြောသလို မေမေတို့အချစ်တွေကို သူ့ဆီက လုယူမည်

သူဟုလည်း မမြင်မိတော့ပါ။

“ကြီးကြီးက မုန်းပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ မေမေက နင့်ကိုချစ်တာပဲ
သေ”

“အင်း ကိုကိုကကော မိုးလေးကိုချစ်လားဟင်”

မျက်တောင်ကောကြီးတွေ ပုတ်ခတ်မေးသည့် မိုးလေးကိုကြည့်
တာ သူ ချက်ချင်း အဖြေမပေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

“ကိုကို မိုးလေးမေးတာ ဖြေလေ”

“နင်လိမ္မာရင် ချစ်တာပေါ့”

“မိုးလေး လိမ္မာပါတယ် ကိုကို”

“အင်း လိမ္မာရင် ငါလည်း နင့်ကိုချစ်မှာပေါ့”

“တကယ် မိုးလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

ဝမ်းသာအားရ မျက်နှာလေးနှင့် ပြုံးနေသော ရွှေမိုးညိုလေးကို
သူ မုန်းရက်တော့ပါ။ ချစ်စရာညီမလေး တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံမိ
သည်။

“မိုးလေး နင် ကြီးကြီးရှေ့မှာ ငါ့ကို စကားတွေလာမပြောနဲ့
နော်”

“ဟင် ဘာလို့လဲ ကိုကို”

“ဟာ နင်နဲ့ငါ စကားပြောတာ ကြီးကြီးကမကြိုက်ဘူးလေ၊
ဒီတော့ ကြီးကြီးရှေ့ကြရင် နင်နဲ့ငါ စကားမပြောနဲ့ပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် မိုးလေး မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ်ကာ
ဆင်ညိတ်သည်။ သူ့စကားကိုး မိုးလေး နားလည်မလည်တော့သလိုပါ။

၅၈

၁၅

သို့သော်လည်း သူညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ပါသည်။
ချစ်သူတော်က သူညီမလေးတစ်ယောက်ကို ဖေဖေ မေမေတို့ ချစ်
သလို သူချစ်ပါသည်။ ထို့အတွက် ကြီးကြီးကတော့ သဘောကျမည်
မသင်ပါ။

အခန်း (၈)

ဗိမာန် လေးတန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ဗိုလေးက သူငယ်တန်း
တက်ရပြီဖြစ်သည်။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူ ဗိုလေးနှင့်သွားလာရမည်
ဆိုတော့ ကြီးကြီးက သဘောမကျတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ
နှင့်မေမေကိုလည်း ကြီးကြီး အတိုက်အခံ မပြောရဲတော့ သူ့ကိုပဲ သတိ
ပေးသလိုပြောသည်။

“သားလေး၊ မိညိုနဲ့အရောတဝင် မနေနဲ့နော် ကြားလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီးရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ သားသားရဲ့ သူက သားရဲညီမလေးအရင်းမှ
ဟုတ်တာ၊ မိဘတွေမရှိတော့လို့ သနားပြီး သားမိဘတွေက မွေးစား
ထားတာ၊ သားနဲ့ဘာမှမတော်ဘူး”

မိုးလေးအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း အမြင်မကြည်သော ကြီးကြီးက တော့ သူနှင့်မိုးလေးတို့ နီးစပ်ပတ်သက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေခဲ့တာတော့ သေချာလွန်းသည်။

“ဒီကောင်မလေးကို သား လုံးဝအရေးမပေးနဲ့ သိလား၊ သား က အရေးပေးရင် ရောင့်တက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

“အင်း တကယ်ဆို သားလေးကို ဒီကောင်မလေးနဲ့ အတူ သွားလာခွင့်ပေးတာမျိုး မောင်ရဲလင်းတို့ လုံးဝမလုပ်သင့်ဘူး”

ဖေဖေတို့အပေါ်မှာတော့ ကြီးကြီး မကျေနပ်နိုင်တာအမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဗီမာန်ကတော့ ကြီးကြီးကျေနပ်အောင် ရှေ့မှာတော့ မိုးလေးကို ခပ်တည်တည်ပဲ ဆက်ဆံသည်။

ကျောင်းမှာဆိုလျှင်တော့ မိုးလေးကို ညီအစ်မရင်းချာလို ဂရု စိုက်ခဲ့သည်။

“မုန့်စားဆင်းချိန်ဆိုရင် မိုးလေးတစ်ယောက်တည်း မုန့်စား တန်းမသွားနဲ့နော်၊ ကိုကိုလာခေါ်မယ် သိလား၊ ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ကျောင်းဝတ်စုံ ဂါဝန်လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ညီမလေး ကို ဗီမာန်ပိုလို့ခင်တွယ်လာတာ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကြောင့်ပဲ ထင်သည်။

“သား ညီမလေးကို ကိုညီညီမလေးလိုချစ်ရမယ်နော်၊ ညီမလေး က သနားစရာပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သားကြီးကြီးက မိုးလေးကို ဖေဖေတို့က

သားထက်ပိုချစ်မယ်လို့ ထင်နေကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ဆို ဖေဖေ မေမေတို့က သားကိုကော ညီမလေးကိုကော အတူတူချစ်ကြတာပါကွယ်”

ဖေဖေစကားကို ဗီမာန် လက်ခံပါသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် နီးစပ်သောလေးက သူ့ထက်စာလျှင် သနားဖို့ကောင်းပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက ချစ်ခင်ပေမယ့်လည်း ကြီးကြီးရဲ့ချစ်ခြင်းကို မပိုင်ဆိုင်ရရှာပါ။

သူကတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့အချစ်တွေအပြင် ကြီးကြီးရဲ့ အချစ်တွေကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ထားရသည်။

ပြီးတော့ မိုးလေးကလည်း သူ့ကို ခင်မင်ချစ်ရှာတာ သူ သိပါ သည်။

သူ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ကာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီး တက်ရ တော့မည်ဆိုတော့ မျက်ရည်တွေဝဲကာ ငိုယိုသူက မိုးလေးပဲဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ ငိုတာလဲ မိုးလေးရဲ့၊ ကိုကို တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရမှာ ဝမ်းတောင်သာရဦးမှာ”

“မိုးလေး တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းတက်ရမှာကို ဝမ်းသာရ နှာလား ကိုကိုရဲ့”

“မိုးလေး ဆယ်တန်းအောင်အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ ဆယ်တန်း အောင်ရင် မိုးလေးလည်း တက္ကသိုလ် တက်ရမှာပေါ့”

“မိုးလေးက အခုမှခြောက်တန်းပဲ ရှိသေးတာလေ ကိုကိုရဲ့၊ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့က လေးနစ်တောင်လိုသေးတာ”

“မိုးလေး ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် မိုးလေးတက် ခုတ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီး တက်ရမှာပေါ့”

“မိုးလေးက ကိုကိုနဲ့အတူတူ တက်ချင်တာ”

“တို့တို့ကောင်းမတူလည်း မိုးလေးကို မေမေက ကိုယ်တိုင်
သေတ္တာထဲသို့ ကြီးပေးမှာပါကွာ”

မိုးလေးကို သူ ချောမောနှစ်သိမ့်ရသည်။ သူနှင့်ကျောင်းအတူ
တတ်ခွင့်မရတာကြောင့် မိုးလေး ဝမ်းနည်းမျက်ရည်တွေ ဝဲနေခဲ့ပေမယ့်
ကြီးကြီးကတော့ ကျေနပ်နေခဲ့၏။

“ဒီကောင်မလေးနဲ့သား ကျောင်းအတူမသွားရတော့တာကြီးကြီး
တော့ ဝမ်းသာတယ် သိလား”

“ဟင် ဘာလို့လဲ ကြီးကြီး”

“သားတို့ချင်း အနေမနီးတော့လို့ပေါ့ကွယ်၊ ဒီမှာသား ကြီးကြီး
ခဏခဏ ပြောဖူးသလိုပဲပေါ့၊ သားနဲ့မိညိုနဲ့က ဘာမှသွေးသားတော်စပ်
ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မိညိုကလည်း ဒီအရွယ်အတိုင်း ရပ်နေမှာ
မှ မဟုတ်တာ၊ တစ်နေ့တစ်ခြား ကြီးကောင်ဝင်လာတော့မှာလေ”

ကြီးကြီး ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာကို သူ နားလည်နေသည့်
အရွယ်မို့ ပြုံးမိသည်။

“သားက ဘာပြုံးတာလဲ”

“အဟင်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးကြီးစကားကို သဘောကျလို့
ပါ”

“ဟဲ့ ဘာသဘောကျစရာလဲ ကြီးကြီးပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ကြီးကြီးရယ် မိုးလေးက အခုမှ ကလေးလေးပဲရှိပါသေးတယ်
ဗျာ”

ကြီးကြီး မျက်နှာကိုမဲ့ချပစ်ရင်း သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးကြည့်
သည်။

“ကလေးက ကြီးလာရင် လူကြီးဖြစ်လာမှာပဲလေ၊ ဒီတော့
ဖြစ်သင့်တာကို အခုချိန်ကတည်းက ကြိုတင်တာဖြစ်သင့် တားမြစ်ရမှာပဲ”

“ကြီးကြီး ထင်သလို ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိုး
လေးက သားညီမလေးပါ”

“အင်း သားလေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်တော့မှာ
ဆိုတော့ ကျောင်းရောက်ရင် မိန်းကလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာသေချာ
တယ်၊ သား ကြီးကြီး အခုကတည်းက ပြောထားမယ်နော်၊ ချစ်သူရည်း
စားထားမယ်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်းတူ ဂုဏ်ရည်တူတဲ့သူကိုပဲထား”

“ဟား ကြီးကြီးကလည်း တက္ကသိုလ်ရောက်တာနဲ့ ချစ်သူထား
တော့မှာလား”

“သားက မထားဘူးပေါ့”

“ချစ်သူမထားပါဘူး ရည်းစားတွေတော့ ထားချင်ထားမှာပေါ့
ကြီးကြီးရဲ့”

“ဟယ် ဒီကောင်လေး လူကြီးကို လာနောက်နေတယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

သူ အားပါးတရ ရယ်မောတော့ ကြီးကြီး သဘောကျစွာ ပြုံး
ဆိုကြည့်နေခဲ့သည်။ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား သူ့ကို
ကြီးကြီးကတော့ သိပ်ကိုအချစ်ပိုပါသည်။

ပြောရလျှင် ဖေဖေ မေမေတို့ထက်တောင် ကြီးကြီးအချစ်က
နီးလွန်းနေခဲ့သည်ပဲ။

အခန်း (၉)

ဗိမာန် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားကြီးဖြစ်တော့ မိုးလေးသည် အထက်တန်းကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို နုနုရွှေလေး လှပနေသော မိုးလေးသည် ဟိုးငယ်စဉ်ကလို ကလေးလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့တာကိုလည်း သူ သတိထားမိခဲ့သည်။

မူလတန်းကျောင်းသူဘဝတုန်းက ဂါဝန်ဖြူဖြူလွင်လွင်လေးနှင့် ရွှေမိုးညိုသည် ရင်ဖုံးအင်္ကျီဖြူလေးနှင့် ကျောင်းစိမ်းလုံချည်လေးနှင့် အပျိုပေါက်လေးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ကျောလယ်လောက်အထိရှည်သော ဆံပင်နက်မှောင်ကြီးတွေ နှင့်မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေက နက်မှောင်သွယ်တန်းနေ၏။ မျက်တောင်

မှန်မတောင်သနပ်ခါးလွှေးလွှေးချစ်ချစ်ပါးလွှေးလွှေးပါပြန်

ကော့ကြီးတွေနှင့် မျက်နက်ဝန်းလေးတွေ နှာတံချွန်သွယ်သွယ်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး အားလုံးသည် အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိခဲ့ပါ။

အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိသောမျက်နှာလေးနှင့် ပြေပြစ်ကျော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းလေးတွေကလည်း မိုးလေး အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်လေးနှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်သည်။

“မေမေသမီးလေးက ချောလိုက်တာ”

မေမေနှုတ်က ထုတ်ဖော်ချီးကျူးလောက်အောင် မိုးလေး လှပဆရာရှင်းတာအမှန်။

မိုးလေးအတွက် မေမေတို့ကလေးကလေးသောစကားတွေဆိုလျှင် ကြီးကြီးကတော့ မျက်နှာကို မကျေမနပ် သူနီမှုန့်ထားတတ်၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က မိုးလေးကို သမီးရင်းနှင့်မခြား အဝတ်အစားတင်မကဘဲ လက်ဝတ်ရတနာတွေကအစ ဆင်ယင်ပေးတတ်သည်။ ဒါကိုမပြောသာလို့ မပြောသည့်တိုင်အောင် ကြီးကြီးသည် မိုးလေးရဲ့ အပေါ်မှာတော့ အမြဲတမ်း ဖိနှိပ်တတ်စမြဲ။

“အင်း မြင်ရတော့ရတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီကောင်မလေးတို့ မောင်ရဲတို့ လုပ်နေပုံကတော့ မြင်းကိုချိုတပ်ပေးသလိုဖြစ်တော့မှာ သဘောတယ်၊ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်မလား၊ ရင်ကိုခြေစုံကန်ပြီး ချိန်ခွေသွားမလား ကြည့်သေးတာပေါ့”

မိုးလေးအပေါ် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမမြင်နိုင်သော ကြီးကြီးက အခွင့်သာလျှင် သာသလိုလည်း ပညာပေးတတ်၏။

“ဟဲ့ မိညို ညည်းကိုယ်ညည်း ဆယ်တန်းကျောင်းသားဆိုပြီး

တို့ကိုယ်တိုင်ကြောင့်ပြချက်ပေးမနေနဲ့၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတော့ အိမ်မှ တိတ်တော့ ကုလုပ်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ-ကြီးကြီး၊ မိုးလေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အမလေးတော် လုပ်စရာအလုပ်တွေမှ အများကြီးပဲ၊ မိန်းကလေးပဲတော် အိမ်မှကိစ္စတွေတော့ မပြတ်လုပ်ရမှာပေါ့၊ လာ ငါနဲ့ မီးဖိုခန်းထဲလိုက်နဲ့”

တကယ်ဆိုလျှင် အိမ်မှာဒေါ်သိန်းနှင့်မမော်တို့နှစ်ဦးနှင့် အဆင်ပြေပြီးသားဖြစ်သည်။ ကြီးကြီး တမင် မိုးလေးကို အလုပ်ရှာစေခိုင်းခြင်းဆိုတာ ဗီမာန်လည်း သိပါသည်။

ကြီးကြီး စေခိုင်းတိုင်းလည်း မိုးလေး မငြင်းပယ်တတ်ဘဲ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်စမြဲဖြစ်သည်။

မိုးလေးဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးကြီးစိတ်တိုင်းကျ နေပြီ ပြ ကြီးကြီးက ကျေနပ်ပုံမရတာ ဘာကြောင့်လဲဟု ဗီမာန် စဉ်းစားမရပါ။

“ကိုကို မိုးလေးနဲ့ ကြက်တောင်ရိုက်ရအောင်”

“အံ့မယ်၊ မိုးလေးက ရိုက်တတ်လို့လား”

“ရိုက်တတ်ပါတယ် ကိုကို၊ လောက်မတော်ပေမယ့် မိုးလေး လေ့ကျင့်ထားပါတယ်”

“အိုကေ ဒါဆို မိုးလေးနဲ့တစ်ပွဲတစ်လမ်း ကစားကြည့်ရအောင်”

“တကယ်နော် ကိုကို ဒါဆို မိုးလေး အဝတ်အစားသွားလဲဦးမယ်”

“မြန်မြန်လုပ်နော်”

“စိတ်ချ ကိုကို”

ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ မိုးလေးနှင့်သူ ကြက်တောင်ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ ခြံထဲက ကြက်တောင်ကွင်းမှာ သူ မကြာခဏ ကြက်တောင်စားဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သော ပန်းတိုင်၊ ဇော်ကိုကိုနှင့် သူ အမြဲအေးကစားဖြစ်ခဲ့သည်။ မိုးလေးနှင့်တော့ တစ်ခါမှ သူ မကစားဖူးခဲ့ပါ။

အခန်းထဲဝင်ကာ အပြာရောင်တိရုပ်နှင့် ဘောင်းဘီတိုအဖြူ သဲလှယ်ပြီး ဘတ်တံအိတ်ဆွဲကာ ခြံထဲက ကစားကွင်းထဲ သူ ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ မိုးလေး ခြံထဲဆင်းလာသည်။ အနက်ရောင်ထက်ပြတ်စွပ်ကျယ်လေးနှင့် အနက်ရောင် အားကစားဘောင်းဘီတိုလေး အော်ဆင်ထားသော မိုးလေး လက်ထဲမှာလည်း ဘတ်တံအိတ်လေး ပါလာသည်။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကို မျှောစည်းကြိုးလေးနှင့် နောက်ကိုသပ်တင် ချည်နှောင်ထားတာမှ နှုတ်ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးက ရှင်းရှင်းလေး ရှိသည်။

ဘာမှ ခြယ်သမထားသော မျက်နှာလေးသည် ငေးမောလောက်ဆောင် လှပပါသည်။

ဖြူဝင်းသော အသားအရည်လေးက ဝတ်ဆင်ထားသော အနက်ရောင် ဝတ်စုံလေးကြောင့် ပိုလို့ပေါ်လွင်လွန်းနေခဲ့၏။

“ကိုကို အဆင်သင့်ပဲလား”

“အဆင်သင့်ပဲလေ၊ မိုးလေး တကယ်ကော ရိုက်တတ်လို့လား”

“အမယ် အထင်သေးလိုက်တာ၊ မိုးလေးသူငယ်ချင်း ငြိမ်းငြိမ်း တို့နဲ့ အမြဲတမ်း ကစားနေကျပါနော်”

“ကြည့်စမ်း သူငယ်ချင်းအိမ်အထိတောင် သွားကစားတယ်ဆို တော့ တော်တော်လည်နေပြီပဲ၊ ကျောင်းချိန်တွေလစ်ပြီး သွားကစားတာ လား မိုးလေး”

“ဟာ မဟုတ်တာ ကိုကိုကလည်း၊ မိုးလေးက ကျူရှင်တက် နေတာ၊ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ခြံဘေးက ကျူရှင်မှာလေ၊ ညနေကျူရှင်ပြီးမှ ခဏ တဖြုတ် ကစားကြည့်တာပါ၊ ကိုကိုနဲ့အတူ ကစားကြည့်ချင်လို့ သင်ထား တာ”

“ဒါဆို အလကားကြေးတော့ မရဘူး၊ တစ်ခုခုကျွေးကြေး ကစားမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ရှုံးတဲ့သူ မုန့်လိုက်ဝယ်ကျွေးကြေး”

“ရတယ်လေ မိုးလေး စုထားတဲ့မုန့်ဖိုးရှိတယ်”

သူနှင့်မိုးလေး ကစားကြည့်တော့ မိုးလေး လက်ရည်က သူ ထင်မှတ်ထားသည်ထက် ကောင်းမွန်နေခဲ့သည်။

မိုးလေးကို ဘယ်ညာဆင်ကာရှိက်ပြီး ကစားလိုက်တော့ ကွင်းထိ ဘယ်ခြမ်းညာခြမ်းတွေကို အပြေးလေးလိုက်ကာ မိုးလေး ဆယ်မရှိက်ရင်း

“အိုး အမေ”

ဟန်ချက်ပျက်ကာ မိုးလေး ချော်လဲတော့ သူ ဖိုးရိမ်စိတ်နှင့် အနားကို အပြေးရောက်သွားခဲ့သည်။

“မိုးလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဟို အဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကိုကို”

ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုသော မိုးလေး၏ညာဘက်ဘက်ထိပ်မှာတော့ သွားစို့နေသော ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာက အထင်းသား။

“ဟင် ဒူးခေါင်းကိုထိသွားတာကိုး”

“နည်းနည်းပါ ကိုကို၊ ပွန်းသွားတာလေးပါ”

“ပွန်းသွားတာ မလုပ်နဲ့ အရက်ပျံ့နဲ့ ဆေးကြီးဆေးလူးလိုက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင်း ပွဲမှမပြီးသေးတာ”

“ဆက်မကစားပါနဲ့တော့ကွာ၊ ကိုကို အရှုံးပေးပါတယ်ဟုတ်လား”

“ကိုကို မရှုံးပါဘူး၊ မိုးလေး ရှုံးမှာပါ”

“ပွဲမပြီးခင် ရပ်လိုက်တာဆိုတော့ သရေပဲထားလိုက်ပေါ့၊ နောက် ထင်ကစားမယ် ဟုတ်လား လာ မိုးလေး ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ထား ထိုက်နော်”

မိုးလေး ခေါင်းလေးညိတ်ကာ သူနှင့်အတူ အိမ်ထဲဝင်လိုက်ခဲ့ တော့ ညှပ်ခန်းထဲမှာ ကြီးကြီးနှင့်ထိပ်တိုက်ဆုံ၏။

“ဟဲ့ ဒါက ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

“ဒီမှာလေ ကြက်တောင်ရိုက်ရင်း မိုးလေး ဒူးခေါင်းခိုက်မိသွား တဲ့”

“အမလေးတော် မိန်းကလေးတန်မယ့် ကြက်တောင်ရိုက်ကစား ထတဲ့လား၊ ဒီထက် ဒဏ်ရာအနာတရတောင် ရသင့်သေးတယ်၊ ကဲ သား လာ ရေချိုးတော့၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြရအောင်”

ကြီးကြီးက မိုးလေးကို အပြစ်တင်ရင်း သူ့ကိုလှမ်းဆွဲခေါ်နေတာမို့

“မိုးလေး ဒဏ်ရာကို အရက်ပြန်နဲ့ဆေးကြောပြီးမှ ဆေးထည်
နော် ဒဏ်ရာသွေးသေးလေးဆိုပြီး မပေါ့နဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“ကဲ သားရယ် လာစမ်းပါ သူ့ဘာသာ ကမြင်းကြောနဲ့လို့
ထိတာ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ခံပစေ၊ ဘယ်နှယ်တော် ကလေးမဟုတ် သူငယ်
မဟုတ် ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ထုံစံအတိုင်း ကြီးကြီးရဲ့အငြူအစူက မိုးလေးခမြာ မလွတ်ရှာပါ။
သူ့ကိုလည်း ကြီးကြီးက မကျေမနပ် အပြစ်ဖွဲ့သေး၏။

“သား ဘာလို့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကစားရတာလဲ”

“ဘာလို့လဲ ကြီးကြီးရဲ့၊ ဒီနေ့ ဟိုကောင် ပန်းတိုင်တို့ရောက်
မလာလို့ အပျင်းပြေ ကစားတာပါ”

“ကစားစရာလား မိညိုနဲ့ရောရောနှောနှော မနေဖို့ ကြီးကြီး
မြှောထားတယ်လေ”

“ဟာ ကြီးကြီးကလည်း တစ်အိမ်တည်း အတူနေတဲ့သူတွေ
ကြီးကြီးပြောသလို နေလို့ရမလား၊ ပြီးတော့ မိုးလေးက လိမ္မာပါတယ်”

“ဘာလိမ္မာတာလဲ သားနော် ကြီးကြီးပြောတာကို ဘယ်တော့မှ
မမေ့နဲ့၊ ဒီကောင်မလေးကို အရောမဝင်နဲ့ ပ၊စားမပေးနဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ ကြီးကြီးရာ၊ အခု ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“သားနော် ကြီးကြီးက သားအတွက် စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာ
သိလား၊ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်တားရသတဲ့၊ အခုကတည်းက ကြီးကြီး
ကြုံပြောထားမယ်နော်၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘာဘာညာညာ အသံတွေ

ကြွေးချင်ဘူး”

“ဟာ ကြီးကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မိုးလေးက ဖေဖေ
မေမေတို့ရဲ့မွေးစားသမီး၊ သွေးသားအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် သားရဲ့ညီမ
ဆာတာယ်လေ၊ ကြီးကြီးပြောသလို သားစိတ်ထဲမှာ မရှိပါဘူး”

“အေး ဒါဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့၊ သား အဆင့်အတန်းနဲ့လည်း
ဘာမှဆက်နွယ်ပတ်သက်စရာမလိုတဲ့အခြေအနေပါ”

ကြီးကြီးရဲ့ပုန်မှုတွေကို သူ နားလည်သည်။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေး
အပေါ်မှာလည်း ကြီးကြီးပြောသလို မရိုးမသား စိတ်မျိုး အခုချိန်အထိ
မိမိနဲ့ မထားခဲ့ပါ။

မိုးလေးဆိုတာ ဖေဖေတို့ရဲ့မွေးစားသမီးမို့ သူ့ရဲ့မွေးစားညီမလေး
ဖြစ်သည်။ မိုးလေးသည် သနားစရာကောင်းသလို ချစ်စရာလည်း
ဆောင်းသော ကောင်မလေးပဲဖြစ်၏။

အရင်ကတော့ မိုးလေးအပေါ် မကြည်လင်စိတ်ကလေးနှင့် သူ
နှီးနေခဲ့တာ ဖေဖေမေမေတို့အချစ်တွေကို လှူပူသွားမည်လားဟူသော
ဘလေးစိတ်နှင့်ဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူလည်း ကလေးလေးမဟုတ်တော့ပါ။ အလင်းဗိမာန်
ဆိုတာ ဒုတိယနှစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးပင်ဖြစ်လို့နေပြီ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ ရေရာစွာ မဝေခွဲတတ်သေးပေမယ့်လည်း
အလင်းဗိမာန် ဆိုသော သူ့အနားမှာ လှသောချောသော ကောင်မလေး
တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

ရည်းစားမကျ ချစ်သူမကျ ကောင်မလေးတွေလည်း ဗိမာန်

၆၄

၁၁

တွဲတတ်နေပြီ။ အိပ်မေ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူ့နှုတ်က ချစ်တယ်ဟု မပြောခဲ့ရူးသေးပါ။

အချစ်ဆိုတာ အလင်းဗိမာန် ဘဝမှာတော့ လေးနက်စွာ မခံစားဘူးသေးတာ အမှန်။ ဖေဖေ မေမေနှင့် ကြီးကြီးတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ ပြည့်နက်နေသော သူ့ဘဝမှာ နောက်ထပ်အချစ်ဆိုတာ လိုအပ်မည် မထင်ပါ။

ကြုံဆုံလာခဲ့ဦးတော့ ဖေဖေ မေမေနှင့်ကြီးကြီးတို့ရဲ့ချစ်ခြင်း လောက် လေးနက်မည်မထင်ပါ။

အခန်း (၁၀)

ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်နိုင်သော ကြမ္မာဆိုးကြီးတွေ ခုတ်လည်း ဆောင်ယူလာတတ်မှန်း ဗိမာန် လက်တွေ့ကြုံမှ လက်ခံရတော့မည်။

ဒါက ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ တိမ်းမှောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုသတင်းဆိုးကြီးကို ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် ကြားလိုက်ရချိန်မှာ ဦးကြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရှာသည်။

“ဘုရား ဘုရား မောင်လေးတို့ ညီမလေးတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

“ကြီး ကြီးကြီး သားတို့ဆေးရုံလိုက်သွားကြရအောင်”

“ကို ကိုကို မိုးလေးလည်းလိုက်မယ်”

အနားမှာ မျက်ရည်လေးဝဲကာ ရပ်နေသော မိုးလေး တောင်းဆို

ဗျူးစာပေ

ဗျူးစာပေ

— ချက်ချင်းငြင်းသည်။

“ညည်းက ဘာလို့လိုက်မှာလဲ၊ အိမ်မှာနေခဲ့ သား လာ သွား ဆောင်”

“မိုးလေး လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် လိုက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ ကြီးကြီး”
သနားစရာ မိုးလေး မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားခဲ့သည်။ ကြီးကြီး
ကလည်း ဒီလိုအချိန်မှာ အတိုက်အခံ မပြောချင်ဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်
သည်။

“ကဲ ကဲ လိုက်ချင်လည်း မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ သား ကားမောင်း
လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ကြီးကြီး”

သုံးယောက်သား ဆေးရုံကြီး၏အရေးပေါ်ဌာနရောက်တော့
သတင်းဆိုးက ဆီးကြိုနေသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ တစ်ယောက်ကတော့ ဆေးရုံရောက်
ကတည်းက အသက်ပါမလာဘူး၊ ကျန်တစ်ယောက်ကိုတော့ အတတ်နိုင်
ဆုံး ကြိုးစားကုသပေးနေတုန်းပဲ”

“ဟင်”

“ရှင်”

“အ အခု အရေးပေါ်ခန်းထဲမှာရှိနေတာ ဘယ်သူလဲဟင်”
ကြီးကြီး ကတုန်ကယင်နှင့်မေးတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဖြေရှင်း
သည်။

“အမျိုးသမီးလူနာပါ၊ ယောက်ျားဖြစ်သူကတော့ ဆုံးရှုံးပါပြီဗျာ”

“ဟင် မောင်နှမောင်လေး ဆုံးပြီ”

ကြီးကြီး မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကျယ်လျက် တောင့်တောင့်ကြီး
ဖြစ်သွားသည်။ နံဘေးက မိုးလေး ရှိုက်သံလေး ကြိတ်ထွက်လာတော့မှပဲ
ချလည်း သတိဝင်လာ၏။

“ဖေ ဖေဖေရယ်”

“မောင် မောင်လေး အဟင့် အစ် အစ်”

“ဟာ ကြီးကြီး သတိထားလေ ကြီးကြီး”

ခွေခနဲ လဲကျသွားသော ကြီးကြီးကို ဖမ်းပွေ့ထားဖို့ ကြိုးစား
သော မိုးလေး မနိုင်ဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုလဲကျသည်။

သူနာပြုဆရာမလေးတွေ ချက်ချင်းရောက်လာကြသည်။ သတိ
ဆစ်နေသော ကြီးကြီးကို လူနာတင်လှည်းပေါ် ခေါ်တင်ကာ ပြုစုဖို့ခေါ်
သွားကြသည်။

“မိုးလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကို”

လဲကျနေသော မိုးလေးကို သူ ဖေးမတွဲထူလိုက်ရသည်။ မိုးလေး
ချက်ရည်တွေ စီးကျလျက် သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း

“ကို ကိုကို ဖေဖေ ဖေဖေကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ကိုကို
ချယ် အဟင့် ဟင်”

“မိုးလေး ညီမလေးရယ်”

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော မိုးလေးခန္ဓာကိုယ်လေးကို လေသွား
ပွေ့နှစ်သိမ့်ရင်း သူလည်း မျက်ရည်တွေစီးကျ ကြေကွဲနေဆဲ။

၆၈

၁၆

ချစ်သောမိသားစုကို ဖေဖေ ဒီလိုစောစီးစွာ ခွဲခွာသွားခဲ့မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့ပါ။

အခုတော့ ဖေဖေ အားလုံးကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ အရေးပေါ်ခန်း ထဲမှာ ကုထုနေဆဲ မေမေအတွက်ပဲ သူ အားကိုးတကြီး ဆုတောင်းမိသည်။
မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

အခန်း (၁၁)

အရေးပေါ်ခန်းရှေ့မှာ သူနှင့်မိုးလေးတို့ ဆုတောင်းခဲ့မှုတွေက ဖြည့်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ၏ပြင်းထန်လှသော ဒဏ်ရာကြီးက မေမေ့ဘဝကို လူကောင်းပကတိ ပြန်မရှင်သန်စေခဲ့ပါ။

“ထိခိုက်ခံလိုက်ရတဲ့ အာရုံကြောက ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်လွန်း ဆော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားလို့မရနိုင်တော့ဘူး။ အသက်ရှင်သန်ခွင့်ရတာပဲ ကံကောင်းမှုလို့ မဆိုးတဲ့အကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ရမှာပေါ့ကွယ်”

ဆရာဝန်ကြီး၏နှစ်သိမ့်စကားတွေအောက်မှာ သူနှင့်ကြီးကြီး ချက်ချည်စတွေကြားက ကြိတ်ပိုက်မိကြသည်။ မိုးလေးကတော့ မျက်နှာတို့ လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်လေးလှုပ်ခတ် ကြိတ်ပိုနေခဲ့သည်။

သတိလစ်နေဆဲ မေမေကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေဆဲ။

ရုတ်တရက် မေမေ ခုတင်ပေါ်က ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့ သူ ခုတင်စွန်းမှာဝင်ထိုင်ရင်း

“မေမေ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလေ၊ မေမေထိုင်လို့ မရသေးဘူးလေ”

မေမေ မျက်မှောင်တွေကျူကာ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ မေမေ မမြင်မသိနိုင်သော အရာကိုပဲ သူတို့ဖုံးကွယ်ရနိုင်မည်။ မေမေကိုယ်တိုင် ခံစားသိနေသော အရာကိုတော့ သိဝှက်မရခဲ့။

“သား မေမေ ခြေထောက်တွေ လှုပ်လို့မရဘူး”

“မေမေရယ်”

ကြီးကြီးက မေမေ မေးလာမှာကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို မျက်နှာလွှဲ ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့သည်။

“သမီးလေး မိုးလေး”

“ရှင် မေမေ”

“မေမေ မေမေခြေထောက်တွေ တကယ့်ကို လှုပ်ရှားမရတော့ ဘူးလားဟင်၊ မေမေကို မညှာပါနဲ့ သမီးလေး”

မိုးလေး ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကာ မေမေကို သိုင်းဖက်ငိုကြွေးသည်။

“မေမေရယ် မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မေမေအနားမှာ ကိုကို ရော ကြီးကြီးရော သမီးပါရှိနေမှာပါ။ မေမေ ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့နော်”

မေမေလက်တွေက မိုးလေးမျက်နှာဆီ ရောက်ရှိလာကာ ပွတ် သပ်ပေးရင်း ပြုံးသည်။

“ဟင်အင်း မေမေ အားမငယ်ပါဘူးကွယ်၊ မေမေချစ်တဲ့ သမီး

လေးနဲ့ သားသားရှိနေတာပဲ၊ မေမေ ကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်”

ပြီးနေသော မေမေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေကို မြင်တွေ့နေ ရင်း၊ မေမေရင်ထဲက မမြင်နိုင်သော ခွန်အားတွေကို သူ အံ့သြမိ၏။

ဖေဖေရဲ့အဖြစ်ဆိုးကြီးကိုလည်း မေမေကို သူတို့ ကြာရှည်စွာ သိဝှက်ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ခဲ့ပါ။

“မေမေ ကံကြမ္မာရဲ့စေရာအတိုင်း လက်ခံနိုင်ခဲ့ပါတယ် သား နှယ်၊ သားတို့အဖေမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မေမေကို မင်းတို့ ညာ ဘားတာ မေမေ နားလည်ပါတယ်၊ မေမေအနားမှာပဲ သားတို့သုံးယောက် ခြံနေကတည်းက မေမေ ကြိုသိနေခဲ့တာပါ”

“မေမေရယ် မေမေ ဘယ်လောက် ခံစားနေရမလဲဆိုတာ သား နားလည်ပါတယ်”

“သားရယ် အားလုံးဟာ ဝဋ်ကြွေးအတိုင်းပဲပေါ့ကွယ်၊ မေမေ ချစ်တဲ့သားနဲ့ သမီးလေးတို့နဲ့ ဆက်ရှင်သန်ခွင့်ရတဲ့အချိန်အထိ မေမေ နေထိုင်ရဦးမှာပေါ့ကွယ်”

မေမေမှာ ကံကြမ္မာကို ရင်ဆိုင်နိုင်သော ခွန်အားနှင့်အသိတရား တို့ ပြည့်ဝရင့်ကျက်နေခဲ့ပြီထင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောကကြီးထဲမှာ မေမေ အသက်ရှင်နေထိုင်ခွင့် ရခြင်းအတွက်တော့ သူကော မိုးလေးပါ ဝမ်းသာကြည်နူးရပါသည်။

မေမေအနားမှာ သူ အမြဲစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ လေးနက်စွာ တတိပြုလိုက်မိတာ အမှန်။

ရှင်တောင်သနပ်ခါးမွေးမွေးချစ်သူ့ပဲပါးလွေးလွေးပေါ့မှာ

“ကြီးကြီး မိုးလေးတစ်ခုပြောပါရစေ”

သူနှင့်ကြီးကြီးစကားတွေကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော မိုးလေး ဝင်ပြောတော့ ကြီးကြီး အလိုမကျသလို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်သည်။

“ညည်းက ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟဲ့လေ မေမေ့ကို မိုးလေးစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ပါတယ် ကြီးကြီး”

“ဘာရယ် မိုးလေး မိုးလေးက ကျောင်းတက်ရဦးမှာလေကွာ”

“ဟင့်အင်း မိုးလေးအတွက် အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ကိုကို၊ မေမေ အခုလိုဖြစ်နေချိန်မှာ မိုးလေး အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပဲလေ”

အခန်း (၁၂)

ဆေးရုံကဆင်းခဲ့ပေမယ့် မေမေဘဝက ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း လှုပ်ရှားမရသော မေမေအတွက် အခြေတမ်း စောင့်ရှောက်ဖေးမပေးဖို့ တစ်ယောက်ကို စဉ်းစားရသည်။

“ရေရှည်အတွက်တော့ မေ့ကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ လူတစ်ယောက် လိုလိမ့်မယ် သား”

“သား နားလည်ပါတယ် ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီးကလည်း မေမေတာဝန်ကို အမြဲယူနိုင်ဘူးလေ၊ အခုလည်း သားတို့ မိုးလေးတို့ ကျောင်းပိတ်ချိန်တွေမှာမို့ မေမေ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တာ၊ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ရင် မလွယ်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် သား ဒေါ်သိန်းနုမိမိလေးမြောလည်း သူ့တာဝန်နဲ့သူ အပြည့်အဝ အားတာမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်တာ မိုးလေးက ကျောင်းဆက်မတက်ဘူးဆိုရင် မေမေကလေး လက်ခံမှာတဲ့လား၊ မေမေက မိုးလေးကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ မိညိုဘက်က မှန်တယ်သား၊ အခုချိန်မှာ မေ့ကို ခြစုစောင့်ရှောက်ဖို့ လူတစ်ယောက်လိုတာ အမှန်ပဲ၊ ပြီးတော့ မေ့ကို ခြစုမယ့်လူက တကယ့်ကို မေ့အပေါ် သည်းခံပြုစုပေးမယ့်သူဖြစ်ဖို့လိုတယ်၊ မိညိုလေး ဆုံးဖြတ်တာမှန်တယ်”

ကြီးကြီး ကြားကဝင်ပြောသည်။ ကြီးကြီးစကားတွေက ဒါထထဆုံး မိုးလေးဘက်က ရပ်တည်တာပဲဖြစ်သည်။ ဒါ မိုးလေးအတွက် ဆတန်တန်ရှိတာကြောင့် မဟုတ်တာ သေချာသည်။

“မိညို နင်လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကြီးကြီးတော့ သဘောတူလက်ခံ

တယ်၊ ညီမလေး မေ့အတွက် မိညိုလေးနဲ့ပဲ ကြီးကြီး စိတ်ချတယ်”

ကြီးကြီး လေသံတွေက ချိုလွင်နေသည်။ မိုးလေးအပေါ်မှာ ကြီးကြီး အမြဲတမ်း ဘာကြောင့်မကောင်းစိတ်တွေပဲထားနေရတာလဲဟု ဗီမာန် တွေးမရနိုင်ပါ။

အခုလည်း မေမေ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် မိုးလေးက တာဝန်ယူမည်ဆိုတော့ ကြီးကြီး လိုလိုလားလားထောက်ခံပေးနေသည်။

မိုးလေး ပညာရေးအတွက် ကြီးကြီး ဘယ်လိုမှ ထည့်မတွက် တာ သေချာနေသည်။ ကြားက မနေနိုင်သောသူ ဝင်ပြောမိပြန်သည်။

“ကြီးကြီး မိုးလေး ကျောင်းမတက်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဆယ်တန်း အောင်ပြီဆိုတော့ တက္ကသိုလ်တက်ရမှာပဲ။ မေမေ့အတွက် အဆင်ပြေ မယ့်သူတစ်ယောက် သား ရှာပေးပါမယ်”

“သူစိမ်းထက်စာရင် ကိုယ့်သားသမီးက ပြုစုတာကို ပို အဆင် ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို၊ မိုးလေးအပေါ်မှာ မေမေ့ရဲ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ မိုးလေး ပေးဆပ်ခွင့်ရတုန်း ဆပ်ပါရစေနော်”

“မိုးလေး တော်စမ်း”

သူ အော်တော့ မိုးလေး နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့သလို ကြီးကြီးက မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကြည့်သည်။

“ဒီကိစ္စကို မင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိတုန်း မိုးလေး၊ မေမေ့ ကိုယ် တိုင်ပင်စိစဉ်ပေးမယ်”

“ဟို ဟိုလေ မိုးလေးတစ်ခုပြောပါရစေ ကိုကို”

ပျော်စရာကောင်းသောသံများ၊ ပျော်စရာကောင်းသောသံများ

မဝံ့မရဲလေသံလေးနှင့် မိုးလေးပြောတော့ သူ မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်ကာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟိုလေ မိုးလေး အဝေးသင်တက်ပြီး ဘွဲ့ရအောင်ကြိုးစားပါ ဆယ်၊ ဒါဆို မေမေ့ကိုလည်း ပြုစုခွင့်ရမယ်၊ ပညာရေးကိုလည်း မထိခိုက် ဆော့ဘူးပေါ့နော် ကိုကိုနော်”

“ဒါ ကောင်းတယ် ညီလေး အစီအစဉ်ကို ကြီးကြီး သဘောတူ ထက်ခံတယ်”

နောက်ဆုံးတော့ မိုးလေး တောင်းဆိုချက်ကို သူ ခွင့်ပြုပေးရ တော့သည်။ မေမေ့ကတော့ ခွင့်မပြုချင်ပါ။

“မေမေ့သမီးလေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီး တက်စေချင်ပါတယ် တွယ်”

“အတူတူပါပဲ မေမေ့ရယ်၊ အဓိကက ဘွဲ့ရဖို့မဟုတ်လား၊ အဝေးသင်တက်ပြီးလည်း ဘွဲ့ရနိုင်တာပဲ၊ သမီး အဝေးသင်ပဲတက်ပါ ရစေနော် မေမေ”

“မိုးလေးဆန္ဒကို ခွင့်ပြုပေးလိုက်ပါ မေမေ”

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိုးလေး ကြိုတင်တောင်းဆိုထားခဲ့သော ဆန္ဒအတိုင်း ခွင့်ပြုပေးတော့ မေမေ ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် မိုးလေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို တက်မည်ဆို သွင် ရနိုင်ပေမယ့် မေမေ့ကိုပြုစုဖို့အတွက် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ် ခဲ့ခြင်းဟု သူ နားလည်သည်။

ဒါကို ကြီးကြီးကိုယ်တိုင်လည်း နားလည်သဘောပေါက်သွားမှာ

သေချာသည်။

မေမေ၏ဝေယျာဝဟွေတွေကို မိုးလေး မညည်းမည။ နေ့စဉ် ပြုစုဆောင်ရွက်ပေးနေတော့ ကြီးကြီး မိုးလေးအပေါ်မှာ နားလည်သွား ခဲ့သည်ထင်၏။

အရင်ကလို မိုးလေးအပေါ်မှာ ဆက်ဆံပြုမူတာမျိုး မရှိခဲ့တော့ပါ။

ဗိမာန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘွဲ့ရပြီးသည်နှင့် ဖေဖေရဲ့ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း တွေကို ဦးဆောင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ မိုးလေးကတော့ စီးပွားစိမ့်ဘာသာ ရပ်ကို အဝေးသင်နှင့်သင်ယူသည်။

အမြဲတမ်း ဒရင်းဘတ်နှင့် ဝိုးချလ်နှင့် ရှင်သန်နေရသော မေမေအနားမှာ မိုးလေး အရိပ်လို ပြုစုနေပေးနိုင်တာ မေမေအတွက် တော့ အဆင်ပြေပါသည်။

ဖေဖေ မရှိတော့သောအခါ အိမ်၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများစွာ အားလုံးက သူ့တာဝန်ဖြစ်လာတာမို့ သူ့မှာ နားရက်မရှိသလောက် အလုပ် တွေ ပိုနေတတ်၏။

“ဟေ့ကောင် ဗိမာန်”

“ဟာ ပန်းတိုင် ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဘယ်ကမှ လှည့်မလာဘူး၊ မင်းဆီတမင်လာတာ”

သူ့ရဲ့ခန်းအထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသော ပန်းတိုင် က စားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ကျောင်းပြီးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပြန်ဆုံခွင့်က မရှိသ လောက်ဖြစ်နေ၏။

အောင်သနပ်ခါးငွေငွေချစ်သူပါးငွေငွေပါး

“မင်းအိမ်ကို ငါ ရောက်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟုတ်လား ငါက ဆန်းဒေးရက်တောင် အိမ်မှာရှိချင်မှ ရှိတတ် တာ”

“သိပါတယ်ကွာ အလင်းဗိမာန်ဆိုတဲ့ကောင်က ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း ဦး လေးငါးခုကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတဲ့ကောင်ဆိုတာ”

“မင်းကလည်း ရဲနေပြန်ပါပြီ၊ ဖေဖေမှမရှိတော့ပဲကွာ၊ ဖေဖေ ဘာဝန်တွေကငါ့ပခုံးပေါ် အလိုလို ရောက်လာပြီပေါ့”

“နောက်တာပါကွာ၊ ဩော် ဒါနဲ့ ရွှေမိုးညိုနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့တယ် ကွာ အန်တီမေကို ဝိုးချလ်နဲ့ ခြံထဲဆင်းတွန်းပေးနေတာ”

အိမ်ကိုဝင်ခဲ့သည့် ပန်းတိုင် မိုးလေးနှင့်ဆုံခဲ့ပုံရ၏။

“အေး မိုးလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ မေမေ့ကိစ္စအားလုံး ချပဲ တာဝန်ယူနေရတာ”

“ငါ သိခဲ့ပါတယ် ကျောင်းတောင် အဝေးသင်တက်နေတာဆို”

“ဟုတ်တယ် မေမေ့ကို ပြုစုချင်လို့တဲ့”

“အေးကွာ ရွှေမိုးညိုက သမီးအရင်းအချာ မဟုတ်ပေမယ့် အန်တီမေအပေါ် အတော်ချစ်ရှာပါတယ်”

“မေမေကလည်း သမီးရင်းလို ချစ်တာကိုးကွာ၊ မိုးလေးက သိမ္မာပါတယ်”

“ဗိမာန်”

“ဘာလဲ ပန်းတိုင်၊ မင်းဘာပြောမလို့လဲ”

“မင်းညီမလေး ရွှေမိုးညို တော်တော်ချောလာတယ်ကွာ အဟဲ”

“ဆွေးကောင် ပြောင်ချင်နောက်ချင်တဲ့သီကာ မပျောက်သေးဘူး”
ပန်းတိုင်ဆိုသည့်ကောင်က ကျောင်းမှာကတည်းက လူပျော်
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“နိုး ငါနောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာကွ ငါတို့
စတွေ့တုန်းက ရွှေမိုးညိုက ကလေးသာသာပဲ၊ အခုတော့ အပျိုကြီးဖား
ဖားဖြစ်နေတာ”

ပန်းတိုင် စကားတွေက မိုးလေးအကြောင်းထဲက မထွက် ဖြစ်
နေတော့ သူ သံသယဖြစ်ချင်လာသည်။

“ယောက်ဖ မင်းကတော့ ညီမချောချောတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာ
ပွင့်ဦးတော့မှာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ပေါက်ကရတွေ လာပြောမနေနဲ့”

“တကယ်ပြောတာကွ ဆံစကနေ ခြေဖျားအထိလှတယ်ဆိုတာ
ရွှေမိုးညို အလှမျိုးကွ”

သူ့ရှေ့မှာ မိုးလေး အလှကို ချီးမွမ်းနေသော ပန်းတိုင်ကြောင့်
သူ မျက်နှာကြီးထူပူကာ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ဒေါသထွက်ရအခက် ဖြစ်
ခဲ့ရသည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့် ရောက်လာသော သူ့မိတ်ဆွေတွေကြောင့်
ပန်းတိုင် စကားဖြတ်ကာ အမြန်ပြန်သွားခဲ့ရ၏။

ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ပန်းတိုင် စကားတွေအတွက်
တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ခဲ့ရတာအမှန်။

ဖေဖေ မေမေတို့ အိမ်ကိုခေါ်လာစက သဝန်တိုစိတ်နှင့် သူ

ကြည့်မရခဲ့သော မိုးလေးသည် ကလေးလေး မဟုတ်တော့ပါ။

အဝေးသင် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပြီ။

မြင်သူငေးလောက်အောင် လှပသောအလှကို ပိုင်ဆိုင်ထား
ရတာလည်း သေချာသည်။

ဒါကို ပန်းတိုင် သတိထားမိသွားတာ မဆန်းပေမယ့် ထူးဆန်း
နေတာ သူ့ရဲ့စိတ်တွေပဲဖြစ်သည်။

မိုးလေး အရွယ်မရောက်တရောက်ကတည်းက ကြီးကြီးက
နီနီနီကာ သတိပေးခဲ့ဖူးသည်။ သွေးမတော် သားမစပ်သောသူနှင့် မိုး
လေးတို့ ငြိတွယ်သွားမှာကို ကြီးကြီး စိုးရိမ်နေခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီး စိုးရိမ်သလို သူ့စိတ်က မိုးလေးအပေါ်မှာ
သိမ်းယိုမသွားခဲ့ပါ။

ရွှေမိုးညို ဆိုတာ ဖေဖေ မေမေတို့ မွေးစားထားသော မွေးစား
သမီးတစ်ယောက်။ ညီမလေးအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ညီမလေးဟုပဲ
စိတ်က သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

ဘာသာညာညာ စိတ်တွေ ရင်ထဲမှာ အလျဉ်းမရှိခဲ့ပါ။

သူ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ အခြားသော မိန်းကလေးတွေနှင့်
တူသည်။ သူငယ်ချင်းမကျ ချစ်သူမကျတွေ အများကြီးထားခဲ့သည်။
ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားက စွဲလန်းဖူးလောက်အောင် မရှိခဲ့ပါ။

နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်တော့ ထိုချစ်သူ အားလုံးကို သူ ယတိပြတ်
ဖြတ်ခဲ့သည်။

လောကကြီးထဲမှာ ဖေဖေ မရှိတော့ဟူသော အသိနှင့် မိသားစု

ရဲ့တာဝန်တွေကိုပဲ အသိအာရုံထဲမှာ အပြည့်ထားခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်သည်။
အခု အလုပ်ထဲမှာ သူ့စိတ်အာရုံတွေ နှစ်မြှုပ်နေခဲ့တာပဲ သုံးနှစ်
ကျော်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ထက် လေးနှစ်ကျော်ငယ်သော မိုးလေးရဲ့အသက်က
နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။

ကလေးမလေး မဟုတ်တော့သော မိုးလေးမှာ ချစ်သူရည်းစား
ရှိသည်ဟုတော့ သူ မကြားသေးပါ။

တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ကျူရှင်အတွက် အပြင်ထွက်
တတ်သော မိုးလေးမှာ ချစ်သူရှိနိုင်ဖို့တော့ ခက်သည်။ ပြီးတော့ မိုးလေး
က မေမေ့ကိုချစ်သည်။

သူ့အပေါ်မှာလည်း ခင်တွယ်သည်။ တခြားချစ်သူရည်းစား
ထားတာမျိုး မရှိနိုင်ဟု သူ ထင်သည်။

ဒါကို ပန်းတိုင်က စိတ်ဝင်စားလာတာဆိုလျှင်တော့...

ဗီမာန် ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူချင်သွား၏။ မိုးလေးကို ပန်းတိုင်
နှင့်လက်မခံချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ချစ်စရာကောင်းသည့် ညီမလေးကို
နှမြောမိတာကြောင့်လား။

တကယ်တမ်းကျ ပန်းတိုင်ဆိုတာ ငြိမ်ရာမလိုသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ကာ မိဘတွေကလည်း ပြည့်စုံ ချစ်
သားသည်။ ကျောင်းမှာတုန်းက ပန်းတိုင်သည် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ
စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘဲ အနေတည်သူဖြစ်၏။

ကျောင်းပြီးတော့ ဝါသနာပါသည့် ဘာသာစကားသင်တန်းတွေ

ဘက်ကာ အချိန်တန်လျှင် မိဘတွေလုပ်ငန်းကို ဦးစီးမည့်သူဖြစ်၏။

ပန်းတိုင်လို ယောက်ျားက မိုးလေးကို သဘောကျသည်ဆိုလျှင်
သူကတောင် ဝမ်းသာကျေနပ်ရဦးမှာဖြစ်၏။

အခုတော့ ဘာကြောင့် သူ့စိတ်တွေ တွေ့ဝေနိုင်မဲ့သွားခဲ့ရတာ
လဲမသိပါ။

“ကိုကို”

အတွေးတွေက မိုးလေး ခေါ်သံကြောင့် ပြတ်တောက်သွားရ၏။
ထည့်ကြည့်တော့ မိုးလေး အခန်းထဲကို ဝင်လာ၏။

“ကိုကိုအလုပ်တွေ မပြီးသေးဘူးလားဟင်၊ ကိုးနာရီတောင်
ဆုံးနေပြီ၊ မိုးလေး စာရင်းတွေ ကူလုပ်ပေးရမလား”

“ရတယ် မိုးလေး ပြီးနေပါပြီ”

“ဟင် ကော်ဖီ ကိုကို မသောက်ဘူးလား”

မိုးလေး ဖျော်ပေးထားသော ကော်ဖီကို သူ မသောက်ရသေး
နန်း အခုမှ သတိထားမိတော့၏။

“သောက်မှာပါ ကိုကို အလုပ်ထဲ အာရုံရောက်သွားလို့”

“အေးနေပြီ ကိုကိုရဲ့၊ မိုးလေး အသစ်ပြန်ဖျော်ပေးမယ်လေ”

“နေ နေ မဖျော်နဲ့ ရတယ်”

ပြောရင်း အေးစက်နေသော ကော်ဖီကိုပဲ သူ တစ်ကျွက်တည်း
သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ မိုးလေး သွားအိပ်တော့လေ၊ မေမေကော အိပ်သွားပြီ
သား”

၈၄

သို့

“အိပ်နေပြီ ကိုကို၊ ကိုကိုလည်း အိပ်တော့နော်၊ မိုးလေး သွားတော့မယ်”

ကော်ဖီခွက်ကို သိမ်းကာ ထွက်သွားသော မိုးလေးဆီက သနပ် ခါးရနံ့သင်းသင်းလေးက လွင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

မိုးလေး အလှတရားတွေက ပန်းတိုင် သတိပြုသွားမိလောက် အောင် ပေါ်လွင်နေတာတော့ အမှန်။

ဒုတိယအကြိမ် ပင့်သက်တစ်ခု သူ့ထွက်သက်ထဲက လွင့်ထွက် သွားခဲ့တာတောင် ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေဆဲပါလား။

အခန်း (၁၃)

ဖျပ်ခနဲနိုးတော့ မိုးလေး ခေါင်းလေးငဲ့ကာ စားပွဲပေါ်ကို မျက် ဝန်းတွေက လှမ်းကြည့်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

နာရီလေးက ငါးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်တောင် လိုသေးသည်။ မနက်ငါးနာရီဆိုတာ မိုးလေး အမြဲနိုးနေကျအချိန် ဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးရဲ့အအော်အငေါက်များနှင့်အတူ ငယ်ငယ်ကတည်းက အစောကြီးနိုးသည့်အကျင့်ကို မိုးလေး ရရှိခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်က အသာဆင်းကာ အိပ်ရာလေးကို သိမ်းဆည်း လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ညဝတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးကို ချွတ်ကာ လုံချည် ခုတ်လျှားလေးလဲလှယ်သည်။ ပခုံးပေါ် သဘက်တစ်ထည်လွှမ်းကာ မိုး လေး ချေချိုးဖို့ ထွက်ခဲ့ရင်း ကပ်လျက် မေမေအခန်းတံခါးလေး ဆွဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ခုတင်ပေါ်မှာ မေမေ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲရှိ၏။
မေမေ အောက်ပိုင်းသေကာ ဒုက္ခိတ ဖြစ်သွားကတည်းက မိုးလေး
ကပ်လျက်အခန်းမှာပဲ အိပ်ခဲ့တာဖြစ်၏။

မေမေရဲ့ဝေယျာဝစ္စမုန်သမျှ မိုးလေး မလစ်ဟင်းအောင် တာဝန်
ယူပေးခဲ့သည်။

မနက်မိုးလင်း မျက်နှာသစ်တာကအစ အစားအသောက်ကျွေး
မွှေးတာကလည်း မိုးလေး တာဝန်ယူပေးသည်။ မေမေ့ကို ဂိုးချဲ့လဲလေး
တွန်းကာ ခြံထဲကို မနက် ညနေ မိုးလေးပို့ပေးသည်။

မေမေ့အတွက် အလုံးစုံ တာဝန်ယူပေးရတာကို မိုးလေး သိပ်ကို
ကျေနပ်ဝမ်းသာမိပါသည်။ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေက
မိုးလေးအပေါ်ကြီးမားခဲ့သည်ပဲ။

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေမိုးချိုးပြီးသည်နှင့် မိုးလေး သနပ်
ခါးပါးကွက်ကြားလေး လူးလိုက်သည်။

မေမေက မနက်ဆိုလျှင် ခုနစ်နာရီကျော်မှ နိုးတတ်တာ ပုံမှန်
ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်မို့ မိုးလေး မီးဖိုခန်းဘက်ကို လှမ်းလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ကိုကိုအလုပ်နားရက်မို့ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားဖို့ ကြီးကြီး
စီစဉ်ထားသည်။

ကိုကိုနားရက်ဆိုလျှင် ကိုကိုကြိုက်သော မုန့်တွေ၊ ဟင်းတွေ
ချက်ပြုတ်စီစဉ်ပေးတတ်တာ ကြီးကြီး လုပ်နေကျဖြစ်သည်။

ကိုကိုကို သိပ်ချစ်သောကြီးကြီးသည် မိုးလေး ဒီအိမ်ကြီးထဲ
ရောက်လာစက လုံးဝမကြည်ဖြူပါ။ မိုးလေးကို မကြည်ဖြူသလို ကိုကို

နှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာ မကြိုက်ခဲ့။

ကိုကိုကလည်း ဖေဖေ မေမေတို့ အချစ်တွေ ခွဲဝေပေးရသည်
ဆင်ကာ မိုးလေးကို အမြင်မကြည်ခဲ့ပါ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုကိုက မိုးလေးကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပြန်
ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ကြီးကြီးတစ်ယောက်ပဲ မိုးလေးကို ဆက်မုန်းနေခဲ့တာ
ဖြစ်၏။

အခုတော့ မေမေတို့ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့
ကြီးကြီး ဆက်ဆံမှုတွေ ပြောင်းလဲလာ၏။ ဒါကလည်း မိုးလေးက မေမေ
ရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို တာဝန်ယူပေးတာကြောင့် ကြီးကြီး ယုံကြည်သဘော
ထားသွားခြင်းဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနှင့်ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတာကိုတော့ ကြီးကြီး
အမြဲတမ်း သံသယမျက်ဝန်းတွေနှင့် စောင့်ကြည့်နေတတ်တာ မိုးလေး
သိပါသည်။

မီးဖိုခန်းထဲရောက်တော့ ကြီးကြီးနှင့်ဒေါ်ကြီးသိန်းတို့ ရောက်
နေကြပြီ။

“ကြီးကြီး မိုးလေး ဘာကူညီပေးရဦးမလဲဟင်”

“ဟော နီးပြီလား ညိုလေး၊ လာ လာ ဒီမှာ ငှက်ပျောအူတွေ
နဲ့ ကြက်သွန်နီညတွေ လှီးပေးနွှာပေးဦး၊ မိမော်တို့က ဘာမှအားကုန်မရဘူး၊
အစ်ရက်တလေလေး စောစောထရတာကို အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့”

ထုံးစံအတိုင်း ကြီးကြီးရဲ့အပြစ်တင်သံကို ကြားရပြီ။ မိမော်ဟဲ့
နဲ့လေးကိုမပြောနှင့် ဒေါ်ကြီးသိန်းတောင် ကြီးကြီးရဲ့အခံအယူက မလွတ်

ကင်းတတ်ပါ။

သဘောမတွေ့တာတွေလျှင် ကြီးကြီးက ဆိုတတ်ပြောတတ်တာ ထုံးစံဖြစ်နေပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း မမော်တို့က မနာကြတော့ပါ။ ဒီဘက်နားက နားထောင် ဟိုဘက်နားက ထုတ်လိုက်ကြစမြဲ။

“မေလေး မနိုးသေးဘူးမဟုတ်လား”

ယောင်းမဖြစ်သူ မေမေကိုတော့ ကြီးကြီးကဂရုစိုက်ရှာသည့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သွားရှာတာကို စာနာသနား နေသည်။

“မနိုးသေးပါဘူး ကြီးကြီး၊ ခဏနေမှ မိုးလေး သွားကြည့်လို့ပဲ ပါဦးမယ်”

ပြောရင်း မိုးလေး ငှက်ပျောအူတွေကို လှီးပေးနေလိုက်သည့် မုန့်ဟင်းရည်အိုးကို မွှေနေသော ကြီးကြီးခမြာ စောစောစီးစီး ချွေးလေး တွေ ပြန်နေ၏။

တူတော်မောင်အတွက်ဆိုလျှင်လည်း သည်းသည်းလှုပ် အချစ်တတ်သော ကြီးကြီး ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူဖြစ်၏။

ကြီးကြီးလိုပါပဲ ကိုကိအတွက်ဆိုလျှင် မိုးလေးကလည်း ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ ပင်ပန်းတယ်လို့မထင်ပါ။ ဟိုးငယ်ငယ်က ကိုကို မိုးလေးကို ဥပေက္ခာပြုထားတာတောင် မိုးလေးရဲ့အချစ်တွေက မလျော့ပါးခဲ့ပါ။

မိုးလေး ခုနစ်တန်းရောက်တော့ ကိုကိုက တက္ကသိုလ်ကျောင်း သားကြီးဖြစ်နေပြီ။

ရပ်ချောလွန်းသော ကိုကိုသည် စတိုင်တွေထုတ်တတ်လာကာ အရမ်းကို ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ကိုကိုဆီကိုလာတတ်သည့် ဖုန်းတွေ ကလည်း အိမ်ဖုန်းတောင် မနားရရှာပါ။

မိန်းကလေးတွေဆီက ဖုန်းဆိုတာကိုလည်း မိုးလေး သိပါသည်။ ကိုကို ဟန်းဖုန်းပြောနေတာ နားထောင်ပြီး မိုးလေး စိတ်ထဲက မကျေနပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ကိုကိုဆီ ဆက်လာတတ်သောဖုန်းနှင့် မိုးလေး ထိပ်တိုက်တိုးမိ တွင်တော့

“အလင်း ဘယ်ကအလင်းလဲ”

“အလင်းမိမာန်ကို ပြောတာပါ”

“ဪ မရှိပါဘူးရှင်”

“မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားလို့လဲ၊ သေသေချာချာစောင့် မယ်လို့ ပြောထားရက်နဲ့”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ”

“နေပါဦး အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

ဖုန်းထဲက မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေသော မိန်းကလေးကို မိုးလေး မမြင်ရပေမယ့် လေသံမာကြောကြောကို မနှစ်မြို့ချင်ပါ။

“အလင်းမိမာန်ရဲ့ညီမပဲ”

“ညီမ ဟုတ်လား၊ အလင်းမှာ ညီမရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ အလင်း မပြောဖူးဘူး”

“ကိုကိုက မပြောဖူးဘူးလား၊ တမင်မပြောချင်လို့ နေမှာပေါ့”

အခုသိပြီဆိုတော့ မှတ်ထားပေါ့”

ဒါပဲပြောပြီး မိုးလေး ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်မှီ မိုးလေးရှိရာသို့ ကိုကိုရောက်လာခဲ့၏။

“မိုးလေး စောစောက ငါ့ဆီဖုန်းလာတာ၊ နင်ကိုင်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို”

“ငါ အိမ်မှာမရှိဘူးလို့ နင် ပြောလိုက်တယ်ဆို”

“ကိုကို အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်လို့”

“ဘာပြောတယ် ငါက ဘယ်တုန်းက ဒီအချိန်ထိ အိပ်တတ်လဲ”

ကိုကိုမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကိုကို ဒေါသထွက်နေမှန်း မိုးလေး ခိုင်မိသည်။

“ဟို ဟို ကိုကို မပြောချင်ဘူးထင်လို့ပါ”

“အောင်မာ ငါပြောချင်သလား၊ မပြောချင်ဘူးလား၊ နင်ဘယ်လိုကြည့်သိနေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ နင်တွေငါတွေနှင့် ကိုကို ဆူပူနေတာ မိုးလေး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။

“အံ့မယ် သူကပဲ ငိုရသေးတယ်၊ နင်ကို ဘာလုပ်ရသေးလို့ဟိုမှာ မမခိုင့်က အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ဖုန်းဆက်တာ၊ နင်က မရှိဘူးလို့ လိုက်တော့ ခက်ကုန်တာပေါ့။ မမခိုင့်က ငါ့တီချယ်ရဲ့ညီမ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဖို့ဆက်တာ”

မိုးလေး မျက်ဝန်းလေးတွေဝိုင်းကာ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ ခြင်းသွားခဲ့သည်။ ကိုကိုဆီအကြောင်းမဲ့ ဆက်သည့် ကောင်မလေးဟု ဆင်မှတ်ကာ ပြောလိုက်မိတာကို နောင်တရမဆုံး။

“ဟို ဟို မိုးလေး မသိလို့ပါ ကိုကို၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေး ဘုန်းကြီးခေါင်းခေါက်ပြီးမှ တောင်းပန် ဘယ်နှယ်ကွာ ဘာကိစ္စလဲ ဘာညာ အသေအချာ မမေးဘဲ ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ ပြောတယ် နောက်ဆို အသေအချာမေး ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ကိုကို ထွက်သွားတော့ မိုးလေး ဇက်ကလေးပု လျှာလေးထုတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကိုကိုပြောသလို နောက်ဆိုရင် ဖုန်းလာသည်နှင့် အသေအချာ အိမ်ကလီ ကောင်မလေးတွေ ဖုန်းဆိုလျှင်တော့ မိုးလေး မဟုတ်တာ တွေချည်း ပြောပစ်မိသည်။

ထို့အတွက် ကိုကို ဆူပူတာကိုလည်း မိုးလေးမကြောက် မိုးလေး ဆုပ်ရပ်အတွက် မိုးလေး ကျေနပ်သည်။

ရည်းစားလား ဘာလားမသိသော ကောင်မလေးတွေ ကိုကိုမှာ အစွဲကြီးရှိသည်။ အိမ်ကို အလည်လာတာတွေလည်း မိုးလေး ကြုံဖူး ခြင်းစူးသည်။

မင်းသမီးလေးတွေလို ချောမောသူတွေကော ဂုဏ်နေတောင့် ဆင်သူတွေကော အများကြီးပါသည်။ ရောက်လာသည့် မိန်းကလေးတွေ ဟို ကြီးကြီးကဒိုင်ခံ အင်တာဗျူးတတ်သည်။

“သမီးလေး မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲကွဲ့”

“ဒယ်ဒီက ဦးမြတ်ကျော်ပါ အန်တီ၊ မြတ်ကျော် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ထောင်ထားပါတယ်၊ မာမီက ဒေါ်ထားထားခိုင်ပါ”

“ဪ သိတယ် သိတယ် စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ထားထားမဟုတ်လား၊ အန်တီသိတာပေါ့ကွယ် အန်တီခွဲရင်းနီးတာပေါ့၊ သမီးလေးက ထားထားသမီးကိုး၊ ငွေတာရီ ဟုတ်လား၊ နာမည်လေးတကယ်လှတယ်ကွယ်”

ကြီးကြီး နှစ်သက်သဘောကျသော ငွေတာရီ ဆိုသော မမတော့ နာမည်လေးလည်းလှသလို လူကလည်း ရွှေမင်းသမီးလေးထံ ချောမောပါသည်။

ကိုကိုဆီလာတတ်သော မိန်းမချောလေးများစွာထဲမှ ကြီးကြီး သဘောကျသော မိန်းကလေးပဲဖြစ်၏။

“သား ငွေတာရီလေးက ချစ်စရာလေးနော်၊ သားနှုတ်မိတ်ကြာပြီလား”

“သားနှုတ်ခန်းတည်း အတူတက်နေတာလေ ကြီးကြီးရဲ့”

“အေး အေး ငွေတာရီလေးကိုတော့ ကြီးကြီး သဘောကျတယ်”

“ဟင် ကြီးကြီးကလည်း ငွေတာရီ တစ်ယောက်တည်းလား ဆည်းဆာတို့ နေဇင်တို့ ချစ်သက်တို့ကိုကော”

“နေဇင်လေးက အရမ်းခေတ်ဆန်လွန်းတယ်”

“ဟာ ကြီးကြီးကလည်း အဲဒါ ခေတ်မီတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးကြီးကတော့ ငွေတာရီလေးကို သဘော

ကျဆုံးပဲ”

“သားကတော့ သူတို့အားလုံးကို သဘောကျတယ် အဟဲ”

“သားသားနော် ရည်းစားတွေအများကြီးထားပြီး ပွင့်ရှင်မနေနဲ့”
ကိုကိုရဲ့ရှုပ်သွင်နှင့် ကောင်မလေးတွေ အများကြီး ပိုင်းပိုင်း ထည်နေမည်ဆိုတာကို မိုးလေး ခန့်မှန်းမိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုကို အတော် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ကျောင်းပြီးသည်နှင့် ဖေဖေရဲ့အလုပ်တာဝန်များကို ဖေဖေကိုယ်စား တာဝန်ယူလိုက်ရတာကြောင့်ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ညီလေး ကြက်သွန်ညှာတွေ အခွံသင်ပြီးရင် သွားတော့လေလေး နီးနေလောက်ပြီ”

ကြီးကြီးအသံကြားမှ မိုးလေး အတွေးစလေးတွေ ပြတ်တောက်သွားခဲ့ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး၊ မိုးလေး မေမေ့ကို မျက်နှာသစ်ပေးလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဘေစင်လေးက ရေဘုံဘိုင်လေးမှာ လက်ရည်ဆေးသန့်စင်ပြီး ကျဆုံး မိုးလေး ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

မေမေ့အခန်းထဲရောက်တော့ မေမေ နီးနေပြီ။

“ဟော မေမေ နီးနေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“အခုလေးပဲ နီးတာပါ သမီးရယ်”

“သမီးမီးဖိုထဲမှာ ကြီးကြီးကို သွားကူနေတာ ဒီနေ့ အိမ်မှာ

အစားအသောက်စားကြမလို့လေ မေမေရဲ့”

www.burmeseclassic.com

“မေမေ ထင်ပါတယ်၊ သားကော နိုးပြီလား”

“မနိုးသေးဘူးထင်တယ် မေမေ”

“ဘာမနိုးရမှာလဲ နိုးနေတာကြာပြီ၊ ရေမိုးတောင် ချိုးပြီလားလို့လေးရဲ့”

အသံနှင့်အတူ အခန်းထဲဝင်လာသော ကိုကိုကြောင့် မိုးလေးလှမ်းကြည့်ရင်း

“မသိဘူးလေ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကို မနိုးသေးဘူးထင်နေတာ၊ ကြီးကြီးတို့တောင် အစောကြီး မုန့်ဟင်းခါး ထဲချက်နေကြတာ”

“ကျွန်ပြီလား ဝိုက်ဆာနေပြီကွ”

“ကျွန်တော့မှာပါ၊ မိုးလေးတောင် အခုပဲဝိုင်းကူလုပ်ပေးခဲ့တာ အခု မေမေ့ကို မျက်နှာသစ်ပေးမလို့”

“ကဲ ကဲ မိုးလေး ကြီးကြီးတို့ကိုပဲ ဝိုင်းကူလိုက်ပါ မေမေ့ကို ကိုယ်ပဲ ကူလုပ်ပေးလိုက်မယ်”

ဒီလို အလုပ်နားရက်တွေမှာ ကိုကိုသည် မေမေအနားမှာ နေပေးကာ မေမေ့ကိုပြုစုနေကျမို့ မိုးလေး ခေါင်းလေးညိတ်ကာ မိဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

ကိုကို အိမ်မှာရှိနေသည့်နေ့တွေမှာ မေမေ ပျော်နေတတ်သလို မိုးလေးလည်းပျော်မိတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟော ညှိလေး လာ လာ မေလေး မနိုးသေးဘူးလား”

မိုးလေး မီးဖိုထဲ ဝင်လာတာမြင်သည်နှင့် ကြီးကြီး လှမ်း

သေးသည်။

“နိုးနေပြီ ကြီးကြီး၊ ကိုကိုလည်း နိုးနေပြီ၊ မေမေ့ကို ကိုကို နှုတ်နှာသစ်ပေးနေလို့ မိုးလေး လာတာပါ”

“အေး အေး ဒီမှာ မုန့်ဟင်းရည်အိုးကို မကပ်အောင်မွှေထား၊ ငါ ရေမိုးချိုးလိုက်ချင်လို့ ဟင်းရည်ဆူမှ ကြက်သွန်ဥတွေထည့်နော်၊ ပျော့အူတွေက နောက်ဆုံးမှထည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

ထုံးစံအတိုင်း ကြီးကြီး မိုးလေးကို မှာစရာတွေမှာကြားပြီးမှ နီးထဲက ထွက်သွားသည်။ နံနံပင်တွေ ကတ်ကြေးနှင့်ညှပ်နေသော အိမ်က ကြီးကြီး ထွက်သွားတော့မှ

“ဒေါ်ကြီးသိန်း လုပ်ခိုင်းလည်း ရသားနဲ့၊ ကြီးကြီးစိန်က ဝိုကို ထယ်၊ မိုးလေးကိုပဲ တမင်ခိုင်းနေတယ်”

“သူ့တူအတွက်ဆို မမစိန်က ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တာ၊ ဟုတ်ရင်လည်း မိုးလေးမှ မိုးလေး၊ အင်း မိုးလေးသာ ယောက်ျား သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်ကြီးသိန်း စကားကြောင့် မိုးလေး သဘောကျသလို ရယ်

“ကြီးသိန်းကလည်း မိုးလေး ယောက်ျားယူတဲ့နောက်မှတော့ ကိုကိုအရင် မိန်းမယူပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ ဒေါ်သိန်းကလည်း ကိုလင်းက မိုးလေးထက် ပိုချစ်ကျော် ကြီးတာပဲလေ၊ အိမ်ထောင်ပြုချင်းပြု ကိုလင်းက အရင်

အိမ်ထောင်ပြုမှာပေါ့”

မမော်က တွက်ပြရင်း ဝင်ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးသိန်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း

“မောင်လင်းမှာ ချစ်သူရည်းစား ရှိသလား”

“ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ရည်းစားတွေမှ အများကြီးပေါ့ အဲဒါတွေမှာ ဖုန်းဆက်တတ်တာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ငွေတာရီလေး မဟုတ်လား၊ ကြီးမိန့်ကလည်း သဘောတူကျနေတာ”

မမော် စကားက မိုးလေး ရင်ထဲကို အောင့်သက်သက်ကြိတ်ခံစားရစေသည်။ ကိုကိုနှင့်မမငွေတာရီဆိုတာ လိုက်ဖက်ညီသူတွေဆိုတာ ငြင်းလို့မရပါ။

ရုပ်ရည်တွေ ချောမောတာရော ငွေကြေးနေ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုတွေမှာပါ တူညီလွန်းသည်။

“မိုးလေး”

“ရှင် ဒေါ်ကြီးသိန်း”

“မိုးလေးမှာကော ချစ်သူရှိလား”

ဒေါ်ကြီးသိန်း စကားကြောင့် မိုးလေး ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းခေါင်းရင်း

“မရှိပါဘူး ဒေါ်ကြီးသိန်းရယ်၊ ဒီနေ့မှ ဘာစိတ်ကူးတွေပေါ်ပြီး မေးတာလဲဟင်”

“မေးချင်နေတာ စကားမကြံသေးလို့ မိုးလေးကလည်း အေး

အခုတော့ ကောင်လေးတွေ အများကြီးရှိမှာပဲနော်”

“ရှိလည်း မိုးလေးက စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဒေါ်ကြီးသိန်းရယ်”

မုန့်ဟင်းရည်အိုးကို အိုးမကပ်အောင် မပြတ်မွှေနေရင်း မိုးလေး

အခုတော့ ဒေါ်ကြီးသိန်းက ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း

“မိုးလေး မောင်လင်း သူငယ်ချင်း ပန်းတိုင်လေးလည်း မဆိုဘူးနော်”

ကြီးသိန်း စဲကားကြောင့် မိုးလေး ပင့်သက်မောလေး ချမိသည်။

အိမ်ကို မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သော ကိုပန်းတိုင် မျက်ဝန်းတွေကို မိုးလေး ရိပ်မိနေပါသည်။

မိုးလေးကိုကြည့်သည့် အကြည့်တွေက ရိုးသားဖြူစင်မှုအရိပ်တွေ မရှိပါ။ ဟိုးအရင်တုန်းကတည်းက အိမ်ကို ဝင်ထွက်ဖူးနေသော ကိုပန်းတိုင်ကို မိုးလေး အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်မင်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် မိုးလေး၊ ကိုပန်းတိုင်က တခြားလူတွေလို မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဣန္ဒြေလည်းရတယ်၊ ကြည့်ရတာ မိုးလေးကို နှစ်နှစ်ကာကာ စုသန်းနေပုံပဲ”

“လုပ်ပြန်ပါပြီ မမော်က တစ်မှောင့်”

“ဟုတ်တယ်လေ မိုးလေးရဲ့၊ မမော် သိတာပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့က အိမ်လာလည်ရင်း ကိုလင်းနဲ့မိုးလေးအကြောင်းတွေ ပြောနေတာ မမော် ကြားတယ်”

မိုးလေး မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိ၏၊ ကိုကိုနှင့်ကိုပန်းတိုင် ဘာတွေ ပြောတာလဲ သိချင်မိ၏။

“ကိုပန်းတိုင်က မိုးလေးကိုချစ်နေတဲ့အကြောင်း တချားဝင်

www.burmeseclassic.com

ဖွင့်ပြောမယ်လို့ ကိုလင်းဆီက ခွင့်တောင်းနေတာ။
“မိုးလေး အံ့သြထိတ်လန့်စွာ မျက်စိနဲ့လေးတွေ ဝိုင်းစက်သွား
ခဲ့သည်။ မမော် ဆက်ပြောလိုက်သောစကားတွေက မိုးလေး ရင်ထဲကို
ပူလောင်စွာ တိုးဝင်လာ၏။

“ကိုလင်းကလည်း ပြောချင်မြောပေါ့တဲ့”
“ဟင်”

မိုးလေး ရင်ထဲက နရင်းလေးလေး ကျပ်စနဲ့ ခံစားလိုက်ရသည်
ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။

“မောင်လင်းက သဘောတူတဲ့သဘောပေါ့၊ အင်း ဒေါ်သိန်း
လည်း သဘောတူတယ် မိုးလေး။ ပြောရမယ်ဆိုရင် မောင်ပန်းတိုင်က
တောင် မောင်လင်းထက် မိန်းမတွေနဲ့ ကင်းရှင်းသေးစွာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုပန်းတိုင်က ရုပ်ချောတယ်၊ ယောက်ျားပီသပြီး
သဘောကျောင်းပုံပဲ၊ တစ်ဦးတည်းသောသား မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာ
တယ်၊ ကိုပန်းတိုင်သာ ဖွင့်ပြောလာရင် မိုးလေး ခြေခင်းညီတိုက် သိ
လာ။ မမော်တို့ အပြည့်အဝ သဘောတူတယ်”

ဒေါ်သိန်းနှင့်မမော်တို့ကဝိုင်းဝန်း တိုက်တွန်းရင်း ကိုပန်းတိုင်
ဘက်က အပြည့်အဝ ထောက်ခံနေကြသည်။

မိုးလေး ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းချင်သလိုလိုကြီး ခံစားလို့
နေရသည်။ ကိုကို ကိုယ်တိုင်က ကိုပန်းတိုင်နှင့်သဘောတူ ကြည်ဖြူနေ
ခြင်းဆိုတာ သိလိုက်ရတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကိုကိုက မိုးလေးကို ယောက်ျားယူစေချင်နေပြီတဲ့လား။

“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”
“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”
“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”
“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”
“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”
“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”
“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”
“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”
“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”
“...ကလေးတွေနဲ့ နီးကပ်နေ”

အခန်း (၁၄)

ဒီနေ့ ကြီးကြီး ဖျားနေတာမို့ မီးဖိုထဲကို မဝင်နိုင်ရှာပါ။ မနက်
ကော်ဖီဝိုင်းအတွက်လည်း မိုးလေးပဲ ကိုကိုအတွက် စီစဉ်ပေးရသည်။

ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော် ပန်းကန်ကို ကိုကိုချော့ချပေးရင်း ကော်ဖီ
ခရားထဲက ကော်ဖီကို မိုးလေး ငဲ့ထည့်ပေးနေမိ၏။

“မိုးလေးပါ တစ်ခါတည်းသောက်လေ”

“ကိုကိုသောက်ပါ မိုးလေး ပြီးမှ မေမေနဲ့အတူသောက်မယ်”

“ဒါဆို ခဏထိုင်ဦး၊ မိုးလေးကို ကိုယ်ပြောစရာရှိလို့”

ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်ကို ခက်ရင်းနှင့်ထိန်း ဇွန်းနှင့်ခပ်ကာ
တို့ကို တစ်လှုပ်စားသည်။ မိုးလေး ကိုကိုရှေ့က ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ပေါင်မုန့်ကြော်တစ်ဖွဲ့စားပြီး ကော်ဖီပူပူကို ကိုကို မှုတ်ကာ
အစ်ဝံသောက်နေသည်။ ပြီးမှ မိုးလေးမျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ

“ပန်းတိုင်နဲ့ တွေ့သေးလား”

မိုးလေး ခေါင်းကိုခါပြလိုက်မိသည်။ တကယ်လည်း သည်ရက် တွေမှာ ကိုပန်းတိုင်နှင့်မဆုံဖြစ်ပါ။

“မိုးလေး မိုးလေးကို ပန်းတိုင်က စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

ဒီစကားကို ကိုကိုနတ်က ပြောလာမည်ဟု မိုးလေး ထင်မထား မိတာကြောင့် အံ့သြသွားမိတာ အမှန်။

ကိုကိုကတော့ ပေါင်မုန့်ကြော်ကို တစ်ဖဲ့က ငုံ့စားနေပြန်သည်။

ပြီးမှ

“အဲဒါ မိုးလေး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဘယ်လိုမှ သဘောမရဘူး ကိုကို”

မိုးလေးအဖြေကြောင့် ကိုကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ ကိုကို မျက်ဝန်းတွေထဲကို မိုးလေး ပြန်စူးစိုက်ကြည့်ပစ်တော့ ကိုကို ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲကာ ကော်ဖီကို တစ်ခုံသောက်သည်။

“ပန်းတိုင်က မဆိုးပါဘူး။ သူ ကိုကိုကိုအသိပေးလာလို့ မိုးလေး ကို ဖွင့်ပြောရတာ။ သူ ပြောလာရင် မိုးလေး စဉ်းစားနိုင်အောင်လေ”

“ကိုကို”

“ပြောလေ မိုးလေး”

“ကိုကို မိုးလေးကို ယောက်ျားယူစေချင်နေတာလားဟင်”

မိုးလေး အမေးကြောင့် ကိုကိုအကြည့်တွေ မိုးလေးမျက်နှာဆီ ပြန်ရောက်လာရင်၊

“မိုးလေးက ကလေးလေးမှမဟုတ်တော့တာ အချိန်တန်နဲ့

အိမ်ထောင်ပြုရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း မိုးလေး အိမ်ထောင်မပြုပါဘူး။ မေမေတို့ ကြီးကြီး တို့ ကိုကိုတို့နဲ့ပဲ အမြဲသေတဲ့အထိနေမှာ”

မိုးလေး စကားကြောင့် ကိုကို နှုတ်ခမ်းတွေ လွန်ခနဲ ပြုံးသွား ခဲ့တာ မိုးလေး မြင်သည်။ မိုးလေး စကားကို မယုံသလို လှောင်တာလား။

“တကယ် ပြောတာ ကိုကို မိုးလေး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူး ခန့်ပါဘူး”

“စကားကို အကုန်မပြောရဘူးကွ၊ ကြီးကြီးတို့ မေမေတို့က အသက်ကြီးပြီ၊ မိုးလေး အနားမှာ အမြဲနေနိုင်ဘူးလေ”

“ကိုကို ရှိတာပဲ”

“ကိုယ်လည်း အချိန်တန်လို့ အိမ်ထောင်ပြုတော့ မိုးလေး ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ကိုကို စကားကြောင့် မိုးလေးရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲဝမ်းနည်းသွား ရသည်။ ကိုကိုစကားတွေက မိုးလေးကို ပန်းတိုင်နှင့် သဘောတူလွန်းနေ တာကြောင့်လား။

“ကိုကို မိုးလေးကို ကိုကိုသူငယ်ချင်းနဲ့ အရမ်းသဘောတူ နေတာလားဟင်”

“ဪ မိုးလေးရယ် ပန်းတိုင်က တကယ်ရွေးချယ်သင့်တဲ့သူဆို တာ မငြင်းနိုင်ဘူးလေ၊ မိုးလေးဘဝအတွက် တကယ်သင့်တော်တဲ့သူပါ”

“ဒါဆို မိုးလေးက ကိုပန်းတိုင်ကို ပြန်ကြိုက်လိုက်ရမှာလား ကိုကို”

নথীভুক্ত নং: ১০৮/১৯৮৬

မိုးလေး၊ ခေါင်းလေးကိုပုတ် နှုတ်ဆက်ကာ ကိုကိုထွက်သွားစေတဲ့
မိုးလေး၊ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကိုယ်တိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုကို့တံက တိုက်တွန်းစကားတွေ ပဲ ကြားရတာ။ မိုးလေး၊ ဝမ်းနည်းချင်သည်။

မိုးလေးရင်ထဲက နှလုံးသားကို ကိုကိုညွှတ်ကွာပြုရက်သံသည်လား။

Copyright © 2000 by John Wiley & Sons, Inc.

10. *Handwritten signature*

[illegible]

1950

1940

[illegible]

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

000000

[illegible][illegible]

"အမှတ်(၁) အထက"

“အသံအသွယ် အသံအသွယ်”

[illegible]

“.....”

တာမင်းမို့လို့နော်၊ ညီမတစ်ယောက်လုံးကို ရဦးစားစကားပြောဖို့

ဗမာန် စိတ်မရှည်နိုင်စွာ အောက်လိုက်တော့ ပန်းတိုင် ရယ်ကျဲကျဲ

“ဆောရီး ယောက်ဖရာ ညှိလေးကို မင်းညှိမဆိုတာ စိတ်က

“ဟေ့ကောင် အဲဒါ ကျောင်းတုန်းကကိစ္စတွေ့ ငါ အခုချိန်မှာ

ကျောင်းတုန့်က ကောင်းမလေးတွေနှင့် သူ ရှိပါလျှင်လည်း

0110260

နေခဲ့တာကို ပန်းတိုင် ပြန်ပြောနေတော့ သူ အပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်သည် တကယ်လည်း ပြီးခဲ့သော အတိတ်ကို သူ ပြည်ဖုံးကားချခဲ့ပြီးပြီ။

“အင်း အချစ်ဆိုတာ တော်တော်ထူးဆန်းပြီး အံ့သြစရာလည်း ကောင်းတယ်နော်”

“မသိဘူးကွာ”

“ဒါတော့ မင်း မျက်စိမှိတ်မငြင်းနဲ့ ဗီမာန်၊ မင်းရည်းစားတွေ ပိုလိုပေါက်အောင် ထားခဲ့တာပဲ”

“အေး ဒါပေမဲ့ အခု ငါတစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စားတော့တယ်လေ”

“အကုန်မပြောနဲ့ တစ်ယောက်တော့ ကျန်နေတယ်၊ ငွေတာရီကို မင်း မေ့မပစ်နဲ့”

“အတူတူပဲ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝမရှိဘူး”

“ဘာကွ ငွေတာရီက မင်းလက်ထပ်ယူမယ့် အတည်တကျ ချစ်သူမဟုတ်ဘူးလား”

“နိုး ငါ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်းနဲ့ငွေတာရီကို နီးသေယူကြမှာလို့ အားလုံးက တထစ်ချွတ်ထားကြတာနော်”

“အဲဒါ မင်းတို့ ထင်မြင်ချက်တွေပဲ”

“ဗီမာန် ဒါတော့ မင်းဘက်က လုံးဝမဟုတ်သေးဘူး၊ မင်း ငွေတာရီက တကယ်ချစ်ရှာတာပါ၊ မင်းရည်းစားတွေ အများကြီး တွေ့တာကိုလည်း သူ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ငွေတာရီ

မင်းကို မင်းရဲကြီးကြီးကလည်း ကြည်ဖြူတယ်လေ”

“ပန်းတိုင် အဲဒါတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြတဲ့ စိစ္စနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့အရာတွေပဲ၊ ငါမှ ငွေတာရီကိုမချစ်တာ”

“ငွေတာရီက မင်းကိုချစ်တယ်လေကွာ၊ အခုတောင် အင်္ဂလန်မှာ လေးနှစ်ပညာသင်ပြီး ပြန်လာလာချင်း မင်းကိုအရင်ဆုံး မေးနေတာ”

ပန်းတိုင် စကားကြောင့် သူ ပခုံးတွန့် နှုတ်ခမ်းမဲ့သွားမိသည်။ အကယ်ဆိုလျှင် ငွေတာရီကို သူ သံယောဇဉ်ပြတ်တောက်သွားစေခဲ့တာလည်း ထိုကိစ္စကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

အင်္ဂလန်ကို ပညာတော်သင်သွားသည့် ငွေတာရီနှင့်သူ စကားများခဲ့ဖူးသည်။

“နေပါဦး ငွေ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငွေက ဟိုမှာပညာသွားသင်မှာလဲ”

“အဓိကက မာမီကြောင့်ပဲ အလင်းရဲ့၊ မာမီက ငွေကို နိုင်ငံခြားက ဘွဲ့တစ်ခုပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်လေ၊ မိသားစုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ခေါ် ဒါကြောင့်ပဲ”

“ဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ ရေခြားမြေခြားမှာ အချိန်တွေ ပေးပြီး ကိုယ်လည်း ဝါသနာမပါတဲ့ ပညာတစ်ခုကို ဂုဏ်တစ်ခုအတွက် သွားယူရတယ်လို့”

“မာမီဆန္ဒကို ငွေ မငြင်းချင်ဘူး”

“ကိုယ်က ငြင်းနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငွေရည်ရွယ်ချက်ကြီးက အဓိပ္ပါယ်မဲ့နေလို့ ပြောတာ”

“ဟင် အလင်း၊ ကောင်းကင်မှာ မိုးကုန်ပြာတာနဲ့ တာထူးလေး
 ငွေတာရီ မကျေမနပ်ပါ။ သူ့မတတ်နိုင်ပါ။ သားသမီးကို
 ဂုဏ်ခြံတစ်ခုမှာတွက် အချိန်ကုန်တွေကုန်ခံကာ ရေခြားမြေခြားမှာ နှာခွံ
 ဖြုန်းခိုင်းတာ မဖြစ်သင့်ဟု ထင်သည်။
 ငွေတာရီ မိဘတွေက ဂုဏ်ပဏာသနကို အဓမ္မရောင်းချ
 တွေ့ ဖြစ်သည်။
 ငွေတာရီကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီလိုပဲနဲ့ နှုတ်ကောက် ဝတ်နေတာ
 တော့ သူ လက်မခံချင်ပါ။
 “ငွေတာရီကိုယ်တိုင်မခံမယ်၊ ဘာမှရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ သွား
 မယ့်ကိစ္စကြီးကို ငွေ လက်မခံနား”
 “ဘယ်နှယ် ရည်ရွယ်ချက်မရှိရမှာလဲ အလင်းရယ်၊ ငွေတွေ
 အချိန်တွေကုန်ခံပြီး ဒီဘွဲ့ယူထားတာလေ၊ ငွေမိတာတွေအတွက်မသင့်
 ဂုဏ်ရှိတာပေါ့၊ ပြောရရင် အလင်းအတွက်လည်း ပါတယ်”
 “ကိုယ့်အတွက် ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်လေ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး ပြန်လာမှ အလင်းနဲ့ ငွေ လက်
 ထပ်မယ်လေ၊ ငွေရဲ့ဂုဏ်ရှိန်က အလင်းနဲ့လည်း ဆက်ဆိုင်တာပေါ့”
 “ဟေ့၊ ငွေတာရီ၊ ငွေ ကိုယ် ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ငွေ အမိမြဲခံနေ
 သွားအချိန်ဖြုန်းမယ့်ကိစ္စကြီးကို ကိုယ် လက်မခံဘူး၊ ဒီဘွဲ့ကြီးယူလာရ
 လည်း ငွေကို ကိုယ် အထင်မကြီးဘူး”
 “အလင်း ဆရာတွေမြောနေတာလဲ”
 “ကိုယ် လက်မခံဘူးပြောနေတာ၊ ဒီတော့ ငွေ စည်းစားပေါ့ကွာ”

“ငါ့ကြိုက်တဲ့လမ်းရွေး”
 သူ ယတိပြတ်ပြောခဲ့တာက ရှင်းပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေကလည်း
 တည်ရာကိုပဲ ရွေးချယ်သွားခဲ့သည်။
 သူ့ကိုတောင် အသိမပေးဘဲ နိုင်ငံခြားထွက်သွားခဲ့၏။ ထို့အ
 နှစ် သူ့ဘက်က နားလည်လိုက်သည်က သူနှင့်ငွေ သံယောဇဉ်ပြတ်ပြီ။
 ငွေ နိုင်ငံခြားမှာရှိနေသောကာလတွေမှာလည်း အဆက်အသွယ်
 မရှိခဲ့ပါ။
 အခု ငွေပြန်လာတာကြာပေမယ့်လည်း အဆက်သွယ်မရှိ၊ ပန်း
 တိုက်တော့ သူနှင့်ငွေ သံယောဇဉ်မပြတ်ဟု ထင်နေသည်လား။
 “ဗိုဟန်”
 ပန်းတိုင် ခေါ်သံကြောင့် သူ မော့ကြည့်တော့ ပန်းတိုင်က
 တော် မျက်စပစ်ပြသည်။
 ခြံထဲကိုမောင်းဝင်လာသည့် ကားကြီးက တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ
 ကာ မာစီဒီးကားကြီးဖြစ်၏။
 “အဲဒါ ငွေတာရီရဲ့ကားလေ”
 ပန်းတိုင် စကားကြောင့် ဗိုဟန် မျက်မှောင်ကြီးကပ်သွားသည်။
 ငွေတာရီ ဘာလားလုပ်တာလဲ၊ သူ ပန်းတိုင် အိမ်မှာရှိနေတာ ဘယ်လိုသိ
 တာတာလဲ။
 ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကိုရပ်ပြီး ငွေတာရီ ဆင်းလာသည်။
 “ငွေတာရီ၊ မြောင်းလဲသွားမှုတွေက အထင်အရှား။
 ရွှေရောင်ဆံပင် အခွေအလိပ်လေးနှင့် ကိုယ်ကြပ်လေးနဲ့ ပြတ်

အစိမ်းရောင်အင်္ကျီကို ပေါင်လယ်ခန့်အထိသာ ရှည်သော မိနီစက
အနက်လေးနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားသည်။

သေချာသည်က ငွေတာရီမှာ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု
ပြည့်ဝစွာပါလာသည်ထင်၏။

“ဟိုင်း အလင်း”

ခြံထဲက ကျောက်စားပွဲဝိုင်းလေးမှာ ထိုင်နေသော သူနှင့်ပန်းတို့
ကို မြင်တွေ့သွားကာ ငွေတာရီ လက်ကလေးမြှောက် နှုတ်ဆက်သည်။
ကာလာရောင်စုံ မျက်နှာလေးက ဖော်ရွေစွာပြုံးလို့ သူတို့ဆိုလှမ်းလာ
သည်။

“ငွေ အလင်းတို့အိမ်ရောက်ခဲ့တယ်၊ ပန်းတိုင်ဆီသွားတယ်ဆို
လိုက်ခဲ့တာ”

“ထိုင်လေ ငွေတာရီ”

“သင့်ဓယူ”

ပန်းတိုင်ပြောမှ ငွေတာရီ သူ့နံဘေးက ကျောက်ထိုင်ခုံထဲ
မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့အတွက်တော့ တစ်ချိန်က ကျွမ်းဝင်ပူးသော
ငွေတာရီသည် အခုချိန်မှာ ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့သလို ခံစားနေရ၏။

“အလင်း တကယ်နေရက်တယ်ကွာ၊ ငွေ ပြန်ရောက်
သိရက်နဲ့ လာတောင်မလာဘူး”

“မလိုတော့ဘူး ထင်တယ် ငွေတာရီ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုတော့
အသိမပေးဘဲ ထွက်သွားတဲ့အချိန်ကတည်းက ကိုယ်တို့ဇာတ်လမ်း
သွားပြီလေ”

ဗိမာန် စကားကြောင့် ငွေတာရီ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးချိုချို
တွေ ချက်ချင်းကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

“အလင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မင်းနဲ့ကိုယ် နောက်ဆုံးတွေ့တော့ ကိုယ်တို့ပြောခဲ့ကြတာ မင်း
မသတိသင့်ဘူး”

“အလင်း ပြောခဲ့တာတွေက မဟုတ်ဘူးလေ၊ အခု ငွေ ပြန်
ပြီလေ”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ငွေတာရီ၊ အခု မင်းသွားသင်လာတဲ့
ညက မင်းမိဘတွေအတွက် ဂုဏ်ရှိရင်ရှိမယ်၊ ငါနဲ့မင်းအတွက်ကတော့
ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး”

“ဘာပြောတယ် အလင်း၊ ငွေ သင်လာတဲ့ပညာကို အလင်း
ဘာမှလုပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ အခု မင်းသင်လာတဲ့ ပညာကြီးနဲ့ မင်း
သန်ရပ်တည်မှာမို့လား”

“ဟင့်အင်း မလိုဘူး၊ ငွေဘဝက ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ပြည့်
ပြီလား၊ အခုယူလာတဲ့ ဒီလိပ်မာဘွဲ့က ဂုဏ်အရှိန်အဝါအတွက်လေ”

“တော်ပါတော့ ငွေတာရီ၊ မင်းနာမည်ဘေးမှာ တွဲပါလာမယ့်
မိဂုဏ်အရှိန်အဝါကြီးကို မင်းယူမယ့်တခြားယောက်ျားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်
ဆုံးလိုက်၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို သံယောဇဉ်ပြတ်သွားပြီ”

“ဟာ ဗိမာန်”

ကြားက မျက်နှာပူပူနှင့် ပန်းတိုင် ဝင်တားသည်။ ငွေတာရီ

မှတ်ဆောင်။ ရဲရဲနီမြန်းကာ နတ်ခမ်းလေးတွေ စာဆတ်ဆတ်တုန်ခါရင်
“အလင်းဗိမာန် ရှင့်စကားတွေက ရွှေကို နာကျင်အောင်
တိုက်ခိုက်နေတာပဲ”

“အဲဒါ မင်းရွေးချယ်မှုပဲလေ”
“ဘာ ကျွန်မရွေးချယ်မှု ဟုတ်လား။ ဒီမှာ အလင်းဗိမာန်
ရှင့်ဘက်က ဒီလောက်ပြတ်သားနေရင် ကျွန်မဘက်ကလည်း ဆော့နိုး
စောင့်ကြည့်လိုက် ရှင့်ထက် အရာရာသာတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကျွန်မ ခေါင်းခေါက်ယူပြမယ် တောက်”
နာကျင်မုန်းတီးသောအကြည့်တွေနှင့် သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်
ပြောကာ ငွေတာရီ ချာခနဲ ကျောခိုင်းထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဗိမာန်ရာ မင်း ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး”
“ဒီထက်မက ပြောသင့်တယ် ပန်းတိုင်၊ သေချာတာက တွေ
ရိတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ငါနဲ့ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး။ ဂုဏ်ရှိန်ဝါကို ကိုးကွယ်
ကြတဲ့သူတွေကြားမှာ ငါ့ဘဝကို စတေးမခံနိုင်ဘူး။ ဘာလဲ သူ
ခေါက်ရွေးချယ်တဲ့ယောက်ျားအဖြစ် မင်း ငါ့ကိုမြင်ချင်လို့လား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ဟို ဒီလို အဲ”
“ပန်းတိုင် မင်းဘာမှမသိပါဘူး။ ဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ်
အချစ်ကလွဲလို့ ဘာကအရေးပါသလဲ”
“အင်း ငါလက်ခံပါတယ်ကွာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ ရွေး
ကိုရွေးချယ်ခဲ့တာ ဘာအကြောင်းမှမပါဘူး။ သူ့ကိုချစ်တာသက်
ကြောင့်ပဲ”

ပန်းတိုင် စကားတွေကြားတော့ သူ့အာရုံထဲမှာ ရွှေမိုးညို
နတ်နာလေးက အရိပ်ထင်လာသည်။

မိုးလေးအတွက် ပန်းတိုင်ဆိုတာ ရွေးချယ်သင့်သော ယောက်ျား
အင်ယောက်ဆိုတာ အသိစိတ်က နားလည်နေပေမယ့် မသိစိတ်က တွေ့
တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

မိုးလေးရဲ့ဖြူစင်ရိုးသားမှုနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော စိတ်ဓာတ်
အပေါ် သူ အသိဆုံး။ စိတ်ထားလေး ဖြူစင်သလို ငေးလောက်အောင်
အသေညှိ မိုးလေးကို ပန်းတိုင် ပိုင်ဆိုင်ရမှာ သိပ်ကံကောင်းသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီအခြေအနေကို သူစိတ်က အလိုမကျဖြစ်နေတာ
လည်း အမှန်။

တစ်ခုခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၆)

ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသော ကိုပန်းတိုင်၏ကားကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ မိုးလေး ခြံထဲက ခုံတန်းလေးမှာထိုင်ကာ စာဖတ်နေချိန်ဖြစ်သော ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားထိုးရပ်ပြီး ဆင်းလာသော ပန်းတိုင်ကလည်း မိုးလေးကို မြင်တွေ့သွားခဲ့ကာ လျှောက်လာသည်။

အပြာနုရောင်တီရှပ်နှင့် ဂျင်းနက်ပြာကို ဝတ်ဆင်ထားသော ပန်းတိုင်အသွင်က အမြဲတမ်း ရှင်းသန့်တည်ငြိမ်နေမြဲ။

ကိုကိုလောက် အသားမဖြူပေမယ့် အသားလတ်ကာ မြင့်မားမား အရပ်အမောင်းနှင့် ကြည့်ကောင်းသောစတိုင်ကိုတော့ ပိုင်ထားသည်။

“ညှို့လေး တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုပန်းတိုင် မေမေ တစ်ဧရ၊ဒီပီနေလို့လေ”

“ဟုတ်လား ကိုယ်လည်း လမ်းကြိုတာနဲ့ဝင်လာတာ”

ပြောရင်း နံဘေးမှာ ပန်းတိုင်ဝင်ထိုင်တော့ မိုးလေး မတ်တပ်ထား ထရပ်မိ၏။

“ဟို တစ်ခုခုသောက်မလား ကိုပန်းတိုင်၊ အပူလား အအေးထားဟင်”

“နေပါစေ ညှို့လေး၊ ကိုယ် ဘာမှမသောက်ချင်ဘူး ညှို့လေးကို စားနည်းနည်းပြောချင်လို့ ခဏထိုင်ပါဦးနော်”

ပန်းတိုင် တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောနေတော့ မိုးလေး မငြင်းဘဲ ဝင်ထိုင်ရပြန်သည်။ ကိုကိုလည်း ကြုံပြောထားတာမို့ မိုးလေး ညှို့သိပြီးဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့နေ့မှာ ပန်းတိုင်နှုတ်က ဒီစကားတွေ ကြားရမည်ဟု မိုးလေး မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဟို ကြီးကြီးစိန်ရော ဟင် ညှို့လေး”

“ဟိုဘက်ခြံက အန်တီ နေမကောင်းလို့ သတင်းသွားမေးပါသယ် ကိုပန်းတိုင်”

ပြောစရာရှိသည်ဟု ခွင့်တောင်းထားပြီးမှ ပန်းတိုင်နှုတ်တော့ အကူ ချက်ချင်းပြောမထွက်ဖြစ်နေတာ မိုးလေး ခိုဝံ့မိပါသည်။ သတိမထားမိဘဲ ကိုကိုရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ကိုပန်းတိုင်က ကိုကို ညှို့ဟုတ်ပါ။

ကျောင်းမှာတုန်းကလည်း ချစ်သူရည်စား မထားဖူးသောသူဟု ညှို့ကို ပြောဖူးတာ မိုးလေး သိထားသည်။

“ညိုလေး”

“ရှင်”

“ဟိုလေ ညိုလေးကို ကိုယ်ချစ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဗီမာန်ဆီလည်း ခွင့်တောင်းပြီးပါပြီ၊ အဲဒါ ညိုလေး ဟိုလေ ကိုယ့်ကို ဘယ်သဘောထားသလဲဟင်”

ကိုပန်းတိုင်သာမဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မိုးလေးချက်ချင်းပဲ ငြင်းမိမှာသေချာသည်။ အခုတော့ ကိုကိုကလည်း ပြောသည်။ ကိုပန်းတိုင်ကိုလည်း အားနာနေမိ၏။

“ညိုလေး ကိုယ် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ညိုလေးကိုပဲ ပထမဆုံး ချစ်ခဲ့ဖူးတာပါ။ ညိုလေးကို ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုအတွက် ချစ်တာပါ”

ပြောချင်သည့်စကားတွေကို ပန်းတိုင် မနားတမ်းပြောဆို ရင်း နေပေမယ့် မိုးလေး ရင်ခုန်မလှုပ်ခတ်မိတာလည်းအမှန်။

“ညိုလေး ကိုယ့်စကားတွေကို ယုံကြည်ပါတယ်နော်”

“ဟိုလေ မိုးလေး အချစ်ရေးကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး ကိုပန်းတိုင်”

ပန်းတိုင် မျက်နှာက ညှိုးမိုန့်သွားတာချက်ချင်း။

“ညိုလေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်၊ ကိုယ့်ကို ညိုလေး လာနိုင်တဲ့သဘောလားဟင်”

ကိုပန်းတိုင် စကားအတိုင်း ညိုလေး အလိုက်သင့် ခေါင်းလှုပ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေး ငြင်းလိုက်လျှင် ကိုကိုဆီကိုပဲ ကိုပန်း

သွားရောက် ရင်ဖွင့်မှာသိနေသည်။

ပြီးတော့ ကိုပန်းတိုင်လိုလူတစ်ယောက်ကို မိုးလေး ခါးသီးစွာ ငြင်းပယ်ရအောင် အကြောင်းပြချက် မေးလာလျှင် မရှိတာလည်းအမှန်။

“ဟို မိုးလေးဆိုလိုတာက ဒီအချိန်မှာ အချစ်ရေးကိစ္စကို မိုးလေး ဆဋ္ဌာန်းစားချင်သေးလို့ပါ။ မေမေက မိုးလေးရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ ကိုပန်းတိုင်၊ မေမေ့ကို မိုးလေး ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ့်ကိစ္စက ဘာအရာအတွက်မှ အရေးမကြီးပါဘူး”

“အန်တီမေ အခြေအနေကို ကိုယ်လည်း နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညိုလေးရဲ့ဆန္ဒကို အရင်သိချင်တာပါ။ ညိုလေး ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်တာနဲ့ အန်တီမေတို့ ကြီးကြီးတို့ဆီမှာ ကိုယ် ခွင့်တောင်းပြီး လက်ထပ်ချမှာပါ”

ကိုပန်းတိုင် စကားကြောင့် မိုးလေး အကြပ်ရိုက်သွားခဲ့ရသည်။ မေမေနှင့်ကြီးကြီးတို့ဆီသာ ကိုပန်းတိုင် ခွင့်တောင်းလျှင် မိုးလေး ငြင်းပယ်လို့ရမှာမဟုတ်ပါ။

ကိုပန်းတိုင်ရဲ့အခြေအနေ အဆင့်အတန်းဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းကလေးရှင်ကမှ ငြင်းဆိုကြမှာမဟုတ်။ မေမေက ဝမ်းသာအားရ သဘောတူမှာ သေချာသည်။

ကြီးကြီးကလည်း လိုလားစွာ သဘောတူမှာပဲဖြစ်၏။

“မိုးလေး တောင်းပန်ပါတယ် ကိုပန်းတိုင်”

“ဟင် ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ ညိုလေး”

“ဪ လူကြီးတွေကို ဘာမှမပြောဖို့ပါ။ ဟိုလေ အခု မိုးလေး

က ယဉာရေးလည်း ဆုံးခန်းမတိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် အချိန်တစ်ခုတော့ ပေးပါ။ မိုးလေး အချစ်ရေးကို စဉ်းစားတဲ့အခါ ကိုပန်းတိုင်ကို စဉ်းစား ပေးပါမယ်”

“ညိုလေး ညိုလေးမှာ ချစ်သူမရှိသေးတာ အမှန်ပါနော်၊ ကိုယ် နောက်ကျသွားပြီလားဟင်”

မိုးလေး ငြင်းဆိုနေတာကို ကိုပန်းတိုင် ဘယ်လိုထင်မြင်သွား သည်မသိ။ စိုးရိမ်တကြီး မေးလာ၏။

“ဟင်အင်း မိုးလေးမှာ ချစ်သူမရှိသေးပါဘူး ကိုပန်းတိုင် မိုးလေး မညာပါဘူးရှင်”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ညိုလေးရယ်၊ ဒါဆို ကိုယ်နောက် မကျသေးဘူးပေါ့နော်၊ ညိုလေးကို ကိုယ် အချိန်ပေးပါတယ်၊ စဉ်းစား ညိုလေး ခေါင်းညိတ်လက်ခံတဲ့အချိန်မှ ကိုယ်လူကြီးတွေနဲ့ မိသားစုသာ ပီပီ တောင်းယူမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုပန်းတိုင်၊ မိုးလေး ကိုပန်းတိုင်ကို ဦး ပေး စဉ်းစားပေးမှာပါ”

“အဲဒီစကားနဲ့တင် ကိုယ်အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီ ညိုလေးရယ် ကိုယ်လည်း အခု ဖေဖေရဲ့အလုပ်တွေကို ဦးဆောင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ သိ၊ ညိုလေးနဲ့ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက်လည်း ပါတယ်-သိလား ညိုလေး ကိုပန်းတိုင် လေးလေးနက်နက် ဆိုနေတော့ မိုးလေး ကြိုက် ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

ကိုပန်းတိုင်၏မျှော်လင့်ချက်တွေကို မိုးလေး ရိုက်ချိုးပစ်တာနဲ့

ခြေခံလိုပါ။ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ မိုးလေးရင်တွေ မောနုံးကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။

တကယ်ဆို မိုးလေး အနာဂတ်အတွက် ကိုပန်းတိုင်ဆိုတာ မှတ်မိမှတ်မေ့ချယ်သင့်သည့် ယောက်ျားဟု ဦးနှောက်က လက်ခံပြီးသား ပါ။

ဒါပေမဲ့ မိုးလေး မသိစိတ်က ငြင်းပယ်နေခြင်းက နှလုံးသားရဲ့ ခံစားချက်ကြောင့်ဆိုတာ မိုးလေးပဲသိသည်။
မသိနိုင်သော ကိုကိုကတော့ ...။

အခန်း (၁၇)

ဗိမာန် စဉ်းခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ မိမော်ကို အရင်ဆုံးတွေ့ရသည်။ ရှိုးကေ့စ်ဗီရိုတွေကို ကြက်တောင်မွှေးနှင့် ဖုန်သုတ်ရှင်းလင်းနေသော မိမော်က သူ့ကိုမြင်တော့

“ဟင် ကိုလင်း ဒီနေ့ပြန်တာစောတယ်နော်”

“အေး ကြီးကြီးကော မိမော်”

“ဟိုဘက်ဇြဲက အန်တီ ဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့ ကြီးကြီးနဲ့ညီလေး လိုက်သွားပါတယ်”

“ဘယ်အချိန်က သွားတာလဲ”

“သုံးနာရီလောက်ကပါ ကိုလင်း”

“ဒါနဲ့ အိမ်ကို ပန်းတိုင် လာသွားသေးလား”

အဆက်အစပ်မရှိသော ဗိမာန်အမေးကြောင့် မိမော် ချက်ချင်း မဖြေနိုင်ဘဲ တွေ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ

“ကိုပန်းတိုင်လား အင်း နေ့လယ်က လာသွားတယ်၊ ညှိလေး ညှိထဲမှာ စကားတွေထိုင်ပြောပြီး ပြန်သွားတယ် ကိုလင်း”

မမော် စကားကြောင့် ဗိမာန်ရင်ထဲမှာ မောနုံးသွားခဲ့၏။ တယ်ဆို ပန်းတိုင်ဆီက ဖုန်းနှင့်ပြောသောစကားတွေ ကြားခဲ့ရတာတည်း။ သူ့စိတ်တွေ နောက်ကျနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်က စောစောအိမ်ပြန်ခဲ့တာဖြစ်၏။

“ဗိမာန် ငါ ညှိလေးကို ရင်ဖွင့်လိုက်ပြီကွ၊ ညှိလေးက စဉ်းစားသယ်တဲ့ ယောက်ဖ မင်းလည်းနည်းနည်းပါးပါး ကူညီတိုက်တွန်းပေးသော်”

မိုးလေးကို ပန်းတိုင် ရင်ဖွင့်လိုက်ပြီဆိုသော စကားကို ကြားတတ်ချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မိုးလေးက ချစ်စရာပေးမည်ဆိုခြင်းအတွက် ပန်းတိုင် ကျေနပ်ဝမ်းသာနေတာ အထင်ရောက်သည်။

သူ့မှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကိုလင်း နေမကောင်းဘူးလား”

ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း ပင့်သက်တရှိက်ရှိက် ဖြစ်နေသော သူ့ကို မိမော် မေးလာမှ သတိတွေပြန်စုစည်းမိ၏။

“အင်း ကောင်းပါတယ်၊ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ပါ ကဲ ငါ ရေသွားလိုက်ဦးမယ်”

မိမော်ကိုပြောပြီး အပေါ်ထပ်ကိုတက်ခဲ့လိုက်သည်။ နံ့ချိုနေသော

စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်၏။

အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီးတော့ သူ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ကာ မေမေအခန်းဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းသွားပြီးကတည်းက မေမေအခန်းကို အောက်ထပ်မှာပဲ စိတ်ဆွဲရတာဖြစ်သည်။

မိုးလေးက မေမေနှင့်ကပ်လျက် အခန်းမှာနေကာ မေမေ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတာဖြစ်၏။

“မေမေ”

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူ အသံပေးခေါ်ကြည့်၏။ မေမေ တုံ့ပြန်သံကို ချက်ချင်းပဲကြားရသည်။

“သားလား ဝင်ခဲ့လေ”

စေ့ထားသော အခန်းကို သူ တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့တော့ မေမေ ဦးချဲ့လဲလေးပေါ်မှာထိုင်ရင်း တရားစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်လျက်တွေ့၏။

“မေမေ အိပ်နေသလားလို့”

“မအိပ်ပါဘူး သားရယ်၊ သမီးလေးတို့ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်သေးဘူး မေမေ၊ မေမေ အပြင်ထွက်ချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း မထွက်ပါဘူး နေ့လယ်ကပဲ သမီးလေးနဲ့ခြံထဲဆင်းပြီးပြီ”

“ဒါဆို မေမေ ထမင်းစားတော့မလားဟင်”

“မဆာသေးဘူး သား၊ သမီးလေးပြန်လာမှစားမယ်၊ သား

အိပ်ရာရှိတာသွားလုပ်ပါ။ မေမေ စာဖတ်ရင်း စောင့်နေလိုက်မယ်”

မေမေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီးပြန်ထွက်ခဲ့ရင်း အခန်းတံခါးကိုလည်း ပြန်စေ့ပိတ်ပေးခဲ့လိုက်သည်။

မေမေအခန်းရှေ့က လမ်းအထွက်မှာ ဗိမာန် မျက်ဝန်းတွေက လေးအခန်းလေးဆီ အကြည့်တုံ့ရောက်သည်။ ခြေလှမ်းတုံ့ကာ မရည်ရွယ်ဘဲ မိုးလေးအခန်းလေးဆီ လှမ်းမိပြီးဖြစ်နေ၏။

သော့ပိတ်မထားသော အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်မိတော့ အလွယ်တကူပဲ ပွင့်သွားခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်လေးမှာ သေသေသပ်သပ် ခေါက်သိမ်းဆည်းထားသော အိပ်ရာခင်းလေးနှင့် ခုတင်ဘေးက စာကြည့်စားပွဲလေးမှာ စာအုပ်တွေက အစီအရီ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးရှိနေသည်။

အခန်းထောင့်က အဝတ်စီရိန်ခန်းက အလှပြင်မှန်တင်ခုံလေးဆီမှာ တွေ့ရသော ကျောက်ပြင်နှင့်သနပ်ခါးခြင်းလေးကို တွေ့တော့ လေးမျက်နှာလေးကို ပြေးမြင်မိ၏။

ခေတ်မီအလှပြင်ပစ္စည်းတွေထက် မြန်မာ့သနပ်ခါးလေးကိုပဲ ချစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လိမ်းခြယ်တတ်တာ မိုးလေးအကျင့်ဖြစ်၏။

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားလေးနှင့် လေးသည် အခုအချိန်ထိလည်း ရေမိုးချိုးပြီးတိုင်း သနပ်ခါးရနံ့ သင်းသင်းလေးနှင့် အစဉ်ရှိတတ်၏။

အခန်းဝက ပြန်လှည့်ထွက်မည်ပြုပြီးမှ မျက်ဝန်းတွေက စာကြည့်စားပွဲပေါ်က သူ့ခါတ်ပုံလေးကြောင့် အံ့သြသွားမိ၏။ သူ့ခါတ်ပုံကို

မှန်ဘောင်လေးနှင့် စားပွဲမှာ မိုးလေးထောင်ထားတာ သူ့အခုမှ သိတော့
၏။

ခြေလှမ်းတွေက စားပွဲလေးဆီ အလိုလိုလှမ်းလျှောက်ခဲ့မိပြီး
ဖြစ်သွားသည်။

ခါတ်ပုံလေးနံဘေးမှာ ရှိနေသည်က အပြာရောင်အဖုံးနှင့် နိုင်
ယာရီ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်။

မလုပ်သင့်မှန်း သိပါလျက်နှင့် သတိလက်လွတ် စာအုပ်လေး
ကို လှန်လိုက်မိသည်။

မိုးလေး၏ ဝိုင်းစက်ညီညာသော လက်ရေးလေးတွေက သူ့မျက်
ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်တက် မင်သက်သွားစေ၏။

... ကိုကို ရက်စက်တယ် ... မိုးလေးကို မိုးလေးချစ်တဲ့
မိသားစုအရိပ်မှာ မရှိစေချင်တော့တာလား ကိုကိုရယ် ။

ကိုကိုသူငယ်ချင်း ပန်းတိုင်ကို မိုးလေးလက်ခံရမတဲ့လား ...
မိုးလေး နှလုံးသားကို မမြင်နိုင်ဘဲလေ ။

မိုးလေးခံစားချက် စားလုံးလေးတွေကိုဖတ်ရင်း သူ စိတ်ဝင်စား
သွားရသည်။ ပန်းတိုင်ကို မိုးလေးလက်ခံဖို့ ခက်ခဲနေခြင်းက ဘာကြောင့်
လဲ။

မိုးလေးမှာ ချစ်သူရည်းစားမျှား ရှိနေသလား။ သိချင်စိတ်တို့နှင့်
သူ စာရွက်ကိုလှန်လိုက်မိသည်။

... မချစ်သင့်မှန်းသိပေမယ့် ချစ်နေမိတာ မိုးလေးရဲ့ မှိုက်ခဲ့
လား ... မိုးလေးနှလုံးသားထဲမှာ အမြဲရှိခဲ့တာ ကိုကိုပါ ... ကိုကိုကို

လေး ချစ်တယ်ကိုကိုရယ် ။

“ဟင်”

အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်မှုတွေနှင့် သူ မင်သက်သွားခဲ့သည်။ ရင်
မှာ ကြည်နူးပီတိနှင့် လှုပ်ခတ်နေသော ရင်ခုန်ခံစားမှုတွေက ဗိမာန်
တွေက ဆန်းသစ်နေသည်။

မိုးလေးချစ်နေတာ သူ့ကိုတဲ့လား။ ကြည့်စမ်း သူဘယ်တုန်း
သူ့ မရိပ်မိခဲ့တာ သေချာသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ပန်းတိုင်ခွင့်တောင်း
တာတွေ သူ့ခွင့်ပြုတိုက်တွန်းခဲ့တာဖြစ်၏။

မိုးလေးအတွက် ပန်းတိုင်ဆိုတာ ငြင်းပယ်စရာမရှိသော သူဟု
သူ့ကြည်သည်။ ပြီးတော့ မိုးလေးကလည်း အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်
ညှိထင်ခဲ့၏။

အခုတော့ မိုးလေးနှလုံးသားက ပန်းတိုင်အတွက် မဟုတ်
တာ သေချာနေပြီပေါ့။

မိုးလေးရယ် ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ။

ဆင်ဝင်အောက်ကို ထိုးရပ်လာသော ကားသံကြားတော့မှ သူ
အုပ်လေးကိုပိတ်လိုက်ကာ အခန်းထဲက ကသောကမျောလေး ထွက်ခဲ့
တတ်သည်။

“သား ပြန်ရောက်နေပြီလား ဒီနေ့စောသားပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးစိန် အလုပ်ပင်ပန်းလို့ ပြန်လာတာတဲ့
အိပ်တောင် နေမကောင်းသလိုပဲ”

ညှော်ခန်းထဲမှာ မိမိနှင့် ကြီးကြီးတို့ပြောနေသော စကားတွေကို

သုကြာရသည်။ သူ ဝဉ်းခန်းထဲထွက်လိုက်တော့ ကြီးကြီးက

“သား နေမကောင်းဘူးဆို”

“ကောင်းပါတယ် ကြီးကြီး ပင်ပန်းလို့ နိုးသွားတာပါ။ ရေခဲချိုးလိုက်လို့ လန်းသွားပါပြီ”

“အေး အေး ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်သားရေ ဟိုတင်အိမ်က မခင်မြိုင်တောင် သိပ်မသက်သာလို့ ဆေးရုံသွားရတယ် သားရေ”

“မမော်ပြောလို့ ကြားတယ် ကြီးကြီး”

သူပြောရင်း မိုးလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သခွားရောင်တံလေးနှင့် မိုးလေးသည် မပြင်ဆင်ထားဘဲလည်း လှပနေသည်။

“ကဲ ကဲ ကြီးကြီး အဝတ်အစားလဲပြီး ရေခဲချိုးလိုက်ဦးမယ် ပြီးမှ အတူထမင်းစားကြမယ်နော် သား”

ကြီးကြီးပြောရင်း အခန်းထဲဝင်သွားတော့မှ သူ မိုးလေးအနားလျှောက်ခဲ့ရင်း

“မိုးလေး”

“ရှင် ကိုကို”

“မေမေ မိုးလေးကို မျှော်နေတယ် သွားလိုက်ဦး ပြီးရင် ခြံထဲထွက် ဆင်းခဲ့ဦး ကိုယ် မေးစရာလေးရှိလို့”

မိုးလေး မျက်မှောင်လေးကပ်သွားခဲ့ကာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်မိပြီးမှ ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ မေမေအခန်းဘက် ထွက်သွားခဲ့သည်။

သူ ခြံထဲဆင်းခဲ့ကာ လမ်းလျှောက်ရင်း မိုးလေးကို မျှော်နေလိုက်

မိုးလေးထိုင်သနပ်ခါးဖွေးဖွေးချစ်သူရဲ့ပါးဖွေးဖွေးပေါ်မှာ

သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ သိခွင့်ရလိုက်သော မိုးလေးရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ အတွက် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်နေမိသည်။

မိုးလေးရဲ့ရင်ထဲကို မမြင်နိုင်ခဲ့သောသူ ပန်းတိုင်လက်ထဲ ဇွတ်ထည့်ပေးသလို ဖြစ်တော့မလို့။

မိုးလေးရယ်၊ တကယ်တမ်းကျ မင်းလေးကို တစ်ပါးသူလက်ထဲ ဆွဲလိုက်ဖို့အတွက် ကိုယ်တွန့်ဆုတ်နေခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒါတာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်အခုတော့ သိနိုင်ခဲ့ပါပြီ ကိုယ့်အလုံးသားကလည်း မိုးလေးအပေါ် ငြိတွယ်နေခဲ့လို့ပေါ့ ကလေးရယ်။

အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တဲ့ အရာတစ်ခုဆိုတာ ကိုယ်လက်ခံကြည့်လိုက်ပြီ ကလေးရယ်။

စင်စတင်သနပ်ပန်းများချစ်သူပန်းပွင့်ပေါ်မှာ

၁၂၅

အခန်း (၁၈)

“မေမေ့ကို ထမင်းခူး ပြင်ဆင်ပေးနေလို့ ကိုကို”

သူထိုင်နေသည့် ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မိုးလေးက နားဝက်လောက်ကြာနေတာကို ရှင်းပြ၏။

“ကိုကို ဘာပေးစရာရှိလို့လဲဟင်”

သူ့ကိုကြည့်ကာ မေးလာသော မိုးလေးမျက်နှာလေးကို စိတ်ကြည့်ရင်း သူ့ဘာမှမပြောဖြစ်သေးပါ။ မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ လှုပ်ထွေးသော မိုးလေးမျက်ဝန်းလေးတွေက ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေ ကိုလိုက်နေသည်။

ဒီမျက်ဝန်းတွေ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာ မိုးလေးဖြူစင်သော ချစ်ခြင်းတွေလည်း တည်ရှိနေပြီဆိုတာ အခုတော့ သူ့ထံမှ ခွဲပြီးပြီ။

“မိုးလေး အိမ်ကို ပန်းတိုင်လာသွားတယ်ဆို”

မိုးလေး ချက်ချင်းမဖြေဘဲ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း

“ဟုတ်တယ် ကိုကို ကိုကိုသိပြီးပြီမို့လား”

“အင်း ပန်းတိုင် ပန်းလှမ်းဆက်လို့ သိတာပါ”

မိုးလေးဘာမှ မပြောဘဲ သူ့ဆီကအကြည့်တွေ ရုပ်သိမ်းသွားခဲ့တာ နှင်းဆီရုံဘက်ကို ငေးငေးလေးကြည့်နေ၏။

ဘေးတိုက်မြင်နေရသော မျက်နှာလေးကို သူ့စိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

ဆံနက်ရှည်ကြီးတွေကို နဖူးပြေပြေလေး ပေါ်လွင်အောင် လှန်သိမ်းထားတာမို့ ရှင်းသန့်ချောမွေ့သော မျက်နှာလေးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

နာတံချွန်ချွန်လေးက အချိုးကျကျလေးလှသည်။ နှင်းဆီငုံဖူးဆင်းလို နှုတ်ခမ်းလေးက ခေးမတင်ထားဘဲ နဂိုပန်းသွေးရောင် စိုလှနေသည်။ မေးရိုးသွယ်သွယ်လေးနှင့် လည်တိုင်ရှင်းရှင်းလေးမှာ သွေးကြောစိမ်းမြဲလေးတွေကိုတောင် ဖောက်ထွင်းမြင်နေရ၏။

မိုးလေးရဲ့ အလှတွေကြောင့်လည်း ပန်းတိုင်ဆိုတဲ့ကောင် နှလုံးသား အရည်ပျော်သွားခဲ့တာထင်သည်။

သူကကော ဘာလို့ ကိုယ်နှင့်အနီးဆုံးမှာ ရှိနေလျက်နှင့် မိုးလေးရဲ့ မြတ်နိုးစရာအလှတွေကို မခံစားတတ်ခဲ့တာလဲ။

“မိုးလေး”

“ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ”

လှည့်ကြည့်ရင်း မေးလာသော မျက်နှာလှလှလေးကို သူ နှစ်နှစ်ချင်စိတ်တို့ကို မျှီသိပ်ထားရ၏။

“ဪ ပန်းတိုင်နဲ့ မိုးလေး အခြေအနေသိချင်လို့”

“ကိုကိုသူငယ်ချင်းပဲလေ ကိုကိုဆီ မုန်းဆက်တယ်ဆို သူပြောပြမှာပေါ့”

မိုးလေး လေသံလေးမှာ အလိုမကျစိတ်တို့ ပျော်ဝင်နေတာ အထင်အရှား မြင်နေရသည်။ ပန်းတိုင်ကို မိုးလေး မချစ်ဘူးဆိုတာတွေ သေချာနေပြီဟု သူနားလည်၏။

ဒါပေမဲ့ မိုးလေး၏ ဒေါသရောင်စဉ်လေးတွေကို သူမြင်တွေ့နေသေးတာမို့

“သူပြောပြတာတော့ မိုးလေးရဲ့ နံပါတ်တစ်ဦးစားပေး အဆီကို သူရထားပြီတဲ့”

မိုးလေး နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတွေ မဲကျသွားတာကို သူ မသိဘဲ ကျွဲပြုရင်း

“အင်းလေ ပန်းတိုင်က အရာရာပြည့်စုံပြီးသားပဲ တစ်ဦးတည်းသောသား။ မိဘတွေကလည်း သိပ်ချစ်တယ်၊ ပန်းတိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျောင်းမှာတုန်းက ရည်းစားတောင် ထားဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ မိုးလေး ကျမှ ဒီကောင်ကျသွားတာ ကိုကိုညီမ မိုးလေးအလှက တော်တော်အနှစ်ထက်မြက်ပုံပဲနော်”

“ကိုကို”

“ဟင် ဘာလဲ မိုးလေးရဲ့”

“ကိုကို အဲဒီ ကိုပန်းတိုင်နဲ့ မိုးလေးကို တော်တော်သဘောတူနေသလားဟင်”

“ဟာ တူတာပေါ့ကွာ ပန်းတိုင်က တကယ်အရည်အချင်းရှိတဲ့ ငြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

သူ့စကားကြောင့် မိုးလေး မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ မကျေမနပ် တွန့်ကုပ်စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ စူပပ်ပုပ် မျက်နှာလေးကလည်း ချစ်စရာ ကောင်းနေခဲ့တာမို့ သူ့ခပ်တည်တည်နှင့် ဆက်ပြီးပြောနေမိသည်။

“ကိုကိုက ကိုကိုညီမလေး ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရယ် ကိစ္စကို ဘာလို့သဘောမတူစရာ အကြောင်းရှိရမှာလဲကွ။ ပန်းတိုင်ဆိုတာ ကျောင်းတုန်းက ချစ်တဲ့ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိတာတောင် ပြန်မကြိုက်တဲ့ကောင်၊ မိန်းမကိစ္စကင်းရှင်းတယ်၊ အသောက်အစားအသောက်စား လုံးဝမရှိဘူး၊ ဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငါ့ညီမလေးရတာ ဘယ်လောက်ကံကောင်း”

“တော်တော်ကိုကို ကိုပန်းတိုင်ဘက်က ကိုကိုရှေ့နေလိုက်ပေး နေရအောင် ကိုကိုနဲ့ ဘာကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားတွေရှိနေလို့လဲ”

ပြောရင်း မိုးလေး မျက်နှာကလေး နီလာသည်။ ဒေါသမျက်ဆူလေးတွေလည်း ရစ်ဝိုင်းနေသည်။ သူ့ကိုမိုးလေး ဒီလိုတစ်ခါမှ ပြန်ပြောဖူးပေမယ့် အခုချိန်မှာတော့ မိုးလေးခံစားချက်တွေကို သိနေသောသူ စာနာနားလည်ပြီးဖြစ်၏။

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ ကိုကိုနဲ့ ပန်းတိုင်က ငယ်သူငယ်ချင်း

အရင်းအချာကြီးတွေမို့ပါကွာ”

“ကောင်းပြီကိုကို ကိုကိုလေးက သဘောတူနေတဲ့ ကိုယ့်တိုင်းကို မိုးလေး ခေါင်းညှိတ်ပေးမယ်၊ ကိုကိုကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

သူခေါင်းမညှိတ် ခေါင်းမခါဘဲ မိုးလေးမျက်နှာလေးကိုပဲ ပြုံးပြီးလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေရမယ် ကိုကို”

ရှိုက်သံလေးတွေနှင့် ထိန်းပြောရင်း မိုးလေး ဆတ်ခနဲထွက်သွားခဲ့သည်။

လှပကျော့ရှင်းသော မိုးလေး၏ အချိုးအဆစ်လေးတွေကို တေရင်း သူပြုံးမိသည်။

အချစ်ကို မိုးလေး နှလုံးသားက ခံစားတတ်သလို သူလည်း တကယ်ခံစားနိုင်ခဲ့ပြီပဲလေ။

မိုးလေးကို ပန်းတိုင်စိတ်ဝင်စားနေသည်ဆိုတာ သိလိုက်ရတာတည်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မိုးလေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ သူတွန့်ဆုတ်တွေဝေနေခဲ့ခြင်းက ဘာကြောင့်လဲ။

မိုးလေးကို သူ မစွန့်နိုင်တာကြောင့် ချစ်နေတာကြောင့်ပဲဆိုတာ သေချာပါသည်။

မိုးလေးရယ် မင်းလေးရင်ထဲမှာလည်း ကိုကိုပဲရှိနေမှတော့ မင်းလေးကို တခြားရင်ခွင်ထဲ ကိုကို ဘာလို့ ထည့်ပေးရမှာလဲ။

အချစ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုလို့ ကိုကို

လိုက်ပြီ မိုးလေးရယ်။

မင်းလေးကို ကိုကိုချစ်နေတာ ဝန်ခံပါတယ် ကလေးရယ်။

အခန်း (၁၉)

ခြံထဲက သစ်ရိပ်အောက်မှာ မေမေ့ကို ဦးချလဲလေးနှင့် တွဲခေါ်ခဲ့ရင်း ခြေသည်းလက်သည်းတွေ မိုးလေး ညှပ်ပေးနေတာ ဖြစ်သည်။
မိုးလေး လုပ်ပေးနေသမျှကို ဒေါ်ခင်မြတ်မေ ငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်နေရင်း ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။

သွေးရင်းချာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း ဒီသမီးလေးကိုပဲ သမီးရင်းလို ချစ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

သမီးလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ကတည်းက သူမတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ခင်သွားခဲ့ကြသည်။ သားလေး အလင်းဗိမာန်တစ်ယောက်ပဲ ရရှိခဲ့သော မိသားစုဘဝလေးမှာ နောက်ထပ်သားသမီးတစ်ယောက်လောက် တောင့်တလိုချင်ပေမယ့် မရခဲ့ကြတာမို့ ရွှေမိုးသည်လေးကို မွေးစားခွင့်ကြုံခဲ့တာကို ဝမ်းသာမဆုံးခဲ့ကြပါ။

သမီးလေးကို မွေးစားတော့ မမစိန်က သဘောမတူခဲ့ပါ။ ဒါမေ

ထောင်သနပ်ခါးမွေးမွေးချစ်သူရဲ့ပါးမွေးလွှားပေါ်မှာ

သည်း မောင်ဖြစ်သူနှင့်ယောင်းမတို့ ဆန္ဒတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ လက်ခံခဲ့ရသည်။

သမီးလေးက သိပ်လိမ္မာသည်။ သားလေးကိုလည်း အစ်ကိုရင်းချာတစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ အရိပ်အကဲ သိန်းလည်တာမို့လည်း နောက်ဆုံးတော့ မမစိန်ပါ ကြည်ဖြူသွားခဲ့သည်။

သူမ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဒီလိုဘဝရောက်ခဲ့ချိန်မှာ သမီးလေးကပဲ အရိပ်လို ပြုစုပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေး ရွှေမိုးသည်သည် ကလေးလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါ။ အဝေးသင် နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ခဲ့ပြီ။

“မေမေ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

ဦးချလဲလေးဘေးက ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သမီးလေး အလာတော့မှ ဒေါ်ခင်မြတ်မေ အတွေးတွေ ပျောက်ကုန်ရတော့သည်။ သူမ ခြေသည်းလက်သည်းတွေကိုတောင် သမီးလေး ညှပ်ပေးပြီးသွားခဲ့ပြီ။

“ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးလေးအကြောင်း စဉ်းစားနေတာပါ”

“သမီးအကြောင်း ဟုတ်လားမေမေ”

“အင်းလေး မေမေ့ သမီးလေးအကြောင်းပေါ့”

“သမီးအကြောင်း မေမေက ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

ချစ်စရာမျက်နှာလေးနှင့် မိုးလေးပြုံးပြုံးလေးမေးတော့ ဒေါ်ခင်မြတ်မေ သမီးလေး ခေါင်းက ဆံနွယ်လေးတွေကို ညင်သာစွာ ဖြတ်သပ်

ပေးလိုက်ရင်း

“မေမေ့သမီးလေးက ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ နောက်နှစ်ဆိုရင်ပဲ ဘွဲ့ရတော့မှာ မဟုတ်လား”

“အဟင်း မေမေကလည်း ဘွဲ့မြန်မြန်ရတော့ ကောင်းတာပေါ့ ကိုကိုအလုပ်တွေကို မိုးလေး ကူလုပ်ပေးနိုင်ပြီလေ”

သမီးလေးကို အချစ်ပိုရတာ ဒီလိုသိတတ်မှုလေးတွေကြောင့် ပဲဖြစ်သည်။ သူမ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ အခုလို အခြေအနေရောက် သွားတော့လည်း သမီးလေး တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ကိုစွန့်ကာ စောင့်ရှောက် ပေးခဲ့သည်။

အခုလည်း သားအလုပ်တွေကို ကူညီပေးဖို့ တက်ကြွနေသည်

“ကိုကိုခမ္ဘာ အလုပ်တွေ မနိုင်မနင်းနဲ့ ပင်ပန်းနေတာ သမီး မကြည့်ရက်ဘူးမေမေ၊ သမီးကျောင်းပြီးရင်တော့ ကိုကိုကို ကူနိုင်မှာပါ”

“သမီးလေးက အမြဲတမ်း ဒီမိသားစုအတွက်ပဲ တွေးနေတာ ကို”

“ဟင် မေမေကလည်း ဒီမိသားစုက သမီးရဲ့မိသားစုပဲဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေပြောတာက သမီးလေး အနာဂတ်အ တွက်ပါကွယ်”

“သမီး အနာဂတ်”

“ဟုတ်တယ်သမီး မေမေပြောသလိုပဲပေါ့ သမီးလေးက ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ မေမေထက် လောကကြီး ထဲမှာ အကြာကြီး ဆက်ရှင်သန်နေရဦးမှာလေ တစ်ချိန်မှာ သမီးလေးနဲ့

မိသားစု ဘဝလေးဆိုတာ ရှိလာဦးမှာ”

“ဟင်အင်း သမီးရဲ့ မိသားစုလေးက မေမေတို့ပါပဲ သမီး မေမေတို့နဲ့ အမြဲအတူနေမှာပါ”

“သမီးရယ် သမီးလေးစိတ်ကို မေမေတို့သိတာပေါ့ကွယ်၊ မေမေ တို့ကို သမီးဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မေမေသိတယ်၊ မေမေလည်း သမီးလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သမီးအသိဆုံးပါကွယ်၊ လော ကကြီးထဲမှာ မေမေမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ မေမေသမီးလေးအတွက် စိတ်ချ သွားချင်တယ်”

သူမစကားကို သမီးလေးနားလည် သဘောပေါက်မှာ သေချာ သည်။ နှုတ်ဆိတ်ကာ ငေးငေးလေး နားထောင်နေသည်။

ရှင်သန်မှုမှတ်နေသော မျက်နှာလေးကိုမြင်တော့ ဒေါ်ခင်မြတ် နေ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်လေးဝင်မိသည်။

“သမီးလေးကို မေမေ မေးချင်တယ်”

ဒေါ်ခင်မြတ်ပေ ပြောတော့ မိုးလေးရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ် သည်။ မေမေဘာကြောင့် ဒီစကားတွေ ပြောနေတာလဲဟု တွေးရင်း တိုက်ပျက်နှာကို ဖျပ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။

ကိုပန်းတိုင် ကိစ္စကို ကိုကို မေမေကိုများ ပြောလိုက်ပြီလား ဆိုပါ။

“သမီးလေးမှာ ချစ်သူရည်းစားတွေများ ရှိသလားဟင်”

မေမေအမေးကို မိုးလေး ဒေါင်းလေးခါပြရင်း

“ဟင်အင်း သမီးမှာ ချစ်သူရည်းစားမရှိပါဘူး မေမေရယ်၊

ချစ်ရာတဲ့သူက မေမေရယ် ကိုကိုရယ်၊ ကြီးကြီးရယ်ဆိုတဲ့
ခေါင်းစဉ်ပေးပဲရှိတာပါ။”

မိုးလေး အခြေစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်မြတ်မေ ကျေကျေနပ်နပ်
ကလေးပြုံးသည်။ သမီးလေး လိမ္မာတာသိသည်။ မိသားစုအပေါ် ခင်
တွယ် သံယောဇဉ်ကြီးတာလည်း သိသည်။

သူမအနားမှာပဲ အချိန်ပြည့်နီးပါး ပြုစုပေးကာ ကျောင်းအ
တွက် ကျူရှင်သွားတတ်တာကလွဲ၍ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်သလောက်
ရှိသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒီလောက်ချောမော ချစ်စရာကောင်းသော သမီး
လေးကို မြင်တွေ့ကာ ချစ်ရေးမဆိုသော ယောက်ျားလေးတွေမရှိ
မဟုတ်ပါ။

“သမီးလေးစကားကို မေမေယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေသမီး
လေးကို ချဉ်းကပ်ကြိုးစားလာတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေတွေ့ ရှိမှာ
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သမီး”

မိုးလေး မျက်မှောင်လေး ကုပ်သွားမိသည်။ မေမေစကားတွေက
မိုးလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုသိနေတာလား မသိပါ။

“မေမေ ဆိုလိုတာက မေမေသမီးက ချောမောတော့ နှစ်သက်
တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ အများကြီးရှိမှာပါ”

“အဲဒါကို သမီးဝန်ခံပါတယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံး
သမီး ငြင်းပယ်ခဲ့ပါတယ် မေမေ”

“အင်း မေမေ သမီးလေးက တကယ်လိမ္မာတာပဲ”

“အခုချိန်ထိ သမီးရည်းစားမထားခဲ့ပါဘူး၊ သမီးကို ချဉ်းကပ်
တာသူမှန်သူမျှကိုလည်း ငြင်းခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရဲ့သူငယ်ချင်း ကိုပန်း
ဆိုင်ကိုတော့ သမီး စဉ်းစားဦးမယ်လို့ ပြောထားခဲ့ပါတယ် မေမေ”

“ဘယ်လိုသမီး မောင်ပန်းတိုင်”

မေမေမျက်နှာက အံ့သြသွားဟန်နှင့် မိုးလေးကို စိုက်ကြည့်နေ
သည်။ ဒါ မေမေ မသိသေးသည့် သဘောပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

ကိုကို မေမေကို ပြောပြထားသည်ဟု မိုးလေး ထင်ခဲ့တာ
မသွား၏။ ဒီအခြေနေမှ မထူးတော့ပြီမို့ မိုးလေး မေမေကို အသိပေးဖို့
မလိုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ကိုပန်းတိုင်က သမီးကို ချစ်ရေးဆို
သက်သပ်ခွင့် တောင်းပါတယ်၊ ဒါကို ကိုကိုလည်းသိပါတယ်”

“သားပါသိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ ကိုပန်းတိုင်က ကိုကိုဆီက ခွင့်တောင်းပြီး
သမီးကို ဖွင့်ပြောတာပါ”

မေမေ အံ့သြသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မိုးလေးစကားကို ခေါင်း
ညှိတ်ညှိတ် နားထောင်နေခဲ့၏။

“သမီး ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပြီးမှ ကိုပန်းတိုင်
အခြေပေးပါမယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ မေမေ”

“အင်းလေ မောင်ပန်းတိုင်လေးက မဆိုးပါဘူး”

မေမေနှုတ်က ဒီလိုစကားမျိုးပဲ ကြားရမည်ဆိုတာ မိုးလေး
မြဲတင် မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“သားကလည်း မောင်ပန်းတိုင်နဲ့ပို့ သမီးကို ကြည်ဖြူတာကြောင့် မှာပေါ့ သမီးလေးကကော”

“သမီး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ မစဉ်းစားချင်သေးဘူး၊ မေမေ သမီးရင်ထဲမှာရှိတာ မေမေပါ။ မေမေအနားမှာ သမီးအမြဲပြုရပေးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမိသားစုအရပ်မှာပဲ သမီး တစ်သက်လုံး နေချင်တာပေါ့”

“သမီးရယ် မေမေတို့ကို သမီးခင်တွယ်တယ်ဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဘဝအတွက်လည်း စဉ်းစားရမယ်လေ၊ မေမေ မရှိတဲ့အခါ မေမေသမီးလေး အနာဂတ်ကို မေမေစိတ်ချချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မောင်ပန်းတိုင်ကတော့ သမီးအနာဂတ်အတွက် ရွေးချယ်သင့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါကွယ်”

မေမေဆီကလည်း ကိုကိုလိုပဲ ကြည်ဖြူကျေနပ်သည့် စကားတွေပဲ ကြားရပြန်တော့ မိုးလေးမျက်ရည်တွေတောင် ဝဲချင်လာမိ၏။

“မေမေ သမီးအခုချိန်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ မစဉ်းစားပါရနဲ့နော် သမီး မေမေတို့နဲ့ပဲ နေချင်သေးတယ်”

မိုးလေး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်တော့ မေမေ မိုးလေးဆံ့နွယ်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးရင်း ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်းပါ သမီးလေးရယ်၊ မေမေကလည်း မေမေသမီးတွေကို မခွဲနိုင်သေးပါဘူးကွယ်”

မေမေရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကပဲ မိုးလေးအပေါ်မှာ ညီမျှစွာ တန်ဖိုးထားတတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ကိုကိုကတော့ မိုးလေးအပေါ်မှာ နားလည်မှုတွေ ဘယ်တုန်း

မရှိခဲ့။ မိုးလေးကို တစ်ပါးသူတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲ ပို့ဆောင်ပေးဖို့ပဲ ကြိုးစားနေ တိုက်တွန်းနေခဲ့တာပါ။

ကိုကိုရဲ့ အချစ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရချင်နေပါ ကိုကိုတန်းမှာ နေထိုင်ခွင့်လေးတော့ပေးပါ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၂၀)

“ညိုလေး”

“ရှင် ကိုပန်းတိုင်”

မိုးလေး မျက်နှာကိုပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည့် ကိုပန်းတိုင် မျက်ဝန်းတွေနှင့်ဆိုတော့ ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်မှုတို့ မရှိခဲ့တာအမှန်။

တကယ်ဆိုလျှင် ပန်းတိုင်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ချောမောသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဘေးခွဲဆံပင်တို့ သေသေသပ်သပ်နှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင်တ ယောက်ျား ပီသသည်။

မျက်ခုံး၊ မျက်ဝန်း၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း ဘာမှအပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် ချောမောပါသည်။

ရပ်ရည်အဆင့်အတန်း အရာရာပြည့်စုံပေမယ့်လည်း မိုးလေး ရင်ခုန်ခြင်း အလျဉ်းမရှိတာ အချစ်ဆိုတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ညိုလေး ကိုယ် ဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေပြီ”

ကိုပန်းတိုင် စကားကို မိုးလေး အလိုက်အထိုက် ခေါင်းညိတ် ခြင်းသည်။ ပန်းတိုင်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တက်ကြွမှုရောင်စဉ်တွေက ဖြာလွှဲနေခဲ့တာအမှန်။

“လက်ရှိဖေဖေရဲ့သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီနဲ့ အရောင်းကုန် ထုတ်လုပ်ငန်းတွေကို ကိုယ်တာဝန်ယူ ဦးစီးနေတယ်၊ အားလပ်ရက်ဆိုလို့ နန်းဒေးတစ်ရက်ပဲရတယ်၊ ဒါတောင် အရောင်းကုန်တိုက်က ပိတ်ရက် ချိတော့ လိုအပ်ရင် ဆန်းဒေးတစ်ရက်လည်း သွားရသေးတယ်”

ပန်းတိုင် ရှင်းလင်းပြောပြနေသမျှ ရွှေမိုးညို ခေါင်းလေးညိတ် တောင်တောင်နေသည်။ နီးနီးကပ်ကပ် မြင်နေရသော မျက်နှာလေးကိုကြည့် မှန်း ပန်းတိုင် ရင်ထဲမှာ လှိုင်းခတ်နေသည်။

ညိုလေးကို မြတ်နိုးစိတ်နှင့် သိပ်ကိုပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ဒါကြောင့် သည်း သူ့ဘက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝ အောင် ကြိုးစားနေတာပဲဖြစ်သည်။

ဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်းတွေကို သူ တာဝန်ယူနိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင် ပြီ။ ညိုလေးနှင့်လက်ထပ်ချိန်မှာ သူ့မှာလည်း အလုပ်အကိုင်နှင့် တည်တကျဖြစ်နေပြီ။

ဒါတွေကို ညိုလေး သိစေချင်တာမို့ သူ ညိုလေးရှိရာကို ချောက်လာကာ ပြောပြနေမိခြင်းပါ။

“ညိုလေး ကိုယ် ကြိုးစားနေတာတွေက ကိုယ်နဲ့ညိုလေး အနာ ဘယ်အတွက်ပါ။ ဖေဖေတို့ကိုလည်း ကိုယ် အရိပ်အမြှက်သဘော ပြော

ပြထားတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ညိုလေး မျက်စိနုနုလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ အထိတ်တလန့်လေး မော့ကြည့်ရင်း

“ရှင် ကိုပန်းတိုင် ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲဟင်”

“ဪ ကိုယ် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး အလုပ်တာဝန်တွေ လွှဲယူ ကြိုးစားနေတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေ ခိုဝှံတာပေါ့၊ သားမှာချစ်သူရည်းစား ရှိနေပြီလားတဲ့ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့မိန်းကလေးရှိနေတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်တယ် ညိုလေး”

“ဟို ဟို မိုးလေးမှာ ပညာရေးနဲ့မေမေကို စောင့်ရှောက်ပေးနေ ရတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေတာ ကိုပန်းတိုင် သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အချိန် ကာလတစ်ခုအထိ စောင့်ပေးဖို့ မိုးလေး တောင်းပန်ပြီးပြီနော်”

“ကိုယ်နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ် ညိုလေးရယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း ကိုယ် ချစ်နေသူရှိတယ်ပဲ ဖေဖေတို့ကို ပြောလိုက်တာပါ၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်ဝါလို့ မပြောသေးပါဘူး၊ ကိုယ်ပြောတဲ့အခါလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေ လက်ခံကြည့်ဖြူမှာပါ”

သူ ရှင်းပြတော့ မိုးလေး ခေါင်းလေးညိတ်ကာ အကြည့်လေး လွှဲသွားခဲ့သည်။

“ညိုလေး”

“ရှင်”

“ညိုလေးကို ကိုယ်တစ်ခုတောင်းဆိုပါရစေ၊ ညိုလေးလည်း နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ ပြီးတော့မှာပါ၊ စာမေးပွဲပြီးရင်တော့ ညိုလေး

သို့ကိုအဖြေပေးပါ”

ပန်းတိုင် တောင်းဆိုလာတော့ မိုးလေး ပင့်သက်လေးရှိက်ကာ ခေါ်ဝေါ်ပြန်သည်။

တကယ်ဆို ကိုပန်းတိုင်က မိုးလေး တောင်းဆိုသမျှကို နာခံ ချစ်လျော့ပေးခဲ့သည်။ မိုးလေးကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားချစ်သည် ဆိုတာကိုလည်း သက်သေတွေပြခဲ့သည်။

ဒါကိုမှ မိုးလေးဘက်က အကြောင်းပြချက်တွေနှင့် အခါခါ ခြေတင်တာ မဟုတ်သေး။ ပြီးတော့ ကိုကိုနှင့်မေမေတောင် သိနေပြီသည့် အခြေအနေမှာ မိုးလေး ခါးသီးစွာ ငြင်းလို့မသင့်တာ နားလည်၏။

“ညိုလေး ကိုယ့်အချစ်ကို ညိုလေး သံသယဝင်နေတာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုပန်းတိုင်၊ မိုးလေး ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ ညိုလေး မိုးလေးဘဝမှာ မေမေတို့ ကိုကိုတို့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိပါ သေး၊ မိုးလေး အဲဒီကျေးဇူးတွေကို ဆပ်ခွင့်ရချင်သေးတယ်၊ မိုးလေးကို ကိုပန်းတိုင် နားလည်ပါနော်”

ပန်းတိုင် ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။ ရွှေမိုးညို ဆိုသော ညိုလေးရဲ့ ကိုကို သူ ကောင်းကောင်းသိထားသည်။ ဟိုးအရင်ကတည်းက ဗီမာန် နဲ့အိမ်ရောက်တိုင်း သတိထားမိသည့်မိန်းကလေး။

အဲဒီတုန်းကတော့ တကယ့် ကလေးလေးအရွယ်ပါပဲ၊ ဗီမာန်မှာ အရောက်ကောင်းသော ညီမလေးရှိတာမို့ သူတောင် အားကျခဲ့ဖူးသည်။

အခုတော့ ရွှေမိုးညိုလေးက မြင်သူငေးလောက်အောင် လှသော ကလေးဖြစ်နေသည်။ မိသားစုကိုလည်း ခင်တွယ်လွန်းသည်။ အနီ

မေကိုလည်း မိခင်ရင်းချာလို ချစ်သည်။

အန်တီမေ့ဘဝ မစွမ်းမသန်ဖြစ်သွားကတည်းက တက္ကသိုလ် မတက်တော့ဘဲ အဝေးသင်တက်ကာ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

ဖြူစင်ကြင်နာတတ်သော စိတ်ဓာတ်လေးကြောင့်ပဲ ညိုလေးကို သူ ပိုလို့ချစ်သွားမိတာဖြစ်သည်။

အခုလည်းကြည့် သူမလေးရဲ့စိတ်တွေက ဒီမိသားစုအပေါ်မှာ ကြီးမားစွာ ခင်တွယ်လွန်းနေသည်။

“ညိုလေးကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ညိုလေးရဲ့အဲဒီလို ဖြူစင် ကြင်နာတတ်တဲ့ စိတ်လေးကိုပဲ ကိုယ်တန်ဖိုးထား ခြိတ်နိုးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တောင်းဆိုတာ ညိုလေး ကျောင်းပြီးရင် ကိုယ့်ကိုအခြေတစ်ခုတော့ ပေးပါ။ ပြီးမှ ညိုလေးကို တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ဖို့ကို ညိုလေး ခွင့်ပြုတဲ့အချိန်ကျမှ စီစဉ်မှာပါ”

အရာရာ မိုးလေး စိတ်တိုင်းကျ လိုက်လျောပေးနေသော ငါ့ ပန်းတိုင်ကိုတော့ မိုးလေး အားနာလာမိတာအမှန်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုပန်းတိုင်၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မိုးလေး အခြေတစ်ခု ပေးပါမယ်”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ညိုလေးရယ်”

ကိုပန်းတိုင် မျက်ဝန်းတွေ အရောင်လက် တောက်ပသွားခဲ့တာ ဝမ်းသာအားရ ဆိုသည်။ မိုးလေး ရင်ထဲမှာတော့ လေးပင်နိုးချိသွားရသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် မိုးလေးအတွက် ရွေးချယ်စဉ်းစားခွင့်ဆိုတာ

အိတ်အမှန်။ မိုးလေး ငြင်းပယ်မိလျှင်တောင် ကိုကိုနှင့်မေမေတို့ အမျက် နှုတ်ကို ခံရမှာသေချာ၏။

အထူးသဖြင့် ကိုကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စမှာ ကိုပန်းတိုင်ဘက်က အပြည့်အဝရှိနေတာဖြစ်၏။

“ညိုလေး ကိုယ်ပြန်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုပန်းတိုင်”

“ကိုယ် အလုပ်အားတဲ့ရက်တော့ လာလည်ခွင့်ပြုပါနော် ညိုလေး”

မိုးလေး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကိုပန်းတိုင် နှုတ်ဆက်အပြုံးလေး ခြုံပြီးပြကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ပန်းတိုင် ကားလေး ခြံထဲက မောင်းထွက်သွားမှ မိုးလေး အိတ်အမှန်ကို ဦးတည်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲလှမ်းအဝင်မှာပဲ ဆိုရာထိုင်ခုံမှာထိုင်နေသော ကြီးကြီး ချစ်ချစ်ဆိုင်တိုး၏။

“ညိုလေး ခြံထဲမှာစကားပြောနေတာ မောင်ပန်းတိုင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

မိုးလေးကို အကဲခတ်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသော ကြီးကြီး အကြည့်တွေကို မိုးလေး သတိထားမိ၏။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ ညိုလေး၊ ဒီအချိန်ဆို သားအိမ်မှာမရှိတာ သည်း မောင်ပန်းတိုင် သိမှာပါ”

“ကိုကိုဆီလာတာ မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီး၊ မိုးလေးဆီကို သူ

လာတာပါ။

ကြီးကြီး မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားခဲ့ကာ

“ဘာရယ် မောင်ပန်းတိုင်က နှင့်ဆီလာတာ၊ ဘာကိစ္စလဲ ငါ သတိထားမိတာ သုံးလေးကြိမ်လောက်ရှိပြီ”

မိုးလေးနှင့်ကိုပန်းတိုင် အကြောင်း ကြီးကြီး မသိသေးတာနဲ့ အံ့သြသံသယ အကြည့်တွေကို ရင်ဆိုင်နေရတာ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုအချိန် မှာ မိုးလေး သိုဝှက်မထားချင်တော့ပါ။

“ကြီးကြီးကို မိုးလေး အသိပေးပြောပြမလို့ပါ”

မိုးလေး ပြောရင်း ကြီးကြီးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခဲ့ရာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကြီးကြီး အကြည့်တွေက မိုးလေးဆီကမခွာဘဲ မိုးလေး စကားတွေကို နားစွင့်ထားဆဲ။

“ကိုပန်းတိုင်က မိုးလေးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုထားတာကို ကြီးကြီး”

“ဘယ်လို မောင်ပန်းတိုင်က ညည်းကို ဟုတ်လား မိညီ ဟုတ်ရဲ့လားအေ”

ကြီးကြီးမျက်နှာက မယုံကြည်နိုင်သလို အံ့သြအထင်သေးဆီ တွေ လွှမ်းခြုံနေခဲ့သည်။ ကိုပန်းတိုင်လိုလူတစ်ယောက်က မိုးလေး ဆီ ချစ်ခွင့်ပန်သည်ဆိုသောစကားကို ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေပုံရှိ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီး။ ဒီကိစ္စကို ကိုကိုကော မေမေ သိပါတယ်”

“ဟင်”

“ကိုပန်းတိုင်က ကိုကိုဆီကခွင့်တောင်းပြီးမှ မိုးလေးကို တောင်း ဆိုတာပါ”

“သားကော မေလေးပါ သိတယ်ဟုတ်လား။ ငါ့ကို သား ဘာမှ မပြောပါလား”

မေမေနှင့်ကိုကိုတို့ သိနေကာ ကြီးကြီးကိုယ်တိုင်က မသိရခြင်း အတွက် ကြီးကြီး ကျေနပ်ပုံမရပါ။

“ဟဲ့ ကိုကိုက အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး ကြီးကြီးနဲ့စကားမစပ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မိုးလေးကလည်း ကိုပန်းတိုင်ကို အဖြေမပေးရ သေးလို့ ဘာမှမပြောသေးတာဖြစ်မှာပါ”

ကိုကိုအပေါ် ကြီးကြီး အထင်လွှဲမှာစိုးတာကြောင့် မိုးလေး ကဗျာကယာလေး ဖြေရှင်းပစ်၏။ ကြီးကြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နား ထောင်နေပြီးမှ

“နေပါဦး နင်ကော မောင်ပန်းတိုင်လိုကောင်လေးကို ဘာလို့ အဖြေမပေးသေးတာလဲ”

“မိုးလေး ပညာရေးကလည်း မပြီးသေးလို့ပါ။ ပြီးတော့ မေမေ အတွက် မိုးလေး မေမေအနားမှာ ရှိနေမှဖြစ်မှာမို့ပါ။ မိုးလေး အိမ်ထောင် ရေးကို စိတ်မဝင်စားသေးဘူး ကြီးကြီး။ မေမေတို့ ကြီးကြီးတို့ ကိုကိုတို့ ကျေးဇူးတွေကို မိုးလေး ဆပ်စရာတွေ ရှိနေသေးတယ်”

မိုးလေး ဖြေရှင်းချက်ကို ကြီးကြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာ ခေါင်း ညိတ်နေသည်။ မိုးလေးအပေါ်မှာ ကြီးကြီး အရင်လို ခါးသီးစွာ မဆက်ဆံ တော့တာ မေမေအပေါ် မိုးလေး ဂရုစိုက်ပြုစုနေချိန်ကတည်းက ဖြစ်

သည်။

“အင်း ညိုလေး ပြောတာတွေ သဘာဝကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ပန်းတိုင်လိုလူတစ်ယောက်က အချိန်ဆွဲပြီး ငြင်းစရာယောက်ျား တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ မိဘတွေကလည်း ပြည့်စုံချမ်းသာတယ်၊ ဂုဏ် အဆင့်အတန်းလည်း မြင့်မားပြီးသား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညိုလေးဘဝ တကယ် ကောင်းစားသွားမယ့်အရေးဆိုတော့ ကြီးကြီး သဘောတူတယ်၊ သူ့ဘက်က လိုလားနေတုန်းမှာ အချိန်တွေ ဆွဲမနေနဲ့ ညိုလေး၊ မြန်မြန် ခေါင်းညိတ်လိုက် ဟုတ်လား”

ကြီးကြီး သိတော့မှပဲ အခြေအနေတွေက ပိုလို့ဆိုတော့သည်။ မိုးလေး ခေါင်းလေးမညိတ်မချင်ညိတ်ချင်နှင့် ညိတ်ပြမိ၏။

မိုးလေးအပေါ် အားလုံးက ကြည်ဖြူနေကြတော့လည်း မိုးလေး အတွက် ငြင်းပိုင်ခွင့်ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိမှာတဲ့လဲ။

တစ်ချိန်မှာ အားလုံးအလိုကျ မိုးလေး ခေါင်းညိတ်နာခံနဲ့ ဆိုတာ သေချာနေခဲ့ပြီ။

အခန်း (၂၁)

“ဟင် ကြီးကြီးကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

ထမင်းပိုင်းမှာ မိုးလေးနှင့်ကိုပန်းတိုင်ကိုစွဲကို ကြည်ဖြူကြောင်း ကြီးကြီး ပြောလာတော့ တအံ့တဩနှင့် ကိုကို မေးသည်။

“သား သိပြီးသားမို့လား၊ သားမပြောပေမယ့် ညိုလေးပြော ပြတယ်လေ”

ကိုကိုအကြည့်တွေ မိုးလေးဆီရောက်လာသည်။ မိုးလေးနှုတ် ဆိတ်ရင်း ထမင်းကိုပဲ ငုံ့စားနေလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးကတော့ သဘောတူတယ် သား၊ မောင်ပန်းတိုင်လေး က သားရဲ့သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ အဆင့်အတန်းကလည်း မြင့်မားတယ်၊ ညိုလေးအတွက် တကယ် ကံကောင်းတယ်၊ မောင်ပန်းတိုင်လိုလူက စိတ်ဓာတ်က နှစ်သက်နေတာကို ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းညိတ်လှူသွား”

“နေပါဦး ကြီးကြီး ဒီကိစ္စကို မိုးလေဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေ”
ကိုကိုစကားကြောင့် မိုးလေး ခေါင်းမောကြည့်မိသည်။ မိုးလေး
ကိုတော့ ကိုကို အမြဲတမ်းဆုံတိုင်း တိုက်တွန်းနေခဲ့ပြီးမှ ကြီးကြီးရှေ့
မှောက်ကျမှ ဘာကြောင့် ဒီစကားပြောရတာလဲ။

“ဟဲ့ ဘာများစဉ်းစားနေစရာလိုလဲ။ ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံး ကောင်း
စားမယ့်ကိစ္စကြီးကို ညှိလေးကလည်း ဘာတွေဝေစရာလိုလဲ။ ညှိလေး
ပြောပါဦး မောင်ပန်းတိုင်က ငြင်းပယ်စရာလား”

ကြီးကြီး စကားက မိုးလေးဘက် မြားဦးလှည့်လာပြီမို့ မိုးလေး
မနေသာတော့ပါ။

“ကြီးကြီး စေတနာကို မိုးလေး သဘောပေါက်ပါတယ်။ ပြီးတော့
ကိုကိုစကားကိုလည်း မိုးလေး နားထောင်မှာပါ။ ကိုပန်းတိုင်ကို မိုးလေး
ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အဖြေပေးမှာပါ”

“အင်း ကြီးကြီးသဘောကတော့ အချိန်တွေ မဆွဲစေချင်ဘူး
ဘာလို့လဲဆိုတော့ မောင်ပန်းတိုင်ဘက်က စိတ်ပျက်သွားတာမျိုး မဖြစ်
စေချင်ဘူး”

“ဟာ ကြီးကြီးကလည်း ပန်းတိုင် စိတ်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ မိုး
လေးက ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညိတ်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့။ မောင်ပန်းတိုင်ကို သားလည်း
သဘောကျတယ်မဟုတ်လား။ ညှိလေးနဲ့ သဘောတူလို့တောင် သားက
ခွင့်ပြုခဲ့တယ်ဆို”

“ပန်းတိုင်က ငြင်းစရာလူမဟုတ်တာ သားလက်ခံပါတယ်။

“မေ့ မိုးလေးကိုတော့ ဖွတ်မတိုက်တွန်းပါဘူး။ မိုးလေးမှာလည်း စဉ်းစား
ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်”

“အမလေး သားရယ် ညှိလေးကလည်း ကိုယ့်အတွက်ကောင်း
ဆုံးစွဲဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ မောင်ပန်းတိုင်နဲ့ရသွားရင် ညှိလေးအ
တွက် ဘာမှလိုအပ်မှုမရှိဘဲ ပြည့်စုံသွားပြီ ဒါကို ညှိလေး ကောင်းကောင်း
စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်လား ညှိလေး”

မိုးလေးကိုကြည့်ကာ ကြီးကြီးမေးတော့ မိုးလေး ခေါင်းညိတ်
မိသည်။ ကိုကိုကတော့ ဘာစကားမှမဆိုတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။

ကြီးကြီး စကားတွေက ငြင်းပယ်မရအောင်မှန်ပေမယ့် မိုးလေး
အတွက် လိုချင်တာ ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ဘဝတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ မိုးလေး
ချစ်သောမိသားစုလေးနှင့်ပဲ မိုးလေး နေချင်သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း မိုးလေးဘဝကို မိုးလေးမမေ့ဖို့ ကြီးကြီး စကား
တွေက သတိပေးနေသလိုရှိနေသည်။

ရွှေမိုးညို ဆိုတာ မေမေရဲ့မွေးစားသမီးဟု ကြီးကြီး အမြဲသတ်
မှတ်ထားသည်ဆိုတာကိုလည်း မိုးလေး သိပါသည်။ မေမေကသာ မိုးလေး
ကို သမီးအရင်းအချာလို သတ်မှတ်ထားတာဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ပါ။ အခုလည်း
အခုအတွက် လိုအပ်တာမို့ မိုးလေးကို လက်ခံထားတာ သိသာ၏။

မေမေသာ မရှိလျှင် မိုးလေးအပေါ် ဆက်ဆံပုံတွေက ချက်ချင်း
ပြောင်းလဲသွားမှာသေချာသည်။

ကြီးကြီးသာ ကြည်ဖြူလျှင် မိုးလေး ဒီမိသားစုနှင့်ပဲ မေမေ

မရှိတော့လျှင်ထောင် သေတပန်သက်တဆုံး နေသွားချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာဆိုတာ ပျော်ရာမှာမနေရ တော်ရာမှာပဲ နေခွင့် ရှိသည်ဆိုတာကိုလည်း မိုးလေး နားလည်ထားပါသည်။

နေခွင့်ရှိသည့်ကာလလေးအထိတော့ မိုးလေး ဒီအရိပ်လေးနဲ့ ခိုလှုံချင်ပါသေးသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ ကိုပန်းတိုင် အရိပ်အောက်မှာပဲ မိုးလေးဘဝ ပျော်တတ်အောင် ကြိုးစားရမည်။

ထမင်းစိုင်းက ထလာကာ မေမေအခန်းကို မိုးလေး ရောက်ခဲ့ တော့ မေမေ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာလှဲရင်း တရားခွေဖွင့်နားထောင်နေ၏။

မေမေကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်တာမို့ မိုးလေးအသံ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့စဉ်မှာပဲ

“မိုးလေး”

အခန်းဝမှာ ကိုကိုနှင့်ဆိုသည်။ ကိုကိုကို မိုးလေး လက်ကထော ကာပြရင်း လေသံတိုးတိုးနှင့်

“မေမေ တရားခွေနားထောင်နေတယ် ကိုကို”

“အင်း ကိုကိုသိတယ်၊ မိုးလေးကို ပြောစရာလေးတွေရှိသေး ခြင်္သေ့က လမ်းလျှောက်ရအောင်နော်”

ကိုကိုမျက်နှာက မိုးလေးကို တစ်စုံတစ်ရာပြောချင်နေတာ မိုးလေး အကဲခတ်မိသည်။ ကိုပန်းတိုင်ကိစ္စပဲဖြစ်မည်ထင်သည်။

ဒီအကြောင်းတွေကို မိုးလေး မကြားချင်။ နားမထောင်ဘဲ ပေမယ့်လည်း ကိုကိုခေါ်တာကို မငြင်းနိုင်ဘဲ ခေါင်းလေးညိတ် ကို နောက်လိုက်ခဲ့မိ၏။

ဆည်းဆာအလင်းရောင် မပျောက်သေးသော ခြင်္သေ့မှာ ကိုကိုက ဆူကဦးဆောင် လမ်းလျှောက်သွားတော့ မိုးလေးလည်း လျှောက်လိုက် ခဲ့ရ၏။

စပယ်ပန်းရုံ နံဘေးက ခုံတန်းပြာလေးမှာ ကိုကို ဝင်ထိုင်တော့ မိုးလေးလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“မိုးလေး”

“ပြောလေ ကိုကို၊ ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကြီးကြီးကို ဘာလို့ ပန်းတိုင်ကိစ္စတွေ မိုးလေး ပြောလိုက်ရ တာလဲ”

“နေ့လယ်က ကိုပန်းတိုင်ရောက်လာပြီး ခြင်္သေ့ စကားပြောနေ တာ ကြီးကြီး တွေသွားတယ် ကိုကို”

မိုးလေး ပြောသည့်စကားနဲ့ပဲ သူ သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ကြီးကြီးမေးလို့ မိုးလေး ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာပဲဖြစ်မည်။

“ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို မေမေလည်း သိထားပါတယ်”

“မေမေပါသိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ မေမေကို မိုးလေး ညာမထားချင်ဘူး”

“မေမေက ဘာပြောလဲ မိုးလေး”

သူ သိချင်စိတ်နှင့်မေးမိသည်။ ဆံနယ်ရှည်ကြီးတွေကို စည်း ကြီးအဖြူရောင်လေးနှင့် စည်းနှောင်ထားသော မိုးလေး မျက်နှာလေးက ချင်းရှင်းထင်းထင်းလေး ပေါ်လွင်နေ၏။

ဘေးတိုက်မြင်နေရသော မျက်နှာလေးကို သူ မမှီတ်မသုန်

စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“မေမေ အံ့သြသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကိုယ်တိုင် သဘောတူ တဲ့ကိစ္စဆိုတော့ မေမေ မငြင်းပါဘူး”

“နေဦး မိုးလေး၊ ကိုကို သဘောတူတယ်ဆိုတာ ပန်းတိုင်က ငြင်းလောက်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး ပြောတာနော်”

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသော မိုးလေး မျက်ဝန်းတွေက သူ့တို့ စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကိုယ်တိုင် ကိုပန်းတိုင်ကို ခွင့်ပြုခဲ့တယ် ကြည့်ဖြူခဲ့တယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ မိုးလေးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စလေ၊ မိုးလေး ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ကိစ္စကြီးကို ကိုကိုတို့ ဆုံးဖြတ်ပေးလို့မရဘူး မိုးလေးက အဓိကပဲ”

မိုးလေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မွဲခနဲ ပြုံးသွားတာ ခဏလေး ဖြစ်သည်။ ပြုံးမှ ချက်ချင်း ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

“မိုးလေးအတွက် မေမေနဲ့ကြီးကြီးတို့ စကားကို နာခံရမှာ လေးစားရမှာပဲလေ”

“မဟုတ်သေးဘူး မိုးလေး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ကိုကို”

မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ကုပ်ကာ မေးနေသည့် မိုးလေးမျက်နှာ မှာ အလိုမကျမှုတွေ အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။ ဟိုတစ်ရက်ကပဲ မိုးလေးရင်ထဲကစကားတွေကို သူ သိခဲ့တာ သူ ပန်းတိုင်နှင့် သဘောတူသည့်

သူ နောက်ပြောင်ခဲ့သောစကားတွေ ရှိခဲ့၏။

အခုတော့ မိုးလေးနှင့်ပန်းတိုင်ကို သူကပဲ သဘောမတူသလို ငြင်းသလိုဖြစ်နေပြန်သည်။

“ကိုကို ဆိုလိုတာက ပန်းတိုင်ကို ရွေးချယ်ရမှာ မိုးလေးပဲ၊ ကြီးကြီးတို့ မေမေတို့ နောက်ဆုံး ကိုကိုတို့တိုက်တွန်းချက်တွေကို ခေါင်းမထည့်နဲ့၊ မိုးလေးကိုယ်ပိုင်စိတ်နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်စေချင်တယ်”

“မိုးလေး ပြောပြီးပြီပဲ ကိုကိုရယ်၊ မိုးလေးဘဝမှာ ဒီမိသားစု ဒီလူတွေကပဲ အရေးကြီးတာပါ”

“အရေးကြီးတာ မိုးလေး လေးစားချစ်ခင်တာ မှန်ပေမယ့် မိုးလေးရဲ့တစ်ဘဝလုံးကိစ္စကိုတော့ မိုးလေးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပါ၊ မိုးလေး ဘယ်ချစ်တဲ့သူကိုရွေးပါ”

မျက်နှာဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် မိုးလေး စိုက်ကြည့်နေတော့ အကြည့်လွှဲပစ်မိ၏။ မိုးလေး ရင်ထဲကိုတော့ သူ မိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်ခဲ့ပြီးမှ သူရင်ထဲကို မိုးလေး မြင်သိသွားမှာ ဘာကြောင့် ကြောက်မိသည့်မသိပါ။

“မိုးလေး ချစ်တဲ့သူ ဟုတ်လား ကိုကို”

“အင်းလေ မိုးလေးတစ်ဘဝလုံး ပေါင်းသင်းရမယ့်သူက မိုးလေးချစ်တဲ့သူပဲ ဖြစ်သင့်တယ်”

မိုးလေး ရင်ထဲက ပေါက်ကွဲစကားသံတွေကို သူ ကြားရမည် စက္ကန့်တွေ အတော်ကြာ လွန်မြောက်သည်အထိ သူ ရင်တလှုပ် မှုန် နားစွင့်ထားမိဆဲ။

“မိုးလေး ချစ်တာ မေမေရယ် ကိုကိုရယ် ကြီးကြီးရယ်ဆိုတဲ့
မိသားစုဘဝလေးပဲ ကိုကို”

သူ မိုးလေးမျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်မိ၏။ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်
နေဆဲ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ တောက်ပသော ရောင်စဉ်လေးတွေ
ဖြာလွှဲနေသည်။

“မိုးလေး ချစ်တာ ဒီမိသားစုလေးပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီမိသား
စုလေးရဲ့ဆန္ဒကို မိုးလေး လက်ခံရမှာပါ ကိုကို”

အမှန်တရားတစ်ခုကို မိုးလေး သိဝှက်ထားသည်လား။ သူ့ရဲ့
ထဲမှာ မချင့်မရဲစိတ်တွေနှင့် မိုးလေးကို ထွေးပွေ့ပစ်လိုက်ချင်၏။

ဒါပေမဲ့ ဦးနှောက်က ထိန်းချုပ်ထားသော အသိတရား
ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ မိုးလေး မျက်ဝန်းတွေကလည်း အမှန်တရားတို့ကို ထိန်းချုပ်
သိမ်းဆည်းသွားခဲ့၏။

“မေမေ အိပ်ချင်ပြီထင်တယ် ကိုကို၊ မိုးလေး ဆေးတိုက်
မယ်”

သူ့ကိုခွင့်တောင်းကာ မိုးလေး ထရပ်တော့

“မိုးလေး ပန်းတိုင်ကို မိုးလေး ဘယ်တော့အဖြေပေးမှာလဲ”

“မိုးလေး စာမေးပွဲပြီးရင် အားလုံးလက်ခံနိုင်တဲ့အဖြေ ပေး
အောင် ဆုံးဖြတ်မှာပါ ကိုကို”

မိုးလေး စာမေးပွဲပြီးစို့ တစ်လကျော်လောက် လိုသေးတာ
သူ ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် အချိန်တွေ တစ်
ကျော်လောက် ကျန်သေးသည်။

“မိုးလေး သွားမယ်နော် ကိုကို”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ မိုးလေး အိမ်ဘက်ကို လှမ်း
သွားကဲသွားခဲ့သည်။

အပြာနုရောင် ဒူးဖုံးဂါဝန်လေးကို ခါးသိုင်းကြိုးလေး ချည်
ဆင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိုးလေးနောက်ပိုင်းအလှလေးတွေက သူ့ရင်ကို
ဆိုင်ခတ်စေသည်။

မိုးလေးရယ် ကိုကိုမင်းကို သိပ်ချစ်နေပါပြီ။ ဒါကို ဝန်ခံရုံအောင်
ကိုယ် ကြိုးစားပါ့မယ်။

မိုးလေးကို ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကိုကို သိပ်ကြောက်နေတယ်။

ဟန်ဆောင်မျိုးသိပ်ခြင်းတွေနဲ့ ကိုကိုနဲ့မိုးလေး တစ်သက်လုံး
အချစ်ဘူး မိုးလေးရယ်။

ယုံတောင်သနပ်ခါးပွေးပွေးချစ်သူ့ပါးပွေးပွေးပေါ်မှာ

လေးပိပိ ဖိုးစိုမိကာ မကြည်လင်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဖိုးလေး
တို့ ခင်တွယ်သွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

သမီးလေးကလည်း မိသားစုကို ခင်တွယ်လွန်းကာ သူမကို
ဆည်း မိဘရင်းချာလို သဘောထားသည်။

သားကိုလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုချစ်သည်။ နောက်ဆုံး
မမိန့် ဘယ်လောက်ပဲ နိုင်စား နိုင်စား အဒေါ်ရင်းချာလို ချစ်ကြောက်
နိုးသခဲ့သည်။

ဒီလောက်အထိ ဖြူစင်ရိုးသား ချစ်စရာကောင်းသော သမီး
လေးကို မမိန့် ဘာကြောင့်မေတ္တာမထားနိုင်ရတာလဲဆိုတာ မစဉ်းစား
တတ်တော့ပါ။

“မောင်ပန်းတိုင်လို ယောက်ျားတစ်ယောက် ကျသွားလောက်
အောင် ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ မိညိုပညာကလည်း မခေဘူးအေး”

“မမိန့်ပြောတာတွေက မဟုတ်သေးဘူး။ သမီးလေးက
တကယ်ဖြူစင်တဲ့ သမီးလေးပါ။ ရုပ်ရည် စိတ်ဓာတ် ဘာမှအပြစ်ဆိုစရာ
မရှိအောင်တော်လို့ မောင်ပန်းတိုင်က ရွေးချယ်လိုက်တာပေါ့။ အမှန်ဆို
သမီးလေးကို မေက နှမြောမိသေးတယ်”

“အမလေးတော် မောင်ပန်းတိုင်လိုလူက လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
တာကို မေက နှမြောတယ်ဆိုတော့ ဘာတွေများ နစ်နာနေလို့လဲ”

မမိန့် မကျေမနပ်နှင့် မဲကာရွံ့ကာ ပြောသည်။ ဒေါ်ခင်မြတ်မေ
ကလည်း ဖိုးလေးနဲ့ပတ်သက်လျှင် နည်းနည်းလေးတောင် အစွန်းအထင်း
မိမိတတ်သူပီပီ

အခန်း (၂၂)

“တကယ်ပါအေ ကြားတုန်းကဖြင့် ငါ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး
မောင်ပန်းတိုင်လို လူတစ်ယောက်က မိညိုလေးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
တယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာပဲ”

မမိန့် စကားတွေက နားထဲကို မမြေမပြစ် ဝင်လာတာ
ဒေါ်ခင်မြတ်မေ မျက်မှောင်ကြီးတွန့်သွားသည်။

မမိန့်စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း သမီးလေးကို အထင်သေး နှိုး
တတ်သောစိတ်တွေ ရှိနေတာကိုလည်း သိသည်။ သွေးသားရင်းမတူ
ဘူးဆိုသောစိတ်ဖြင့် မမိန့်သည် သမီးလေးကို ပစားမပေးခဲ့။

မွေးစားသမီးပေမယ့် သူမကတော့ သမီးရင်းလိုပဲ သတ်နှင်
ထားခဲ့ကာ သမီးဟုပဲ ခေါ်သည်။ ခင်ပွန်းသည် ကိုရဲလင်း ရှိစဉ်ကလည်း
သမီးရင်းလိုပဲ သဘောထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

သမီးလေး ရောက်စက သားလေးက မိဘတွေ အချစ်လေး

“မေက နှစ်နာတယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေးလို သမီးတစ်ယောက်အတွက် နှမြောတာအမှန်ပဲ။ သမီးလေးက မေ့အတွက် အရာရာအားကိုးရတဲ့ သမီးကောင်း တစ်ယောက်ပဲလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိညို၊ တကယ် ကံကောင်းပါတယ်အေရယ် ဒါကိုတော့ မေ လက်ခံရမယ်”

မမစိန် စကားကို မေ ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်ဖြစ်တော့ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူမရင်ထဲက ရည်မှန်းထားတာကတစ်မျိုး၊ ဖြစ်လာတာကတစ်မျိုးဖြစ်နေခဲ့သည်။

မေ့ရင်ထဲက ဆန္ဒက သမီးလေးကို ဒီမိသားစုအရိပ်အောက်မှာပဲ အစဉ်အမြဲ ရှိစေချင်သည်။ နောက်ဆုံး လောကကြီးထဲမှာ မေမရှိတော့သည့်အချိန် မမစိန် မရှိတော့သည့်အချိန်တွေထိ သမီးလေးကို ဒီအိမ်အောက်မှာပဲ ရှိစေချင်သည်။

ထို့အတွက် သားနှင့်သမီးကို နီးစပ်ချင်တာက မေ့ရင်ထဲက မျှော်မှန်းထားသောဆန္ဒသာဖြစ်၏။

အခုတော့ ထိုဆန္ဒတွေကို မေ ဘယ်တော့မှ ဖော်ဆောင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပါ။

သားကလည်း အလုပ်မှာပဲ ပျော်မွေ့ကာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စက မေ့လျော့ထားပုံရသည်။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက သူငယ်ချင်းမကျ ဇာနည်မကျတွေ အများကြီးထားခဲ့ပေမယ့် ဖခင်မရှိတော့သည့်နောက်မှာတော့ ထိုမိန်းကလေးအားလုံးကို ယတိပြတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

အခုလည်း မိုးလေးကိစ္စကို သားကိုယ်တိုင်က သူငယ်ချင်း

မောင်ပန်းတိုင်နှင့် သဘောတူနေသည်ဆိုတော့ ...။

မေ့ရည်ရွယ်ချက်တွေက မဖော်ထုတ်လိုက်ရဘဲ ပျက်စီးခဲ့ရပြီဆိုတာက သေချာနေပြီ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးအတွက် မောင်ပန်းတိုင်ဆိုတာကလည်း ကျေနပ်လက်ခံနိုင်လောက်သူမို့ မေ ကျေနပ်ရတော့မှာပဲဖြစ်သည်။

သမီးလေးအတွက် မေ စိတ်ချမ်းသာရပေမယ့် သားအတွက်တော့ မရေမရာဖြစ်နေဆဲ။

“မေ”

အတွေးတွေက မမစိန် ခေါ်သံကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ရ၏။

“ဘာလဲဟင် မမစိန်”

“ဪ ညီလေးအတွက် စိတ်အေးရပြီဆိုပေမယ့် သားအတွက်မမစိန် ပြောချင်လို့”

မမစိန်ရင်ထဲမှာလည်း သားအတွက် မေ့လိုပဲ အတွေးတွေရှိနေခဲ့သည်ထင်ရဲ့။ မိုးလေးအပေါ် ကြင်နာစိတ်လေး ပြည့်ဝစွာမထားနိုင်ပေမယ့် သားအပေါ်မှာတော့ မမစိန်ရဲ့မေတ္တာတွေက အလွန်ပြည့်ဝနေခဲ့တာ သေချာသည်။

“သားလေးကိုလည်း သင့်တော်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ နေရာချထားဆေးချင်တယ်”

“မမစိန်က ဘယ်သူနဲ့ရည်ရွယ်ထားလို့လဲ”

“ဘယ်သူရမလဲ မေရယ်၊ ငွေတာရီလေးလေ”

“ငွေတာရီ”

“ဟုတ်တယ်လေ ငွေတာရီလေးက သားလေးနဲ့လည်း ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ မိဘတွေချင်းကလည်း ကျွမ်းဝင်ပြီးသား။ ဘာမှငြင်းစရာမလိုတဲ့ အခြေအနေအဆင့်အတန်းပဲ”

မမစိန်စကားကို မေ မငြင်းနိုင်ပါ။ ငွေတာရီလေးနှင့် သားခွဲအခြေအနေမှန်ကိုတော့ မှန်းဆရခက်တာအမှန်။

ငွေတာရီလေးနှင့်သား ပတ်သက်ခဲ့စဉ်က အိမ်ကို မကြာခဏ လာတတ်တာမှန်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ အိမ်ကိုရောက်မလာတတ်တာလည်း သတိထားမိသည်။

ငွေတာရီလေး နိုင်ငံရပ်ခြားက ပညာသင်ပြီးနောက်ပိုင်း မထပ်မံဆုံတွေ့တော့ပါ။

“နေပါဦး မမစိန်၊ မမစိန်ပြောမှ ငွေတာရီလေးအိမ်ကို အရင်လိုမလာတော့တာ မေ သတိရတော့တယ်”

“အိမ်ကိုမလာပေမယ့် သားဆီသွားချင် သွားမှာပေါ့။ သူတို့ချင်းက ကျွမ်းဝင်ဖူးပြီးသားပဲ။ ငွေတာရီလေး မိဘတွေနဲ့လည်း မမစိန်အမြဲတွေ့တယ်၊ ဖုန်းလည်းဆက်နေကြပဲ”

“သားနဲ့ငွေတာရီလေး တွဲနေတုန်းပေါ့”

“ဟုတ်မှာပါ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သားခွဲမြာ အလုပ်တာဝန်တွေ ပီနေတော့ ဆုံတွေ့ချိန် နည်းချင်နည်းမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ချင်းသံယောဇဉ် မပြတ်ကြတာတော့ သေချာတယ်”

မမစိန် ပြောတာကို မေ ခေါင်းလေးညှိတ် နားထောင်နေမိသည်။

တို့ယုံတာဝ ကိုယ့်အခြေအနေက ခြံဝင်းအပြင်ကိုထွက်ခွင့်မရခဲ့တာ ကြာပြီ။

နေ့ရှိသ၍ ဒီခြံကြီးထဲမှာပဲ ဦးချဲ့လ်ပေါ် ဒရင်းဘတ်ပေါ် အိပ်ရာပေါ်တွေမှာပဲ ရှင်သန်ကုန်ဆုံးနေရတာ ဖြစ်သည်။

“မေ သဘောကျတယ်ဆိုရင် သားကို ငွေတာရီလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်”

မမစိန် တိုင်ပင်လာတော့လည်း မေ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားအရွယ်ကလည်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ။

“အင်း သားအတွက် မေလည်း စိတ်ချချင်ပါတယ် မမစိန်၊ ငွေတာရီလေးကို သား သဘောကျရင် ငြင်းစရာမရှိပါဘူး”

“မေကပါ ကြည်ဖြူပြီးဆိုရင် ဒီကိစ္စကို မမစိန် စီစဉ်လိုက်မယ်၊ သားလည်း လက်ခံမှာပါကွယ်”

မမစိန် ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။ မေလည်း စိတ်ချမ်းသာသွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

မေ လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေချိန်လေးမှာ သားနှင့်သမီးလေးတို့ ဘဝလေးတွေ တည်ငြိမ်စွာနှင့် မိသားစုဘဝကိုယ်စီ ပိုင်ဆိုင်နေတာကိုပဲ ခြင်္သေ့သွားချင်သည်။

ကံကြမ္မာက ခွင့်ပေးလျှင်တော့ ဒီသား ဒီသမီးတွေက မွေးဖွားသောမည မြေးလေးတွေနှင့် မေ နေထိုင်ချင်ပါသေးသည်။

အခန်း (၂၃)

“ငွေတာရီနဲ့သားဖာတ်လမ်းက ပြီးသွားခဲ့တာကြာပြီ ကြီးကြီး”
“ဘာရယ် သား”

ကြီးကြီး အံ့သြသလို မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကြည့်သည်။ သူနှင့် ငွေတာရီတို့ အခြေအနေတွေကို ကြီးကြီး မသိသေးတာ သေချာနေသည်။
“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီး။ သူ နိုင်ငံခြားထွက်သွားကတည်းက ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ်ကို မရှိတော့တာပါ”

“မဟုတ်တာ သားရယ်။ ငွေတာရီလေး မြန်မာပြည်ပြန်ရောက် လာတုန်းကပဲ ကြီးကြီးဆီ လာသွားသေးတယ်”

ကြီးကြီးနှင့် ငွေတာရီတို့ အိမ်မှာဆိုကြတာ ဖြစ်မည်။ သူ အိမ်မှာရှိမည်ထင်ကာ ငွေတာရီ လာတုန်းတွေ့ကြတာ ဖြစ်မည်။

“နေပါဦး သား။ ငွေတာရီလေး ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက သားတို့ မဆိုကြသေးဘူးလား”

ရှင်မတောင်သနပ်ပေးလို့ပေးချစ်သူပေးပေးပါမော

“ဆိုဖြစ်တယ် ကြီးကြီး။ သူ ပန်းတိုင်အိမ်ကို ရောက်လာတုန်း တွေ့ကြတယ်”

ကြီးကြီးမျက်နှာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးသွားသည်။ သူနှင့်ငွေတာရီ တို့ ဆုံကြသည့် ဖာတ်လမ်းကို မသိသေးတာမျိုးဖြစ်မည်။ တကယ်ဆို ထိုနေ့က သူနှင့်ငွေတာရီ ယတိပြတ်ပြတ်ခဲ့သည့်အဖြစ်။

“သားရယ် ငွေတာရီလေးနဲ့သား သံယောဇဉ်ကို ကြီးကြီး သိ တာပေါ့။ သူ့ခမြာ မြန်မာပြည်ရောက်ရောက်ချင်း သားကိုတွေ့ချင်လို့ အိမ်ရောက်လာရှာတာ”

“သူနဲ့သား ဆုံပြီးပြီ ကြီးကြီး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့မှာပဲ သူနဲ့သား အာမမဆိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြီးပြီ”

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ သားတို့ချင်း စကားများထား ကြသလားဟင်”

“ကဲ ကြီးကြီး ကြီးကြီးရှင်းအောင် သားပြောပြမယ်၊ ကြီးကြီး နားထောင် ဟုတ်လား”

ကြီးကြီး ခေါင်းညိတ်ကာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူနှင့်ငွေတာရီ ကြားက ပြဿနာက ငွေတာရီ နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်မသွားခင် တ စခဲ့တာဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းတွေကို ကြီးကြီး နားလည်အောင် သူ ရှင်းပြလိုက် သည်။

သူ့စကားဆုံးတော့ ကြီးကြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ပြုံးရင်း “အင်း ကြီးကြီး သဘောပေါက်ပြီ သား။ သားတို့ချင်း နားလည်

မူ လွဲကြတာပါကွယ်၊ ဒါ ပြဿနာမှမဟုတ်ဘဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီး ဒါ တကယ့်ပြဿနာပဲ၊ ငွေတာရီနဲ့ သား ကြားမှာ ဘယ်လိုမှ ညှိနှိုင်းမရတဲ့ကိစ္စပဲ၊ သူ အကြောင်းမဲ့ နိုင်ငံခြား ကို ပညာသင်ထွက်သွားကတည်းက သား လက်မခံနိုင်ခဲ့တာပါ”

“ဟင် ငွေတာရီလေးက အကြောင်းမဲ့သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ သားရယ်”

“အကြောင်းမဲ့သက်သက်ပဲ ကြီးကြီး၊ သူ့အတွက် ဘာမှ အကျိုး မရှိတဲ့အလုပ်ပါ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်တစ်ခုလို့ချင်လို့ ငွေကြေးအကုန်ခံ အချိန်အပုပ်ခံပြီး သွားတာသက်သက်ပဲ”

“သားရယ် ငွေတာရီလေးတို့ဘဝက ဘာမှလိုအပ်တာမရှိအောင် ပြည့်စုံပြီးသားပဲကွယ်၊ ဒီတော့ လိုအပ်တဲ့ဂုဏ်အတွက်ပဲ ငွေတာရီလေးက ရှာဖွေတာပေါ့”

“သား လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ကြီးကြီး၊ ဂုဏ်တွေငွေတွေက နေရာတိုင်းမှာ အရေးမပါပါဘူး၊ ငွေတာရီတို့အသိုင်းအဝန်းက ဒါတွေကို ကိုးကွယ်တန်ဖိုးထားနေတာ သားနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဟဇာတ ဖြစ်မှာမဟုတ် ဘူး”

“သားရယ် ဒီလို ယတိပြတ်ကြီး မပြောနဲ့ကွယ်၊ ကြီးကြီးကော မေမေပါ သားကို ငွေတာရီလေးနဲ့ပဲ သဘောတူတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကြီးကြီး၊ ငွေတာရီကို သား သံယောဇဉ်ပြတ် တာ အမှန်ပဲ၊ သူလည်း သားကိုစိတ်နာသွားအောင် ပြောခဲ့ပြီးပြီ တကယ် လည်း သူနဲ့သားက ပေါင်းစပ်လို့ မရပါဘူး”

ကြီးကြီး စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းကိုခါရမ်းတော့ သူ ထိုင်ခုံက ထရပ်ရင်း

“ငွေတာရီနဲ့သားကိစ္စကို ကြီးကြီး မေ့လိုက်ပါဗျာ၊ ပြီးတော့ သား အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး၊ သား လုပ်စရာ စာရင်းတွေရှိသေးလို့ ြီးကြီး”

တမင် စကားဖြတ်ကာ အလင်းမိမာန် ရှောင်ထွက်သွားမှန်း သူမ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေတာရီနဲ့သားကြားက ပြဿနာကိုတော့ ဆွဲလည်စေချင်သည်။

ငွေတာရီလေးရဲ့မိဘအသိုင်းအဝန်းက ပြီးပြည့်စုံသည်။ ငွေတာရီ လေးကို ချွေးမတော်ချင်တာကြောင့် ချည်းကပ်နေသည့် သားရှင်တွေက ဒုနဲ့ဒေး။ ဒါပေမဲ့ ငွေတာရီလေးနှင့်သားက အဆင်ပြေသည်။ ငွေတာရီ လေးရဲ့မိဘတွေကလည်း ကြည်ဖြူသည်။

ဒီလိုအခြေအနေရောက်ကာမှ သား ငြင်းဆန်နေတာ မဟုတ် သေးပါ။

မိညိုလေး ကံကောင်းထောက်မစွာ မောင်ပန်းတိုင်လေးနှင့် ဆွားခွဲသလို သားကိုလည်း ထိုက်တန်သည့် မိန်းကလေးနှင့်ပေါင်းဖက် စေချင်သည်။

ဒီကိစ္စကိုတော့ သူမကိုယ်တိုင် စီမံမဖြစ်မည်။

အရေးကြီးတာက ငွေတာရီလေးရဲ့သံယောဇဉ်တွေ သားလေး အပေါ်မှာ တည်နေတုန်းမှာ မလွဲချော်စေချင်ပါ။

ဂုဏ်၊ အဆင့်အတန်းတူညီသော ပွဲကိုတော့ မဖြုတ်ဖြစ်အောင်

၁၆၈

၁၆၈

စီစဉ်ရမည်။ မိချွေမိုးညိုထက် သားက သာလွန်တာပဲ မြင်ချင်သည်။
သားအတွက် အတ္တကြီးသည် ဆိုချင်ဆို ဝမ်းနှင့်လွယ်မွေးထား
တာမဟုတ်ပေမယ့် အလင်းဗိမာန်ဆိုတာ ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့သားတစ်ယောက်
ပမာ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား။

အခန်း (၂၄)

တစ်ချိန်မှာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည်ဟု
မိုးလေး မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ ရင်ထဲမှာ
အလိုက်ရသော ဝေဒနာက ပြင်းထန်၏။

မိုးလေး နှလုံးသားမှာ ကိုကိုဆိုတာ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက
သိသောဇဉ်နှောင်ကြီးတို့ ရစ်တွယ်ခဲ့ရသူ။ ဖြူစင်သော နှလုံးသားလေး
ချစ်ခြင်းတို့ကို ခံစားတတ်ခဲ့တော့လည်း မိုးလေးနှလုံးသားက ကိုကိုကိုပဲ
သာတတ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။

မိုးလေး ရင်ဘတ်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို ဘယ်တော့မှ ကိုကို
အနိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကိုပန်းတိုင်ကိစ္စကတည်းက မိုးလေး နား
ထည့်လိုက်ပါသည်။

အခုတော့ ကိုကိုနှလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်မည့်သူက ငွေဘာရီတဲ့။

ကိုကိုနှင့်ငွေတာရီကို ကြီးကြီးက စိစဉ်လက်ထပ်ပေးမည်။
မေမေနှုတ်က ပြောပြလာချိန်မှာ မိုးလေး ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး လစ်ဟာသွား
ခဲ့သည်။

“မမစိန်ကတော့ သဘောတူနေတယ် သမီး”

“မေမေကကောဟင်”

“မေမေလား၊ မေမေဆန္ဒကတော့ သားကိုယ်တိုင်ကပါ ကြည့်
တယ်ဆိုရင် ငြင်းစရာမရှိပါဘူး”

မိုးလေးနှင့်ကိုယန်းတိုင်ကိစ္စတုန်းကလိုပဲ မေမေကတော့ ပြော
ပယ်ခဲ့ပါ။ မမငွေတာရီကို မိုးလေး မြင်ဖူးပါသည်။

နုနုညက်ညက်လေး ချောမောသလောက် လှပသော မူလ
လေးကို ပိုမိုလှပထင်ရှားအောင် ပြင်ဆင်တတ်သူဖြစ်သည်။

ကိုကို တတ္တသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကတည်းက အိမ်ကို
ထွက်လာလည်းသော မိန်းကလေးများစွာထဲမှာ မမငွေတာရီကို ကြီးကြီး
သဘောကျသည်။

ကြီးကြီး သဘောကျလောက်အောင်လည်း မမငွေတာရီ
အဆင့်အတန်းက မြင့်မားထည်ဝါသည်။

မမငွေတာရီ ဖခင်က နာမည်ကြီးဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ
အပြင် အခြားသောစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ရတနာစိန်တိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ကာ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်
ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသူတွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ ကြီးကြီး သဘော
ကျတာမဆန်းပါ။

အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိသော ငွေတာရီကို ကိုကိုကလည်း တခြား
အကလေးတွေထက် အလေးပေး ဆက်ဆံတာ ထင်ရှားပါသည်။

ဖေဖေ ဆုံးပါးပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ မမငွေတာရီ အိမ်ကိုလာ
မတွေ့ရတော့ပါ။

ကိုကိုသည်လည်း ဖေဖေရဲ့အလုပ်တာဝန်တွေနှင့်ပိုမိုကာ ကျောင်း
သဘာဝတန်းကလို မဟုတ်တော့ဘဲ လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

အရင်ကလို မိန်းကလေးတွေနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးမရှိတော့သော
အိမ်ပြောင်းလဲမှုအတွက်တောင် မိုးလေး ကြိုတင်ပြီး ဝမ်းသာခဲ့ရဖူးသည်။

“ကိုကို ကိုကိုဆီလာလည်တဲ့မိန်းကလေး ဆက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး
ကောဟင်”

“မရှိတော့ဘူး၊ ငါ အားလုံးဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဟင် တကယ် ကိုကို ရက်စက်တာပေါ့”

“အဲမယ် ဘာရက်စက်တာလဲ၊ ငါက ဘယ်သူ့ကိုတာခုကွပေး
မလဲ”

“ကိုကိုကြိုက်လို့ ရည်းစားတွေထားခဲ့ပြီး အကုန်လုံး ဖြတ်ပစ်
ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“မိုးလေးရယ်၊ နင်ဘာမှမသိပါဘူး၊ ငါ့အိမ်လာ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်
ထား ငါ့ရည်းစားလို့ နင်ထင်သလား၊ ငါ့နှုတ်က သူတို့ကို ချစ်ပါတယ်လို့
သိတုန်းကမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ သူတို့ဘာသာ မျှော်လင့်နေကြတာ၊ ဒါ
ရက်စက်တာလား ပြော”

“မသိဘူးလေ သူတို့ကတော့ ကိုကိုကိုချစ်တာ မိုးလေး သိတာ
မလဲ”

ပေါ့”

“ဘာချစ်တာလဲ ကောင်မလေးနော်၊ နို့တောင်မစင်သေးဘဲ သွား စာကျက်မှာကျက်”

ဆယ်တန်းကျောင်းသူ မိုးလေး ခေါင်းကို ခေါက်မလို လက်ခွာတော့ မိုးလေး ဇက်ကလေးပု မျက်လုံးလေးမှိတ်ထားလိုက်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ဘယ်တုန်းကမှ မိုးလေးကို နာကျင်အောင် မလုပ်တတ်ပါ။ ကြီးကြီးဆိုလျှင် လက်ရွယ်ပြီးသည်နှင့် ဒေါက်ခနဲ ခေါ်ပြီးဖြစ်နေစမြဲ။

“ဪ ကိုကို ခဏလေး မေးစရာတစ်ခုကျန်သေးလို့”

“ဘာလဲ ဘာမေးဦးမှာလဲ”

“ဟိုလေ ကိုကိုဆီအမြဲလာတတ်တဲ့ မမငွေတာရီကောဟာ”

“မသိဘူး သူ့အကြောင်း ဘာမှမမေးနဲ့ ငွေတာရီ သေသွားပြီ”

ပြောပြီး ကိုကို ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ မိုးလေး ပီဆီအဟောင်းသား ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်မှ မိုးလေးသိရတာ မမငွေတာရီ နိုင်ငံခြားသွားသည်ကြားရသည်။ ဒါကြောင့် ကိုကိုနှင့်ပြတ်သွားတာထင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေတာရီ အိမ်ကိုရောက်မလာတော့ခြင်းအတွက်တော့ မိုးလေးရင်ထဲက ကြိတ်ပျော်ခဲ့ရဖူးသည်။

အခုတော့ မမငွေတာရီ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်လာပြီတဲ့ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့အတွက် ကြီးကြီးက သဘောတူသလို မေမေကလည်း လက်ခံသည်တဲ့။

ကိုကိုကလည်း ငြင်းဆိုမည်မထင်ပါ။ ငွေတာရီဆိုတာ ကိုကိုအတွက် ချစ်သူရည်းစားတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ငွေတာရီ ရေခြားမြေခြား ထွက်သွားလို့ ဝေးနေခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးပြောသည့်စကားအရတော့ ကိုကိုက ငွေတာရီ နိုင်ငံခြားသွားတာကြောင့် စိတ်ဆိုးနေတာတဲ့။

ဟုတ်မှာပါ။ အဲဒီကတည်းက ကိုကို ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ ဆက်နွယ် မပတ်သက်တော့ဘဲ ပြောင်းလဲသွားတာဖြစ်သည်။ မမငွေတာရီလည်း ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ကိုကို စိတ်ပြေသွားလောက်မည်ထင်သည်။

“မိုးလေး”

ခေါ်သံကြောင့် မိုးလေး လှည့်ကြည့်တော့ ခြံထဲဆင်းလာသော ကိုကို မိုးလေး ထိုင်နေသော ခုံတန်းလေးဆီလျှောက်လာ၏။

နက်ပြာရောင်ချိုးပြတ်စွပ်ကျယ်နှင့် ချည်ချောပုဆိုး အနက်ကွက်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကိုကိုအသွင်က ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသည်။ အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်မားမားနှင့် ကျစ်လျစ်သော ကိုကိုရဲ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်က ဘာပဲဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းသည်။

အလယ်ခွဲဆန်ချင်သော ဆံပင်တွေက ကျောင်းသားဘဝတုန်းကလောက် မရှည်တော့ပေမယ့် တိုတိုညှပ်ထားတာလည်း ကြည့်ကောင်းသည်။

ကိုကိုမျက်နှာ ရှင်းသန့်သန့်ကို ပိုလို့ပေါ်လွင်စေသည်ဟု မိုးလေးထင်မိသည်။ ကိုကိုမသိ မရိပ်မိအောင် မိုးလေး အမြဲတမ်း ခိုးကြည့်ခဲ့သည်။

ရသော ကိုကိုသည် မကြာခင် မမငွေတာရီအတွက်ပဲ ဖြစ်တော့မည်။

“မိုးလေး ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ စာမကျက်ဘူးလား။”

အနားရောက်တော့ မေးရင်း ကိုကို့ဆီက မိုးလေး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသော ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို ရှူရှိုက်မိ၏။

“ကျက်ပါတယ် ကိုကို၊ ညောင်းလို့ ခြံထဲဆင်းလာတာပါ”

ကိုကို နှုတ်ခမ်းတွေ လွန်ခနဲ ပြုံးရင်း မိုးလေးနံဘေးကနေ လွတ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“စာကြည့်စာပွဲမှာ စာထိုင်ကျက်လို့ ညောင်းတဲ့သူက ခြံထဲ ဆိုတန်းမှာ ဆင်းထိုင်နေသလားကွ၊ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ခေါ် စာမေးပွဲက နီးနေပြီနော် မိုးလေး၊ စာကိုပဲ အာရုံစိုက်နော်”

ကျောင်းစာတွေက မိုးလေး နေ့စဉ်အချိန်မှန် ကျက်ခဲ့ဖတ်ခဲ့တာ မို့ မိုးလေးအတွက်တော့ စာမေးပွဲအတွက် အသင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အချိန်မှာလည်း မိုးလေး စာကျက်လို့မရနိုင်တာ ကိုကိုမှမသိဘဲ။

“မိုးလေးက တော်ပါတယ်၊ နေ့တိုင်း စာကျက်တာ ကိုကို ဘာတာပဲ အောင်မှာပါ”

“ကိုကိုကော စောစောမအိပ်သေးဘူးလား၊ မနက်ဖြန်စောစော သွားရမယ်ဆို”

“အိပ်မပျော်လို့ ထွက်လာတာ၊ မိုးလေးကိုတွေ့လို့လေ”

ကိုကိုမှာလည်း မိုးလေးလို တွေးစရာတွေ ရှိနေသည်လား၊ ဒါဆိုလျှင်တော့ မမငွေတာရီအကြောင်းပဲ ဖြစ်မည်။

“ကိုကို တွေးနေတာ မမငွေတာရီအကြောင်းလားဟင်”

မထင်မှတ်ဘဲ မိုးလေးနှုတ်က မေးလိုက်မိသောစကားကြောင့် ကိုကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ မျက်တောင်တိုစိပ်စိပ်တို့ ဝန်းခသော နှုတ်ဝန်းတွေက မိုးလေးဆီမှာပဲ အတန်ကြာငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

“ငွေတာရီ ကိုယ်က ငွေတာရီအကြောင်း ဘာတွေးရမှာလဲ”

“မေမေနဲ့ ကြီးကြီးပြောနေတာ မိုးလေး ကြားပြီးပါပြီ ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့မမငွေတာရီကို သဘောတူတယ်တဲ့”

“ဘယ်လို မေမေနဲ့ကြီးကြီး ပြောနေကြတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ မမငွေတာရီက အရမ်းချောပါတယ်၊ ကိုကို လည်း လိုက်ဖက်ညီပါတယ်”

မိုးလေးစကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ကိုကို မျက်မှောင် ကြည်က ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါသည်။

“မဆိုင်ဘူး ကိုကိုနဲ့ငွေတာရီ ဖတ်လမ်းက ပြီးဆုံးသွားတာပဲ နှစ်နီးပါးကြာနေပြီ”

“မမငွေတာရီ နိုင်ငံခြားသွားနေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ဘယ်လိုမှ ကိုကို လက်မခံနိုင်တဲ့အကြောင်းကြောင့် ကိုကို ကြီးကြီးက အသေးအမွှား ပြဿနာလို့ထင်နေတာ၊ မေမေက မမှမသိဘူး၊ ပြောရရင် ဒီကိစ္စကြောင့် ငွေတာရီနဲ့ကိုကို ရှင်းလင်းရင်း ကားတွေတောင်များကြတယ်”

ကိုကိုစကားတွေကို မိုးလေး ငေးစိုက်နားထောင်နေမိသည်။ ကိုကိုမျက်နှာက စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန် အထင်းသား။

“ဒီအကြောင်းတွေ မိုးလေးကို ကိုကို နောက်မှရှင်းပြမယ်၊

အခုချိန်မှာ မိုးလေး အာရုံတွေ မနောက်စေချင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ကြီးကြီးတို့ ပြောတာတွေ ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ကိုကိုဆိုလိုတာက မမငွေတာရီကို ကိုကို လက်ထပ်မိဘူးပေါ့ ဟုတ်လားဟင်”

ကိုကို ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ မိုးလေးကို စိုက်ကြည့်သည့် ပြီးမှ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း

“ဒါအမှန်ပဲ ကိုကိုလက်ထပ်မယ့်သူက ကိုကိုနဲ့လုံးသားချစ်တဲ့သူပဲဖြစ်မှာပါ။ ငွေတာရီကို ကိုကို မချစ်ခဲ့တာလည်း အမှန်ကိုကိုချစ်တဲ့သူကိုပဲ ကိုကို လက်ထပ်မယ်”

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက လေးနက်စွာဆိုနေ၏။ ကိုကိုမှာ ချစ်သူနောက်တစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်လား။ ငွေတာရီ မဟုတ်ဘူးတဲ့လား မိုးလေး အံ့သြမိတာအမှန်။

“ကဲ မိုးလေးမှာ စာမေးပွဲက အရေးကြီးပါတယ်၊ သွားတော့ နော် စာသွားကျက်တော့၊ မိုးလေး သိချင်တာကို စာမေးပွဲပြီးမှပဲ ပြောပြမယ် ဟုတ်လား”

မိုးလေး သိချင်ပါသည်။ ကိုကိုရဲ့ချစ်သူ ဘယ်သူလဲဟု မိုးလေး သိချင်သည်။ သေချာသည်က မိုးလေး ဒီညတော့ ဘယ်လိုမှ စာမေးပွဲလို့မရ အိပ်လို့မရတော့မှာ သေချာသည်။

“ကဲ မိုးလေး သွားတော့နော်”

ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ မိုးလေး ထွက်သွားသည်။ နက်မှောင်သော ဆံနက်ကြီးတွေက သည်အတိုင်း ဖားလျားချထားတာမို့ တင်ပို့

မတတ်ရှည်သည်။

တစ်နေ့တခြား မြတ်နိုးစရာကောင်းလာသော မိုးလေးကို ချစ်မိသည့်စိတ်တွေက သူ့ရင်ထဲမှာ ဖိမိမရတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေး စာမေးပွဲဖြေဖို့က ငါးရက်ပဲလိုတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ မိုးလေး စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စေမည့်စကားတွေနှင့် မိုးလေး ပညာရေးကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေလိုပါ။ ပြီးတော့ မိုးလေးကိုလည်း သူ့ မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ သေချာသည်။

မိုးလေးနှင့်ပန်းတိုင်ကို ကြီးကြီးတို့ မေမေတို့ သဘောတူနေတာတွေကြားရတိုင်း သူ့ရင်မှာ ပူပန်မိသည်။ မိုးလေး ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာ သူ့ဆိုပေမယ့်လည်း မိုးလေးက ပန်းတိုင်ကိုပဲ ခေါင်းညှိတ်မှာသေချာသည်။

စာမေးပွဲပြီးလျှင် မိုးလေးက ပန်းတိုင်ကို အဖြေပေးမည်ဟု တတိပေးထားတာ သူ သိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဘက်က အားလုံးပြင်ဆင်စီမံထားသည်။

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ မိုးလေးကို သူ ရင်ဖွင့်မည်။

ပန်းတိုင်ထက် သူ့ဘက်က လက်ဦးဖို့လိုသည်။

ငါ အနားအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ပန်းတိုင်။ မိုးလေး နှလုံး

သားအတွက် ငါ့ချစ်ခြင်းအတွက်...။

ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ ပန်းတိုင်။

အခန်း (၂၅)

စာဖြေခန်းထဲက ထွက်လိုက်သည်နှင့် မိုးလေး စိတ်တွေ လန်းဆန်းကြည်လင်သွားခဲ့သည်။ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့ နောက်ဆုံးဘာသာကို ဖြေဆိုပြီးခဲ့ပြီ။

ကျောင်းပညာရေးပြီးဆုံးသွားပြီဆိုတော့ မိုးလေးစိတ်တွေ ပေါ့လွတ်လပ်သွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

မိုးလေးကို ကိုကို စောင့်နေမည်ဟုလည်း မှာထားတာမို့ မိုးလေး စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတာ အမှန်။ ကိုကိုရဲ့ကားလေးကို မြင်လိုက်ရခိုင်းနဲ့ မိုးလေး မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်ဖြာသွားသည်။

ကားတံခါးကိုမှီကာ ရပ်နေသော ကိုကိုကို အဝေးကတည်းက လှမ်းမြင်ရသည်။

နို့နှစ်ရောင် စပျစ်လက်တို့ကို စတိုင်ပင်နဲ့ အနက်ရောင်နဲ့ တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော ကိုကိုအသွင်က ရှင်းသန့်နေ၏။ မိုးလေး

ခြံလှမ်းတွေက ကိုကိုကားလေးဆီကို ဦးတည်လှမ်းခဲ့သည်။

မိုးလေးကိုမြင်တော့ ကိုကိုမျက်နှာက အပြုံးရိပ်တွေ ဖြာလဲသွားခဲ့သည်။

မိုးလေးကို ဒီလိုကျောင်းအထိ ကိုကို လာစောင့်ကြိုတာ ဒါထမဦးဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် မိုးလေး အံ့သြမိသလို ပျော်လည်းပျော်နိုင်မိ၏။

“မနက်ဖြန် မိုးလေး စာမေးပွဲပြီးပြီနော်၊ ကိုကိုလာကြိုမယ်၊ မိုးလေး ဘယ်သွားချင်လဲ၊ ကိုကို လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးရင် မိုးလေးကို ကိုကို ပြောစရာတွေလည်း ရှိတယ်”

မနေ့ကတည်းက ကိုကိုပြောလာတော့ မိုးလေး အရမ်းပျော်သွားသည်။ မိုးလေး စာမေးပွဲပြီးလျှင် ကိုကို ပြောပြမည်ဆိုသော စကားတွေကိုလည်း မမေ့ပါ။

ငွေတာရီကို လက်မထပ်ဘဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်မည် ဆိုသော ကိုကိုစကားကြောင့်လည်း မိုးလေး ကိုကိုချစ်သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ အရမ်းသိချင်သည်။

“မိုးလေး၊ ဖြေနိုင်တယ်နော်”

“ဖြေနိုင်တယ် ကိုကို၊ ကိုကိုစောင့်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာပါဘူး၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟင် နာရီဝက်တောင် ကြိုရောက်နေတယ်”

“အင်း ကျောင်းရဲ့အရိပ်ကို တမင်ခံစားချင်လို့ စောစောထွက်လာတာ ကိုကိုတို့ကျောင်းသားဘဝတုန်းက အကြောင်းတွေ ပြန်သွား

ခံစားနေနိုင်တယ်လေ”

“ဘာလဲ ကိုကို ထားခဲ့တဲ့ရည်းစားတွေကို သတိရနေတာလား”

မိုးလေး ပြောတော့ ကိုကို ဟက်ခနဲရယ်ရင်း ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ရည်းစားတွေဆိုတာ သတိရစရာလား ကဲ ကားပေါ်တက်မယ် မိုးလေး ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့”

ကိုကို ဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးကပဲ မိုးလေး တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုကိုက ကားတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ပြန်ပိတ်ပေးရင်း မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ကားလေးကို ကိုကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်လိုက်တော့ မိုးလေး ကိုကိုမျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဘေးတိုက်မြင်နေရသော ကိုကိုမျက်နှာလေးက မိုးလေးအတွက် ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်မဝနိုင်သော ပုံရိပ်လေးဖြစ်၏။

“ကိုကို မိုးလေးကို ပြောပြမယ်ဆိုတဲ့စကားတွေက ဘာလဲဟင်”

မိုးလေး မေးတော့ ကိုကို ကားမောင်းနေရင်းမှ ဖျပ်ခနဲ လျှောက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကားရှေ့မြင်ကွင်းတွေဆီ အကြည့်တို့ ပြန်ဦးတည်ကာ ခဲ့ကာ

“ကိုကို ပြောပြမှာပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ တစ်ခုခုစားအောင်လေ”

ဒီအချိန်မှာ မိုးလေး ဗိုက်ဆာတာထက် ကိုကိုစကားတွေကို နားထောင်ချင်တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုစကားကို နာခံကာ ငြိမ်

ထောင်သနပ်ခါးလွှီးလွှီးချစ်သူရဲ့ပါးဖွေးဖွေးပေါ်မှာ

နေလိုက်ပါသည်။

စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ခု၏ ကားစတင်မှာ ကိုကိုကားကို ခိုင်ခံ့လိုက်သည်။

“ဆင်းလေ မိုးလေး ဒီဆိုင်က အစားအသောက်တွေကောင်းသေး မိုးလေး စားစေချင်လို့ ကိုကို ခေါ်လာတာ”

တော်ရုံအပြင်ကို ထွက်လေ့မရှိသော မိုးလေးအတွက်တော့ ဆိုင်ကြီးတွေမှာလည်း မထိုင်ဖူးပါ။

မေမေ့အနားမှာ အမြဲနေရသည့်အချိန်တွေသာ မိုးလေးဘဝမှာ နားဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ကိုကိုကပဲ စိတ်တိုင်းကျ ဟင်းတွေကို ရောင်းချနေသည်။ စားဖွဲ့ခိုင်းအပြည့်ရှိနေသော ဟင်းလျာတွေက အများကြီးရောက်သည်။

“နစ်ယောက်တည်း စားမှာကို၊ အများကြီး ကိုကိုရယ်”

“မိုးလေး စားစေချင်လို့လေ စားပါကွာ”

မိုးလေး ပန်းကန်ထဲကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးသည်။ မိုးလေး မပိုင်ဆိုင်ဖူးသော ယုယကြင်နာခြင်းတွေကို ကိုကို့ဆီမှ ခံနိုင်နေရတာ အိပ်မက်ဆန်လွန်းသည်။

ကိုကိုနှင့် ဒီလိုသွားလာနေထိုင်ခွင့်ရတာမျိုးကို မိုးလေး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပိုင်ဆိုင်ဖူးခဲ့ပါ။

မေမေ့ကို ပြုစုရင်း မိုးလေး အချိန်ကုန်နေသလို ကိုကိုကလည်း အသက်တာဝန်တွေနှင့် အမြဲရှုပ်ထွေးနေတာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ကိုကို ဒီနေ့မှ မိုးလေးအတွက် ဘာကြောင့် ယူယ
ကြင်နာမှုတွေ ပေးနေရတာလဲ။

“တော်ပြီလေ ကိုကိုရဲ့၊ မိုးလေး ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းတွေ
အများကြီးဖြစ်နေပြီ”

“မိုးလေးကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ကိုကို ရွေးထည့်ပေးတာလေ စာ
နော် မိုးလေး”

ကိုကိုအပြုအမူတွေသာမက ကိုကိုရဲ့စကားသံတွေလည်း ချို
နေသည်။ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း အပျော်ရိပ်တွေကို မိုးလေး
မြင်တွေ့နေရသည်ဟု ခံစားရသည်။

ဒီလိုဘဝလေး ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို မိုးလေး အမြဲတမ်းပိုင်
ဆိုင်ခွင့်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအခြေအနေဆိုတာ မိုးလေး ဘယ်တော့မှ မက်စွာ
မရှိတဲ့ အိပ်မက်ဆိုတာကိုလည်း မိုးလေး နားလည်နေပါပြီ။

မိုးလေး စာမေးပွဲပြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ့်တိုင်ကို အဖြေပေးရတော့
မည်။ ပြီးလျှင် အားလုံးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ့်တိုင်ကို မိုးလေး လက်ထပ်
ရတော့မည်။

ကိုကိုသည်လည်း ငွေတာရီမဟုတ်လျှင်တောင် ကိုကိုချစ်တဲ့သူ
ကို လက်ထပ်တော့မှာဖြစ်၏။

ဒါတွေကို တွေးမိတော့ လက်ငင်းပိုင်ဆိုင်နေသော အပျော်လေး
တွေတောင် ပျောက်သွားချင်မိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ညစ်စရာတွေကို အခုချိန်မှာ မိုးလေး မေ့

ထားချင်သည်။ မိုးလေး ချစ်သောကိုကိုနှင့်အတူ ဒီလိုအချိန်လေးတွေကို
မကုန်ဆုံးစေချင်ပါ။

စားသောက်ပြီးတော့ ကိုကိုက မိုးလေးကို မေးလာ၏။

“မိုးလေး ကိုကို ဘယ်လိုကံပိုပေးရမလဲ၊ မိုးလေး ဘယ်သွားချင်
ဆားလဲဟင်”

“ရတယ် ကိုကို၊ ကိုကို ဘယ်သွားချင်လဲ သွားပါ”

“ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရတဲ့နေရာကို သွား
ရအောင်နော်”

ကိုကိုအလိုကျ ပုတ်သင်ညှိလေးတစ်ကောင်လို မိုးလေး ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ကိုကိုအနားမှာရှိနေရတာကိုပဲ မိုးလေး ပိုင်ဆိုင်လို
သည်။

ကိုကိုက ကားလေးကိုကန်တော်ကြီးစောင်းဘက် ဦးတည်မောင်း
နေသည်။

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသောနေရာလေးဖြစ်သလို မိုးလေး စိတ်
ကောင်းလည်း အေးချမ်းစေသည့်နေရာလေးပါပဲ။

ကန်ရေပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရသည့် ခုံတန်းလေးမှာ ကိုကို
ဝင်ထိုင်တော့ မိုးလေးလည်း ကိုကိုနံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မိုးလေး”

ကိုကိုခေါ်တော့ မိုးလေး မျက်နှာလေးမော့ငေးစောင်းကြည့်
သည်။ ကိုကိုအကြည့်တွေက မိုးလေးကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ”

“မိုးလေးကို မေးမလို့ပါ။ မိုးလေး ပန်းတိုင်ကို အဖြေပေးဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီလား။”

ကိုကိုမေးခွန်းကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မေ့နေသော အကြောင်းအရာ ကြီးကို ပြန်သတိရမိသည်။ ကိုကို ဘာလို့ ဒီကိစ္စကိုမေးနေရတာလဲ။

“မိုးလေးအတွက် ဘာမှစဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး ကိုကို၊ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာစေရမှာပါ။”

“အားလုံး စိတ်ချမ်းသာဖို့ထက် မိုးလေးတစ်ဘဝအတွက်ကိစ္စ ပါ။ မိုးလေး ရွေးရမှာ။”

ကိုကို ပြောသလို ရွေးချယ်ခွင့်ဆိုတာ မိုးလေးအတွက် မဖြစ်နိုင်မှန်း ဘယ်သူ သိမှာလဲ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခြေအနေတစ်ခုကို မိုးလေး မတောင့်တအပ်တာလည်း နားလည်ပြီးသား။

“ကိုပန်းတိုင်ကို အားလုံးက လက်ခံကြည်ဖြူပြီးသားလေ၊ မေမေကော ကိုကိုကော ကြီးကြီးပါ လက်ခံသဘောတူတဲ့သူကို မိုးလေး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံမှာပါ။”

“မိုးလေး ကိုကိုမေးတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေနေ မိုးလေး မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ကိုကိုမေးတော့ မိုးလေး ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

“ပန်းတိုင်ကို မိုးလေး နှလုံးသားက ချစ်နိုင်သလား။”

“အဲဒါ ဖြေဖို့မလိုဘူးထင်တယ် ကိုကို၊ သူ့ကို မိုးလေး လက် ထပ်မှာပါ။”

“လိုတယ် မိုးလေး၊ ဘဝတစ်ခုကို တစ်သက်တာ တည်ဆောက်

သူ့အတွက် အချစ်ဆိုတာ လိုအပ်တယ်၊ ကိုကိုလည်း ကိုကိုဘဝ အတွက် ကိုကိုချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်မှာလေ၊ ကြီးကြီးက ငွေတာရီနဲ့ ဘာတူပေမယ့် ကိုကိုကလက်မခံဘူး၊ အဲဒါ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုကို ဆိုသူရှိလို့ပဲ မိုးလေးဟာကော ချစ်တဲ့သူရှိနေသလား။”

ကိုကို မေးနေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေး ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရနိုင်တဲ့ ခွန်းဆိုတာ။

“မိုးလေး ဖြေလေ”

ကိုကို ဘာကြောင့်ဖွတ်မေးနေခဲ့တာလဲ။ မိုးလေး ဖြေဆိုခွင့်မရှိ ကိုကိုရယ်။ မိုးလေးချစ်တာ တစ်ယောက်တည်း။ အဲဒီတစ်ယောက်က

“ဟင့်အင်း မရှိဘူး ကိုကို”

“မိုးလေး ညာတာ”

ကိုကိုအကြည့်တွေက မိုးလေး မျက်ဝန်းတွေထဲကိုပဲ စူးစိုက် ကြည့်ကာပြောသည်။ ကိုကိုအကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ မိုးလေး လွှဲလွှဲလေးချ ခေါင်းငုံ့ထားမိ၏။

“မိုးလေး ဝန်မခံရဲပေမယ့် ကိုကို ဝန်ခံမယ်၊ ကိုကိုရင်ထဲမှာ နေတဲ့သူဆိုတာ ဘယ်သူထင်သလဲ”

“မိုးလေး ဘယ်သိမှာလဲ ကိုကို”

“ဟောဒီ ကိုကိုရှေ့က မိုးလေးပဲ”

“ရှင်”

မိုးလေး အံ့သြမျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် မယုံနိုင်စွာ မော့ကြည့် သည်။ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက တောက်ပရောင်စဉ်ဖြာလျက်။

“ဟုတ်တယ် မိုးလေး ဒါကို မိုးလေး သိအောင်ဝန်ခံပြောပြချင်လို့ ကိုကို ဒီနေ့ မိုးလေးဆီရောက်ခဲ့တာ”

မိုးလေး ရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေက ဝရုန်းသုန်းကားနိုင်လွန်းနေသည်။ ကိုကိုနှုတ်က ဒီစကားတွေကြားရမည်ဟု ဘယ်လိုမှမထင်ခဲ့မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

မိုးလေး အိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ကိုကိုစကားသံတွေက မိုးလေးရင်ဘတ်ထဲအထိ တိုးဝင်စီးမြောနေဆဲ။

“ပန်းတိုင်က မိုးလေးကို ချစ်ခွင့်ပန်မယ်ဆိုတော့ ကိုကိုရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကိုကို တားမြစ်ခွင့်မရှိလို့ ခွင့်ပြုပေမယ့် မိုးလေးကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကိုကို ကြောက်နေခဲ့တာ။ မေမေခွဲကြီးတို့ကပါ သဘောတူကြည်ဖြူပြီး မိုးလေး ကိုယ်တိုင်ကပါ ပန်းတိုင်ထဲ ရွေးချယ်မယ်ဆိုတော့ ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ မိုးလေးကိုကိုကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ကိုကိုရယ်”

ကိုကို ရင်ထဲမှာ မိုးလေး တကယ်ရှိနေခဲ့သည်လား။ မိုးလေးတကယ် မမြင်မသိခဲ့ပါလား။

“အခု ကိုကို နောက်မကျသေးပါဘူးနော် မိုးလေး”

မိုးလေး ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ မေမေနှင့်ကြီးကြီးတို့ဆန္ဒတွေကို လွန်ဆန်ဖို့လည်း မဝံ့ရဲတာအမှန်။ အထူးသဖြင့် ကြီးကြီးကို မိုးလေးဘယ်လိုလွန်ဆန်ရမှာလဲ။

“ပြောပါဦး မိုးလေးရယ်”

“မေမေခွဲကြီးကြီးတို့ကို မိုးလေး မလွန်ဆန်ရဲဘူး ကိုကို”

“မဆိုင်ပါဘူး မိုးလေးရယ်၊ မိုးလေးရင်ထဲမှာ ကိုကိုရှိနေတာ ကိုကိုသိတယ်”

“ဟင်”

“ကိုကို မိုးလေးရဲ့ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို တွေ့ပြီးပြီ မိုးလေး”

“ရှင်”

“ကိုကိုလုပ်ရပ်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နိုင်လွန်းသလိုဖြစ်သွားရင် ဆောင်းပန်ပါတယ် မိုးလေးရယ်၊ ကိုကို မရည့်ရွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေးရင်ထဲကို သိလိုက်ရတာကြောင့်လည်း ကိုကို ဖွင့်ပြောဖို့ သတ္တိရှိလာတာပါ”

မိုးလေး မျက်နှာလေး ရှက်စိတ်တွေနှင့် နီမြန်းနေမှာသေချာသည်။ မိုးလေး အခန်းထဲက ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းလေးကို ကိုကိုဖတ်ပြီး နေပြီပေါ့။

ရှက်လိုက်တာမှ အမှန်ပါပဲ။ ကိုကိုမျက်နှာကိုတောင် မော့မကြည့်ရဲ။ ကိုကိုလက်ဖဝါးလေးက မိုးလေး လက်ဖဝါးလေးပေါ်ကိုအုပ်မိုးတာပါ။

“မိုးလေး ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

နှုတ်ကမဖြေနိုင်ပေမယ့် မိုးလေး ခေါင်းကိုခါရမ်းပြမိသည်။

“ကိုကိုကို မိုးလေး ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ဖြေပါဦး မိုးလေး”

ရယ်”

“မိုးလေး ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ကိုကို သိနေပြီပဲ၊ မိုးလေး”

ဖြေဖို့လိုသေးလား ကိုကိုရယ်”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မိုးလေးရယ်”

နွေးထွေးသော ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကို မိုးလေး အလိုက်သင့် ရောက်
ရှိသွားခဲ့သည်။ ဒီရင်ခွင်ထဲမှာ မိုးလေး ခိုလှုံခွင့်ရမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ
မထင်ခဲ့မိပါ။

လှိုက်ဖိုသော ရင်ခွန်သံတွေကို ကိုကို ကြားမည်လား။

တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်ပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ကိုကို။ အဲဒီ
တစ်ယောက်ဟာလည်း ကိုကိုပါပဲ။

မိုးလေး မိုက်မိုက်မဲမဲ ရင်ခွန်နေခဲ့တာလား ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၂၆)

“ဘယ် ဘယ်လို ညှိလေး၊ ညှိလေး ကိုယ့်ကိုစနောက်နေတာ
ထားဟင်”

ကိုပန်းတိုင်မျက်နှာက မယုံနိုင်သောမျက်ဝန်းတွေနှင့် ချောက်ချား
ဆန်လှုပ်နေ၏။

“မိုးလေး တောင်းပန်ပါတယ် ကိုပန်းတိုင်၊ မိုးလေး တကယ်
ချစ်တဲ့သူကို လက်မထပ်ချင်လို့ပါ”

“ညှိလေးဆိုလို့တာ ညှိလေးမှာ ချစ်သူရှိနေတဲ့သဘောလားဟင်”
ပန်းတိုင် မေးလာတော့ မိုးလေး နှုတ်ဆိတ်နေမိပြန်သည်။
အမှန်ကို မိုးလေး ဖွင့်မပြောရပါ။

“ပြောစမ်းပါ ညှိလေး၊ ကိုယ်သိချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုပန်းတိုင်၊ ညှိလေးချစ်တဲ့သူရှိပါတယ်”

“ကိုယ်မယ့်ဘူး၊ ညိုလေး၊ ကိုယ်သိနေတဲ့ ရွှေမိုးညိုက မလိမ္မော်မညာတတ်ပါဘူး။ အရမ်းဖြူစင်ရိုးသားတဲ့မိန်းကလေးပါ။ ညိုလေးဆို ကိုယ်ချစ်ခွင့်ပန်ကတည်းက မင်းမှာချစ်သူမရှိပါဘူးလို့ မင်းပြောခဲ့တာပဲ။ ပန်းတိုင် မယ့်ကြည်နိုင်စွာ ခေါင်းတခါခါနှင့်ပြောနေတော့ မိုးလေး ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိပါ။ မိုးလေးချစ်သူက ကိုကိုပါဟု မိုးလေး ဘယ်လိုပြောထွက်မည်လဲ။

ကိုကိုနှင့်ပန်းတိုင်ဆိုတာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ညိုလေးရယ် မင်းကိုယ့်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေမေးခဲ့ပြီ။ ဘာလို့ ဒီလိုရက်စက်လိုက်တာလဲ”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ကိုပန်းတိုင်၊ ညိုလေး ဒီလိုမရည်ရွယ်ပါဘူးရှင်”

ပန်းတိုင် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ကာ ပြုံးသည်။ ရင်ထဲမှာတကယ် နာကျင်ခံစားရတာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မှာတော့ ကြီးမားသော မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် ယုံကြည်ခဲ့လိုက်ရတာ။

အခုတော့ ရွှေမိုးညို ရိုက်ချက်က ပြင်းသည်။ နှလုံးသား ဓားပါးပါးနှင့်လှီးဖြတ်သလို ခံစားရ၏။

“ညိုလေး ကိုယ့်ဘဝမှာ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ တစ်ယောက်မရှိတယ်။ တစ်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲချစ်ခဲ့တာ။ တစ်ထူးထူးမြတ်နိုးစိတ်နဲ့မျှော်လင့်ခဲ့တာပါ။ မင်းရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော့ ခေါင်း ညိတ်ခဲ့ရက်နဲ့ ကိုယ့်ကို ညိုလေး ဒီလိုအရှုံးမလုပ်သင့်ဘူး”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ကိုပန်းတိုင်”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ညိုလေး ကိုယ့်ကိုအမှန်အတိုင်းပြောပြလေ။ ညိုလေး နေချင်းညချင်း ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်က ဘယ်လို လက်ခံလို့မရဘူး။ ညိုလေး တကယ်ချစ်သူရှိတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူလဲ ကိုယ်သိပါရစေ”

“ဟင့်အင်း ကိုပန်းတိုင်ကို မိုးလေး ပြောပြလို့မဖြစ်လို့ပါရှင်”

မိုးလေး လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်တောင်းပန်ရင်း မျက်ရည်လေး တွေ ဝဲလာတော့လည်း သူ သနားမိပြန်၏။

ဖြူစင်သော မျက်နှာလေးကို သူ မြတ်နိုးစွာပဲ ချစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဗိမာန်ကိုခွင့်တောင်းပြီး လေးနက်စွာ ချစ်ခွင့် ခံခဲ့သည်။

ညိုလေးကလည်း သူ့ကိုလက်ခံမည့်အရိပ်တွေ အသေအချာ ဖြစ်ကာမှ ငြင်းဆန်လာတာ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။

ဘယ်လိုအကြောင်းအချက်ကြောင့် ညိုလေးစိတ်တွေ ပြောင်းလဲ ချွေးရတာလဲ။ ညိုလေးမှာ ချစ်သူမရှိတာ သူ သိထားသည်။ အခုမှ ချစ်သူရှိသည်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။

“မိုးလေး တကယ်တောင်းပန်ပါတယ် ကိုပန်းတိုင်၊ မိုးလေး ဆက်သလွန်တဲ့မိန်းကလေးတွေ ကိုပန်းတိုင်အတွက် အများကြီးရှိပါတယ်။ မိုးလေးကို မေ့လိုက်ပါရှင်”

စကားအဆုံးမှာ မိုးလေး ဆတ်ခနဲထကာ အိမ်ဘက်ပြေးထွက် သွားခဲ့သည်။ ပန်းတိုင် ပင့်သက်ရှိက်ရင်း ခေါင်းကိုခါရမ်းမိသည်။ ရင်ထဲ

မှာ ခံစားရသော ဝေဒနာကဆိုးသည်။

ညိုလေးအတွက် အရာရာကို ရည်မှန်းချက်တွေနှင့် သူ့ဘက်က ကြိုးစားလာခဲ့၏။

ညိုလေး ခေါင်းညိတ်သည်နှင့် ဖေဖေ မေမေတို့ကို ခွင့်တောင်းကာ တခမ်းတနား လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

အခုတော့ ထိုရည်ရွယ်ချက်တွေအားလုံး ရိုက်ချိုးခံလိုက်ရသလိုလည်းမယုံနိုင်။ လက်မခံနိုင်တာလည်း အမှန်။

ညိုလေး အခုလို ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ညိုလေး မပြောပေမယ့် ဗိမာန် သိနိုင်မည်လား။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေတာတော့ အမှန်။

“ငါ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး ဗိမာန်ရာ၊ ညိုလေး ကြောင့်ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

မိုးလေး ငြင်းလိုက်လျှင် ပန်းတိုင် သူ့ဆီရောက်လာမည်ဆိုတာကို ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အခုလည်း သူ့ရုံးခန်းထဲအထိ ပန်းတိုင် ရောက်လာခြင်းပင်။

“ဗိမာန် ညိုလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“သူ့မှာချစ်သူရှိနေတယ်လို့ မင်းကိုပြောလိုက်တာပဲ ပန်းတိုင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ညိုလေးမှာ ချစ်သူမှမရှိတာ”

“ဒါတော့ မင်းဘယ်သိနိုင်မှာလဲ၊ တစ်ယောက်ရင်ထဲကို ထဲထဲ ယောက်မြင်တွေ့နိုင်မှ သိနိုင်တဲ့ကိစ္စလေ”

ပန်းတိုင် လက်မခံနိုင်သလို ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း

“မဟုတ်သေးဘူး ညိုလေးဘက်က ငါ့ကိုလက်ခံမှာသေချာနေ နန်း၊ ငါသိတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါ့ဘက်ကလည်း တန်ဖိုးထားခဲ့တာ မင်း သိပါတယ် ဗိမာန်ရာ၊ သူ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ငြင်းဆန်လိုက်တာ ထင်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို မင်းသိသလား”

ပန်းတိုင် မေးနေတော့ သူ ပင့်သက်ရှိက်မိပြန်သည်။ အမှန် တရားကြီးကို သူလည်း သိဝှက်မထားချင်ပါ။

“ပန်းတိုင်”

သူ ခေါ်တော့ ပန်းတိုင်မော့ကြည့်သည်။ အမြဲတမ်း တည်ငြိမ် အေးချမ်းနေသည့် ပန်းတိုင်မျက်နှာမှာ စိတ်ညစ်ညစ်၊ ခြင်းတွေ အရိပ်ထင် နေတာ အထင်အရှား။

“မိုးလေးမှာ တကယ်ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုရင် မင်းနောက်ဆုတ် လိုက်မှာလား”

သူ့အမေးစကားကြောင့် ပန်းတိုင် မျက်မှောင်ကြီးကုပ် စိုက် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ ပင့်သက်ကြီးရှိက်ရင်း

“ညိုလေးမှာ ချစ်သူရှိမယ်လို့ ငါလုံးဝမထင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ တကယ်ချစ်သူရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ငါ နောက်ဆုတ်ပေးရမှာပေါ့”

“အေး မိုးလေးရင်ထဲမှာ တကယ်ချစ်တဲ့သူရှိတယ် ပန်းတိုင်”

“ဘယ်သူလဲ ဗိမာန်၊ ငါမယုံဘူး၊ မင်းကော သိရဲ့လား”

ပန်းတိုင် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရမည်ဆိုတာ သူ နားလည် နိုင်ပါသည်။ မိုးလေးအပေါ်မှာ ပန်းတိုင် လေးနက်နိုင်မာစွာ ချစ်တဲ့တာကို

လည်း သူ အသိဆုံး။

ဒါပေမဲ့ မိုးလေးဘက်က အဖြေစကားအတွက် ပန်းတိုင် မထဲကြည့်နိုင်စွာ ဖြစ်နေမှာလည်း သေချာ၏။

“ဗိမာန် မင်းသိနေရင်ပြောလေ၊ ညှိလေးမှာချစ်သူရှိနေတာ တကယ်လား။ ငါတော့ လုံးဝမယုံကြည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း မိုးလေးမှာ ချစ်သူရှိနေရင် ငါနားလည်စွာ နောက်ဆုတ်ပေးမှာပါ။ ညှိလေးကို ငါချစ်တာ မှန်ပေမယ့် ဇွတ်အမွေလက်ထပ်ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတကယ်ချစ်တဲ့သူရှိရင် ငါ လက်ခံပေးလို့ရတယ်”

“ငါ မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပန်းတိုင်၊ မိုးလေးမှာ တကယ် ချစ်သူရှိတယ်။ အဲဒီသူကလည်း မိုးလေးကို ဖြတ်နိုးစွာချစ်နေတာပါ”

“မင်း မင်း ဘယ်တုန်းကတည်းက သိနေတာလဲ ဗိမာန် မင်း၊ ငါ့ကိုပြောပြသင့်တယ်ကွာ ငါ ငါ”

ပန်းတိုင် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်သည်။ ကြေကွဲနီယက်သမ်းနေသော မျက်ဝန်းတွေက ပြိုတော့မည့်မိုးလို့...။

“ငါ မင်းကိုတောင်းပန်ပါတယ် ပန်းတိုင်၊ မိုးလေး ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာက ငါပါ”

“ဘာ ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် ငါ မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရချိန်မှာ မိုးလေးလည်း ငါ့ရင်ထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေမှန်းသိလိုက်ရတယ်”

“ဗိမာန် မင်း မင်းနဲ့ညှိလေးက ချစ်သူတွေဖြစ်နေခဲ့တာဆို ဟုတ်လား”

“ငါနဲ့မိုးလေး ချစ်သူဖြစ်ကြတာ မနေ့က မိုးလေး စာမေးပွဲပြီးမှပါ။ ငါ မိုးလေးကို ဝန်ခံလိုက်တာပါ”

“ဗိမာန် မင်း မင်းကွာ တော်တော် သစ္စာမဲ့တဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါ့အပေါ် မင်း ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး တောက်”

မျက်နှာကြီးရဲရဲနီလျက် သူ့မျက်နှာကို အံ့ကြိတ်ကြည့်ကာ ပန်းတိုင် မချီတင်ကဲ ရေရွတ်သည်။

“ပန်းတိုင် ငါရှင်းပြတာ နားထောင်ပေး”

“တော်တော့ ဗိမာန်၊ မင်းလို နောက်ကျောကိုခားနဲ့ထိုးတတ်တဲ့ကောင်ကို ငါ ရွံတယ်”

“ပန်းတိုင် သူငယ်ချင်း”

“မခေါ်နဲ့ ဗိမာန်၊ မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းမဟုတ်တော့ဘူး”

ပန်းတိုင် နာကျည်းစွာဆိုရင်း ချာခနဲလှည့်ထွက်တော့ သူ့ခုံးကိုလှမ်းဆွဲထားလိုက်မိ၏။

“မင်း ငါ့အသားကိုမထိနဲ့”

ရွံရှာစက်ဆုပ်သံနှင့်ဆိုရင်း မျက်နှာဆီဝင်လာသော လက်သီးချက်ကိုလည်း သူ မရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ခွပ်”

“တောက် မင်းနဲ့ငါ ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး ဗိမာန်”

ရုံးခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ထွက်သွားသော ပန်းတိုင်ကို သူ မတားမြစ်လိုက်နိုင်ပါ။

နာကျင်နေဆဲ မေးရိုးဆီက ဝေဒနာခံစားချက်ထက် ပန်းတိုင်၏

၁၇၆

၁၇၆

စကားတွေက သူ့ရင်ကို ထိရှစေတာအမှန်။

ပန်းတိုင် ခံစားချက်ကို သူ နားလည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့်
မိုးလေးတို့ချစ်ခြင်းအတွက် ပန်းတိုင်ရဲ့အမှန်းတွေကိုတော့ သူ ခံယူရမည်
ဆိုတာ ကြိုတင်မျှော်လင့်ပြီးသား။

တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ မိုးလေးကို ဆုံးရှုံးရင်
ငါ့တစ်ဘဝလုံး သေဆုံးရမှာကြောင့်ပါ။

အချစ်အတွက် ငါ လူမိုက်ကြီးဖြစ်ခဲ့ရပြီလား။

အခန်း (၂၇)

ကိုကိုစောင့်နေမည်ဆိုတာကြောင့် အရဲစွန့်ပြီး ခြံထဲဆင်းခဲ့ရ
ပေမယ့် မိုးလေးရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေခဲ့တာအမှန်။

တစ်အိမ်စာည်း အတူရှိနေကြသည့်ချစ်သူတွေဆိုပေမယ့် ကိုကို
နှင့်မိုးလေးတို့ ဆုံတွေ့နိုင်ခွင့်လေးက တကယ့်ကို ရှားပါးနေခဲ့တာ အမှန်
ပဲဖြစ်သည်။

ကိုကိုခမြာ တစ်နေကုန် အလုပ်သွားကာ ညနေမိုးချုပ်လုမှ
အိမ်ပြန်ရောက်တာမို့ မိုးလေးနှင့်နှစ်ယောက်ဆုံမို့ မလွယ်လှပါ။

ကိုကိုပြန်ရောက်လာလျှင် ကြီးကြီးက စောင့်ကြိုတတ်သည်။
ထမင်းဝိုင်းမှာလည်း ကြီးကြီးကပဲ အနားမှာရှိနေတော့ ကိုကိုနှင့်မိုးလေး
တို့ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောချိန်ဆိုတာ မရှိပါ။

“ကိုကို အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ကျရင် မိုးလေးမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရမှ အမောပြေသွားတာကွ၊ သနပ်ခါးရနံ့လေးတွေ သင်းနေတဲ့ မိုးလေးကို ကိုကို သိပ်ချစ်တယ် သိလား။”

ကိုကိုစကားကြောင့်ပဲ ကိုကို ပြန်လာချိန်တွေမှာ မိုးလေးက ကြီးကြီးရှိနေပေမယ့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ခုခုလုပ်နေသလို ရှိနေပေးရ သည်။ မိုးလေးမျက်နှာလေးကို ကိုကို မြင်တွေ့ရအောင် အရိပ်ပြပေးရ၏။

ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးလေးလိမ်းခြယ်ထားသော မိုးလေးကို ကိုကို ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်တတ်တာ ကြီးကြီးမရိပ်မိရှာပါ။

စံပယ်ရုံနံ့ဘေးက ခံတန်းလေးမှာ မြင်ရသော အရိပ်တစ်ခုက မိုးလေးဆီကို လှမ်းလာသည်။ ကိုကိုပဲဖြစ်မှာပါ။

“မိုးလေး”

သစ်ရိပ်အောက်က လွတ်လာည့်နေရာရောက်မှ ကိုကိုမျက်နှာကို မီးရောင်ကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရသည်။

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလား ကိုကို၊ ကြီးကြီး မအိပ်သေးလို့”

“ရပါတယ်ကွာ လာ ကိုကိုတို့ခဏထိုင်ရအောင်နော်”

မိုးလေးလက်ကို ဆွဲကာ ခံတန်းလေးဆီ ကိုကိုခေါ်သည်။ စံပယ် ရနံ့လေးတွေ သင်းသင်းမွှေးနေသော စံပယ်ရုံဘေးက ခံတန်းလေးကတော့ ကိုကိုနှင့်မိုးလေး အတူဆိုရာ ဘုံမိမာန်လေးပါပဲ။

“မိုးလေးကို ကိုကို ပြောရဦးမယ်၊ နေ့လယ်က ပန်းတိုင် ကိုကို ရုံးခန်းကိုရောက်လာတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား မိုးလေးဆီလည်း လာသွားတယ်”

“ကိုကို သိတယ်၊ သူ တော်တော်ခံစားနေရတယ်”

“မိုးလေးလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုကို၊ မိုးလေးငြင်းလိုက် တာကို ကိုပန်းတိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်”

“ကိုကို အားလုံးကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပြီ”

“ဟင်”

မိုးလေးမျက်နှာလေးက စိုးရိမ်ရိပ်လေးတွေ လွှမ်းသွားခဲ့တာ အထင်အရှား။

“ဒီလိုမှ မပြောရင် မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကိုကိုတို့ အကြာကြီးလိမ် သာထားလို့ မရနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာ”

“ဟို ကိုကိုတို့ပြဿနာဖြစ်ကြသေးလားဟင်”

“ပန်းတိုင် စိတ်ဆိုးသွားတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဟင်”

“ထားလိုက်ပါကွာ၊ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကိုကို မျှော်လင့် ပြီးသားပါ”

“ကိုကိုရယ် မိုးလေးကြောင့် ကိုကိုတို့သူငယ်ချင်းတွေ ပြဿနာ ဖြစ်ကုန်ပြီလားဟင်”

“ကိုကိုမှ မိုးလေးကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တာပဲကွာ၊ ပန်းတိုင် စိတ် ဆိုးတာကိုတော့ ကိုကို ခံရမှာပဲပေါ့”

မိုးလေး ပင့်သက်လေးချသံကို သူ အသေအချာကို ကြားလိုက်ရ သ်။

“ကိုကိုနဲ့မိုးလေးကြားမှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့်ပြဿနာတွေ အများကြီးပဲ ကိုကိုရယ်၊ မိုးလေးလေ ကြီးကြီးကို အရမ်းကြောက်တယ်”

သူ မိုးလေးပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ရင်း ရင်ခွင်ထဲပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိ၏။ မိုးလေး စိုးရိမ်နေတာကို သူ နားလည်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကိစ္စကို ကြီးကြီးသိလျှင် သဘောမတူမှာသေချာ၏။

ပြီးတော့ ကြီးကြီး ဒီရက်တွေမှာ ငွေတာရီတို့အိမ်ကို သွားနေတတ်တာလည်း သူ သိသည်။

“တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရမယ့်ပြဿနာတွေကို မိုးလေး သိပ်ကြောက်နေတယ် ကိုကို”

သူ မိုးလေးကျောပြင်လေးကို သိုင်းဖက်ရင်း တင်းတင်းလေးပွေ့ဖက်ထားရင်း

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ မိုးလေး။ ကိုကိုချစ်တဲ့မိုးလေးကို ကိုကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲပြဿနာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို ရင်ဆိုင်ရှင်းပေးမှာပါ”

“ကိုကိုရယ်”

သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေးအပ်ကာ ငြိမ်သက်နေသော မိုးလေး ဆံနွယ်ရည်ကြိုးတွေက ရှန်ပိုရနံ့လေးတွေနှင့် သနပ်ခါးရနံ့လေးတွေကို သူ ရှူရှိုက်နေရ၏။

အချစ်ဆိုသည်က အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတွေအများကြီးနှင့် ပတ်သက်ဆုံဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ အချစ်ကို သူ မပိုင်ဆိုင်ဖူးခဲ့။ မိုးလေးအပေါ်မှာ သူ စားမိသောချစ်ခြင်းက ဘာကြောင့်လေးနက်သွားခဲ့သည်မသိ။

ချစ်လိုက်တာ ကလေးရယ်။

အခန်း (၂၈)

“ညီလေး”

“ရှင် ကြီးကြီး”

နေ့လယ်ခင်း မေမ တစ်ရေးတမောအိပ်နေတုန်း မိုးလေး ခြံထဲ ဆင်းလမ်းလျှောက်နေစဉ် ကြီးကြီး ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“အခုတလော မောင်ပန်းတိုင် အိမ်ကိုရောက်မလာပါလား”

ကြီးကြီးအမေးကြောင့် မိုးလေး ချက်ချင်း ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတာအမှန်။ အမှန်တရားကို ကြီးကြီး ဘာမှမသိသေး။ ကြီးကြီး သိလို့လည်းမဖြစ်တာအမှန်။

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် ကြီးကြီး၊ အလုပ်တွေများနေလို့လား”

“အလုပ်ဘယ်လောက်များများ ကိုယ့်နှစ်သက်သဘောကျနေတဲ့

နှစ်ထောင်သန်းပဲလွှဲလွှဲချစ်သူ့ပါးလွေးလွေးပေါ့ပြာ

“နီးကလေးတစ်ယောက်ဆီကိုတော့ လာရမှာပေါ့ကွယ်”

ကြီးကြီး အလိုမကျသလိုပြောတော့ မိုးလေး ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နှုတ်လေးဆိတ်နေလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ထိုထက်ပိုပြီး ကြီးကြီး ဘာမှမေးမလာပါစေနှင့်ဟု ကြိတ်ဆုတောင်းမိ၏။

“နေပါဦး ဒါနဲ့ မောင်ပန်းတိုင်ကိုကော ညည်း ခေါင်းညိတ်လိုက် ငြိလား”

“ဟင့်အင်း မိုးလေး ဘာမှမပြောရသေးပါဘူး ကြီးကြီး”

မေမေ့ကိုလည်း မညာဖူးသလို ကိုကိုကိုလည်း မညာဖူးသော မိုးလေး ကြီးကြီးကိုလည်း မညာချင်ပေမယ့်...။

“အင်း အဲဒါတွေ ညည်းတို့ခက်တာ၊ ဟိုက ကိုယ့်ကိုလိုလား ကြည်ဖြူနေတုန်း ခေါင်းညိတ်ရမယ့်အချိန်မှာ မူယာမာယာတွေပိုပြနေတယ်၊ အခုတော့ ဟိုက နောက်ဆုတ်သွားတော့ညည်း အကြီးအကျယ် နောင်တရစရာ ကြုံတော့မှာပေါ့၊ မောင်ပန်းတိုင်လို ယောက်ျားကိုရတာများ ညည်းက နာတယ်ထင်နေသေးလား”

“ကြီးကြီး ငေါက်တာမာန်မဲတာကို ခံရဖန်များလို့ မိုးအိနေသော မိုးလေး တမင်ပဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဒီတစ်ခါ မောင်ပန်းတိုင်လာရင် ညည်း ခေါင်းညိတ်သင့်တာ ကို အမြန်ဆုံးညိတ်နော် မိညီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

“အေး ငါလည်း ဒီရက်တွေမှာ သိပ်အားတာမဟုတ်ဘူး၊ သား တို့အတွက်လည်း ထားထားတို့အိမ် သွားနေရတာနဲ့ အိမ်တောင်ကပ်

နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ မေလေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

ကြီးကြီးအနားက ထွက်သွားမှ မိုးလေး ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိသည်။ ကြီးကြီးမသိအောင် မိုးလေးနှင့်ကိုကို ဘယ်လောက်အထိ လိမ်ညှာထားနိုင်မည်လဲ။

တွေးမိတိုင်း မိုးလေးစိတ်တွေ မွန်းကြပ်မိသည်။ ကိုကို့ကို မိုးလေးချစ်ခဲ့တာ မှားပြီလားဟုတောင် တွေးမိသည်။ ကိုကိုကို မိုးလေးရင်ထဲက တိတ်တခိုးချစ်နေတုန်းက ဒီလောက်အထိ မွန်းကြပ်စေမကောင်းခဲ့ပါ။

အခုတော့ မိုးလေးကို ချစ်မိတာကြောင့် ကိုကိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲ နေရရှာသည်။ ကိုပန်းတိုင်က ကိုကိုကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် စွန့်လွှတ် ကာ ရွံ့မုန်းသွားခဲ့သည်။

ကြီးကြီး သိလျှင်လည်း ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်တာ ဆော့နေသည်။ ကြီးကြီးက ကိုကိုကို ငွေတာရီနှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့အတွက် စီစဉ်နေတာ မိုးလေး အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ငွေတာရီတို့အိမ်ကို ကြီးကြီး မကြာခဏသွားနေတာ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်မည်။

ဒါတွေကို မိုးလေး သိနေမြင်နေတော့ ကိုကိုနှင့်မိုးလေး အခြေအနေကို ကြီးကြီးသိသွားမှာ အရမ်းကြောက်မိသည်။

အမှန်တရားကို ကြီးကြီးသာသိသွားခဲ့လျှင်တော့ ...။

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မသိသော ပင့်သက်မောတွေကို မိုးလေး

ပင့်သက်သန်းဝါးလွန်းလွန်းချစ်သူပါးလွန်းလွန်းပါပြီ။

ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။

ကိုကိုနှင့်မိုးလေးတို့ဘဝတွေက ရင်မောစရာကောင်းလွန်းပါသည်။

သို့မတောင်သနပ်ခါးလွှဲလွှဲချစ်သူ့ပါးလွှဲလွှဲပါး

“ဒီနေ့တော့ ဘာကိစ္စပဲပေါ်ပေါ် သားရှိနေမှကို ဖြစ်မှာနော်
ကိစ္စရှိလည်း တခြားတစ်ယောက်ကိုဖုန်းဆက်ခိုင်း၊ ထားထားတို့ကို ကြီး
ကြီး အသေအချာ ဖိတ်ထားပြီးမှ သားမရှိလို့မဖြစ်ဘူး”

ကြီးကြီးက သူ့အတွက်ကော်ဖီ ငဲ့ထည့်ပေးရင်းပြောလာသည်။
သူ မိုးလေးကို လှမ်းကြည့်တော့ မေမေ့အတွက် ကော်ဖီဖျော်နေသည့်
မိုးလေး ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တာနှင့်တိုးသည်။

ချက်ချင်းပဲ အကြည့်တွေ ပြန်ရပ်သိမ်းသွားခဲ့ကာ မိုးလေး
ဆုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေသည်။

“ငွေတာရီလေးကလည်း သားနဲ့တွေ့ချင်နေတယ်”

“ကြီးကြီး သားနဲ့ငွေတာရီကိစ္စကို ဘာတွေစိစဉ်နေတာလဲ
သားနဲ့သူက ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူးလို့ သားပြောပြီးပြီနော်”

မိုးလေးရှေ့မှောက်မှာပဲ ကြီးကြီး အစီအစဉ်တွေကို သူငြင်းဆို
သည်။ ကြီးကြီးက သူနဲ့ဘေးထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

“သားရယ် ဘာမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာလေးကို အကြောင်းမပြန့်
အနုလည်း ငွေတာရီလေးက နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးလို့ ကိုယ့်အိမ်
ထောင်လာတာကို သားကဘာလို့ မာနတွေ ထောင်လွှာချင်နေတာလဲ
အကြီးတွေ မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ထားဦး၊ ငွေတာရီလေး မိဘတွေဆို
အား သား မိဘတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးတာ”

“ကြီးကြီး သား ငွေတာရီကို လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ လက်မခံ
ဘူးနော်၊ အခုကြီးကြီးဆီလာလည်တာဆိုရင်လည်း သား လူမှုရေးအရ
ဆက်ဆံမှာ၊ သား လက်မခံတဲ့ကိစ္စကြီးကိုတော့ ကြီးကြီး ဖွတ်ဖိစဉ်

အခန်း (၂၉)

“သား ဒီမနက် ငွေတာရီတို့မိသားစု လာကြလိမ့်မယ်၊ ကြီးကြီး
ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ် သိလား”

ကော်ဖီဖိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်မိရုံပဲ ရှိသေးသည်။ ကြီးကြီးပြောလာ
သော စကားကြောင့် ဗီမာန် စိတ်ကသီကအောက် ဖြစ်သွားရ၏။

ရှားရှားပါးပါး နားရက်ရသည့်နေ့လေးမှာ မိုးလေးကို
ကြောင်းပြချက်တစ်ခုနှင့် အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်သွားဖို့ စဉ်းစားထားသော
စိတ်ကူးလေးတွေ ပျောက်ပျက်ကုန်၏။

“သား ဘယ်မှ သွားစရာမရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ပြောလို့မရဘူး ကြီးကြီးရဲ့ အရေးတကြီးဖုန်းဝင်လာရင်
သွားရမှာ၊ အရောင်းကုန်တိုက်ကိစ္စတွေက တနင်္ဂနွေရက်လည်း ပေါ်နေ
ပေါ်လာတတ်တာလေ”

ပါနဲ့”

“သား ငွေတာရီလေးအပေါ် စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးလား”

“သား စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူးကြီးကြီး သားလက်မခံနိုင်တာ သူတို့အသိုင်းအဝန်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သားဘယ်လိုမှ မရနိုင်လို့ပဲ”

“သားရယ် ဒီလောက်အဆင့်အတန်းမြင့်မားတဲ့သူတွေကို သား မြင်နေတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကဲ ကဲထားတော့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့တော့ သား အိမ်မှာရှိနေပါ။ ဧည့်သည်တွေကိုလည်း ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံပေးပါ”

ကြီးကြီးဘက်က တစ်ထစ်လျှောက်ပြောလာတော့ သူ ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။ မိုးလေးက မေမေ့အတွက် စိစဉ်ထားသော မနက်ကော်ဖီဘန်းလေးကိုင်ကာ စားသောက်ခန်းထဲက ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“ဪ ညှိလေး မေလေးကို လုပ်ကိုင်ပေးပြီးရင် ကြီးကြီး မီးဖိုထဲကို လာကူပေးဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး”

ကြီးကြီးစကားကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း မိုးလေးထွက်သွားသည်။ ဒီတစ်မနက်လုံး မိုးလေးနှင့်သူ စကားပြောခွင့်လေးတောင်ရခြင်း မထင်တော့ပါ။

ငွေတာရီတို့ကို ကျွေးမွေးမည့် မနက်စာအတွက် မိုးလေးခွင့်ကြီးကြီးစေခိုင်းသမျှ မီးဖိုထဲမှာပဲ ချက်ပြုတ်ပေးရတော့မှာ သေချာမိသည်။

“ညှိလေးက ကြီးကြီးနဲ့ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်ရဦးမှာဆိုတာ

သား မေလေးကို အဖော်နေပေးလိုက်ဦးနော်”

သူ အလုပ်နားရက်တွေမှာ မေမေ ဝေယျာဝစ္စတွေကို မိုးလေး သက်သာအောင် ကူလုပ်ပေးနေကျဖြစ်သည်။ အခုလည်း ကြီးကြီးကမှာ နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

“ဪ သား သားကိုမေးရဦးမယ် မောင်ပန်းတိုင်လေးနဲ့ သားတွေသေးလား”

ပန်းတိုင်အကြောင်း ကြီးကြီးမေးလာတော့ သူလိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ပန်းတိုင် အိမ်မလာတော့သည့် ကိစ္စအတွက် မိုးလေးကို လည်း ကြီးကြီးမေးသည်တဲ့။

“သိပ်မတွေ့ဖြစ်ဘူး ကြီးကြီး၊ ဒီကောင်အလုပ်တွေပဲနေတာ ထင်တယ်”

“သူက ညှိလေးကို ဘာလို့လာမတွေ့တာလဲ သား”

“မသိဘူးလေး ကြီးကြီးရဲ့”

“ကြီးကြီးတော့ တစ်ခုခုလွဲနေတယ်ထင်တယ်၊ ညှိလေးကိုများ မောင်ပန်းတိုင် နောက်ဆုတ်သွားတာလားလို့”

“ဒါဆိုလည်း သူ့ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ပဲပေါ့ ကြီးကြီးရာ၊ ပြောရရင် သူ့နဲ့မိုးလေးက ချစ်သူဘဝတောင် မရောက်ခဲ့သေးဘူးလေ၊ ဆန္ဒမရှိလို့ နောက်ဆုတ်သွားလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“အင်း ကြီးကြီး အစကတည်းက ထင်တော့ထင်သား၊ မောင်ပန်းတိုင် မိညှိကို ချဉ်းကပ်တယ်ဆိုတာတည်း အံ့သြနေတာ၊ ဒါကို မိညှိက

မူပြလိုက်တော့ ဟိုကနောက်ဆုတ်သွားပြီပေါ့။ ဘယ်နှယ်တော် ကိုယ်
ဘဝမြင့်မားမယ့် အခွင့်အရေးကို သင်မို့မူရတယ်လို့ ဘာလိုပါကြည့်
ကြည့် မောင်မန်းတိုင်လို လူတစ်ယောက်ကိုရတာ မိညိုအတွက်ကံကောင်း
တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ။ အခုတော့ ဟိုကခြေလှမ်းဆုတ်သွားတော့ သွားပြီ
စောင့်ကြည့် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးနဲ့ ရမလဲဆိုတာ။

မိုးလေးအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ အကောင်းမမြင်နိုင်သေး
ကြီးကြီးကတော့ စကားပြောလည်း ကြမ်းတမ်းပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးလေးရှိနေတာ မေမေအတွက် ပိုတော့
အဆင်ပြေပါတယ် ကြီးကြီးရယ်”

ကြီးကြီးစကားသံတွေကို သူ ထပ်မကြားချင်တော့တာမို့ စကား
လက်ကျန်ကို မော့သောက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီလာ သား အသားပေါင်းတွေ မစားတော့ဘူးလား”

“မစားတော့ဘူး ကြီးကြီး ရင်ထဲမှာပြည့်နေလို့ပါ”

“အေး အေး ငွေတာရီလေးတို့နဲ့ပဲ ထမင်းစားလိုက်တော့”

သားကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ကြီးကြီး စိစဉ်ထားတယ်သိလား”

သူ နားရက်တိုင်းမှာ သူ့စိတ်ကြိုက်ဟင်းတွေကိုတော့ ကြီး
ကြီး အမြဲစိစဉ်ပေးတတ်ပါသည်။

ကြီးကြီးသည် သူ့အပေါ်မှာတော့ ပြည့်ဝသော မေတ္တာ
အလွန်အကျွံပေးတတ်တာ သူသိပါသည်။ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက

မေမေတို့လက်မှာထက် ကြီးကြီးရဲ့ လက်ပေါ်မှာပဲ သူကြီးပြင်းခဲ့
ဖြစ်သည်။

တစ်ဦးတည်းသော မောင်ဖြစ်သူရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား
သူကိုလည်း ကြီးကြီး အချစ်တွေ ပုံထားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးရဲ့
အချစ်တွေက အတ္တဆန်လွန်းတာ သူ့ အရွယ်ရောက်မှ သိလာခဲ့ရ၏။

သူ့အတွက်ကလွဲ၍ ကြီးကြီးအချစ်တွေက တစ်ပါးသူအပေါ်
နမ်းတစ်စေ့မျှတောင် မပေးမျှခဲ့ပါ။ အထူးသဖြင့် မိုးလေးအပေါ်မှာ
ကြီးကြီးအချစ်တွေ မြူတစ်ဖုံမတင်ဘဲ အမုန်းတွေသာ အရိပ်ထင်နေခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း ကြီးကြီး မသိစိတ်ထဲက သူနှင့်မိုးလေးကို မနီးစပ်
ခွင့်တာကြောင့်ဆိုတာ သူသိသည်။

သူ့နိုးလေးတို့ ချစ်နေတာကိုသာ ကြီးကြီးသိလျှင်တော့ မိုးလေး
အပေါ် အမုန်းတွေကြီးမားသွားလောက်သည်။

ကြီးကြီးစိတ်ကိုသိနေသော မိုးလေးကလည်း ကြီးကြီးသိမှာ
သိပ်ကြောက်နေသည်။ မိုးလေးကိုလည်း သူ သနားသည်။

မိုးလေးခမြာ သူ့ကိုချစ်နေခြင်းက အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို ထင်
နေရှာသည်။ မိုးလေးကို သနားစိတ်နှင့် သူ့အချစ်တွေက ပိုလို့ကြီးမား
ထားခဲ့တာကတော့ သေချာသည်။

မိုးလေးကို ကြီးကြီးမကြည်ဖြူခဲ့လျှင်တောင် မိုးလေးဘက်က
သူရပ်တည်ပေးဖို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ငွေတာရီရဲ့ ပြဿနာကိုတော့ သူ အပြတ်ရှင်းဖို့လိုနေပြီ။

ငွေတာရီတို့ မိသားစု ရောက်လာတော့ ကြီးကြီး ဝမ်းသာအားရ

ထွက်ကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မေမေ့ကို ဦးချဲ့လေးနှင့် ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

“မမေ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ဘေးထား ထိုင်ကြပါဦးနော်”

မေမေနှင့် ငွေတာရီမိဘတွေ နှုတ်ဆက်စကားကောင်းနေကြချိန်မှာ သူ ငွေတာရီကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဇာဖောက်ဂါဝန် အဖြူလေးနှင့် ငွေတာရီ သိပ်လှနေပေမယ့် သူ ရင်မခုန်တော့တာ သေချာ၏။ ရွှေရောင်အကြွေကောက် ဆံပင်လေးကြားက မျက်နှာလေးကိုလည်း မှန်ညက်နေအောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။

နားမှာ ပန်ဆင်ထားသော စိန်ပွင့်နားကပ်နှင့် လည်တိုင်ဝင်းဝင်းလေးက စိန်လောကတံသီးလေးက ဖြာလက်နေ၏။

“လှလိုက်တာ သမီးလေးရယ်”

ကြီးကြီးက ငွေတာရီပုခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ကာ ချီးကျူးစကားဆိုနေသည်။ ငွေတာရီတို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး စိန်ရတနာတွေ အပြိုင်ဆင်ယင်လာတာကို ကြီးကြီး သဘောကျနေပုံရသည်။

သူကတော့ တစ်ချက်ပဲကြည့်ကာ မေမေ့ဦးချဲ့လုံဘေးက ဆိုထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“အလင်း အလုပ်တွေပဲနေတယ်ဆို”

ငွေတာရီ ပြုံးပြုံးလေးမေးတော့ သူခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း ကြီးကြီးက သူ့အရိပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ကြားထဲက ဖာဖာထေးထေး ပြောနေတာတွေကိုလည်း သိနေသည်။

“သားက ဆန်းဒေးနားရက်တောင် မနားရရှာဘူး သမီးရေ၊ ဒီနေ့လည်း သွားစရာရှိတဲ့ ကိစ္စကို တခြားတစ်ယောက်နဲ့လွဲပြီး အိမ်မှာ ဒီနေတာလေ သမီးတို့လာကြမှာဆိုတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အလင်း၊ တို့လည်းမာမီရဲ့ စိန်တိုက်ကို လိုက်သွားရတော့ သိပ်မအားလို့ပါ”

သူနှင့်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ပြဿနာတွေကို ငွေတာရီ မေ့ပစ်လိုက်သည်လား။ အခေါ်အဝေါ်နှင့် ဆက်ဆံမှုတွေက မပြောင်းမလဲ ရှိနေသည်။

“ကဲ ကဲ အအေးလေး သောက်ကြဦး၊ ဟင်းတွေအားလုံးကွက်ဆာမှာပဲ ပြီးမှ ပူပူနွေးနွေးလေး စားကြရအောင်”

မမော်လာချပေးသော အအေးတွေနှင့် ဧည့်ခံရင်း ကြီးကြီးကော၊ဝိုင်းထဲမှာ ဖောင်ဖွဲ့နေချိန်မှာ သူကတော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချွေးတလုံးထုံး စီမံနေမည့် မိုးလေးကိုပဲ သတိရနေမိသည်။

အခုလောက်ဆို မိုးလေးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရမည်လဲ ဆို။ သူကတော့ စိတ်မပါဘဲ ထိုင်နေရသည့် အခြေအနေကို စိတ်ညစ်ညူးနေမိသည်။

ထမင်းစိုင်းရောက်တော့လည်း သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ နှလုံးအပေါ် ဆက်ဆံသည့် ကြီးကြီးဆက်ဆံမှုတွေကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သမီး မိုးလေး သမီးပါတစ်ခါတည်း ဝင်စားလေ”

မေမေ မိုးလေးကို အတူစားဖို့ခေါ်တာကို ကြီးကြီးက ဝင်ဖျက်သည်။

“ပြီးမှစားပေါ့ကွယ် ဒီမှာ မိမော်တစ်ယောက်တည်း လှိုင်းသားနေ

ရတာ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါကြီးကြီး မိုးလေး မဆာသေးပါဘူး”

မေမေ မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ညဉ့်သည်တွေ့ရေမှာမို့ ကြီးကြီးကို အတိုက်အခံမပြောတော့တာ ဗိမာန်ရိပ်မိပါသည်။

ထမင်းဝိုင်းကို ကြီးကြီးကပဲ ဦးဆောင်ကာ ငွေတာရီတို့ ထမင်းပန်းကန်တွေထဲ ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးသည်။ လိုတာထက် ပိုမိုနေသော ကြီးကြီးရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေအတွက် သူ စိတ်ပျက်ချင်လာ၏။

မာနတွေ ဂုဏ်တွေ တောင်လိုမောက်နေသည့် ငွေတာရီတို့ကတော့ ကြီးကြီးကြောင့် ပိုလို့ ဘဝင်လေဟင်နေဦးမှာ သေချာ၏။

မေမေ ထမင်းဝိုင်းက အစောဆုံးပြီးစီးသွားတော့ သူလည်း ထမင်းပွဲကို လက်စသပ်လိုက်သည်။

“ဟင် သား တော်ပြီလား”

“ဝပြီ ကြီးကြီး မေမေကော ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ သား၊ မေမေဆေးသောက်ရဦးမှာမို့ အခန်းကို ဖြန့်ပေးဦးနော် အားလုံးပဲခွင့်ပြုကြပါဦး”

“ရပါတယ် မေမေ သွားပါ အားနာစရာလူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ဒီမှာ မမစိန်ရှိနေတာပဲ”

“သား လိုက်ပို့ပေးမယ်နော် မေမေ”

မေမေ့ဦးချလေးကို တွန်းကာ သူ့ရှောင်ထွက်ခဲ့လိုက်သည့် ငွေတာရီတို့ ရောက်လာတာ သူ့စိတ်တွေညစ်ညူးစေသလို မိုးလေးအတွက်လည်း စိတ်ဆင်းရဲစေမှာ သေချာ၏။

ကြာလျှင်တော့ ကြီးကြီးကြောင့် ခက်တော့မည်ထင်သည်။

မိုးလေး စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို သူ မကြည့်ရက်တာ အမှန်။

အသံထွက်နေသော
အသံထွက်နေသော
အသံထွက်နေသော

အသံထွက်နေသော အသံထွက်နေသော
အသံထွက်နေသော အသံထွက်နေသော
အသံထွက်နေသော အသံထွက်နေသော

အသံထွက်နေသော အသံထွက်နေသော
အသံထွက်နေသော အသံထွက်နေသော
အသံထွက်နေသော အသံထွက်နေသော

ကိုကို ညည်းညည်းညာညာလေးဆိုတော့ မိုးလေးလည်း စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။

“ကိုကို စိတ်ညစ်နေတာ မိုးလေး၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကိုကို သေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုက မိုးလေးအတွက် စိတ်မကောင်းတာပါ။ ငွေတာရီကိစ္စကိုလည်း ကိုကို ကြီးကြီးနဲ့ အပြတ်ရှင်းရမယ်”

ကိုကိုစကားကြောင့် မိုးလေး စိုးရိမ်သွားမိတာအမှန်။ ကိုကိုနှင့် ကြီးကြီးတို့ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် မိုးလေးကြောင့် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေချင်တာ အမှန်။

“ကြီးကြီးနဲ့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ကိုကိုရယ်နော် မိုးလေး၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ မိုးလေးရဲ့၊ ပြဿနာကို စောစောစီးစီး နှုတ်ထုတ်ပေးတာပေါ့။ ငွေတာရီနဲ့ ကိစ္စကို ကိုကိုလက်မခံဘူးလို့ အပြတ်ပြောပြီးပြီလေ၊ ကြီးကြီးဖွတ်စိစစ်လာရင် ပိုရှုပ်ထွေးကုန်မယ်”

ကိုကိုရှင်းပြတာကို မိုးလေး လက်ခံရမှာပဲဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးကြောင်း မိုးလေးသိသည်။ ကိုကိုနှင့် မမငွေတာရီကို သဘောတူနေတာကို ဘာအကြောင်းနှင့်မှ ကြီးကြီးအပျက်ခံမည် မဟုတ်ပါ။

မိုးလေးကြောင့် ကိုကိုက ငွေတာရီကို ငြင်းဆိုတာဟုဆိုလျှင် ကြီးကြီး တော်တော် ဒေါသဖြစ်မှာသေချာ၏။

“ကိုကိုက ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲဟင်၊ မိုးလေးတို့ကိစ္စကို အသိအလက်လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

အခန်း (၃၀)

“မိုးလေး အရမ်းစိတ်ညစ်နေပြီလားဟင်”

ညစဉ်တိုင်း ဆုံနေကျ ခြံထဲက ခုံတန်းလေးမှာဆိုတော့ ကိုကို မေးလာသည်။ မနက်က အိမ်ကိုရောက်လာသော ငွေတာရီတို့ကြောင့် မေးတာမှန်း မိုးလေး သိပါသည်။

“ဘာကိုလဲ ကိုကို မိုးလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဪ ကြီးကြီး လုပ်ရပ်တွေကြောင့်ပါ။ ငွေတာရီကိုကို ထင်စားဖိတ်ထားမှန်း ကိုကိုလုံးဝမသိဘူး။ အမှန်က ဒီနေ့ မိုးလေးကို အပြစ်ခေါ်ပြီး ကိုကိုတို့ တစ်နေရာသွားမလို့ စီစဉ်ထားတာ”

“မိုးလေးနဲ့ကိုကို အတူအပြင်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကြီးကြီးရဲ့ မိသွားမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“အေးကွာ ကိုကိုတို့ဘဝက မလွတ်လပ်လိုက်တာ”

“ကိုကို သဘောပေါက်ပါတယ် မိုးလေးရယ်၊ အရင်ဆုံး ငွေတာရီနဲ့ အစီအစဉ်ကို ကြီးကြီးရှေ့မဆက်အောင် စီစဉ်မှာပါ။ ပြီးမှ မိုးလေးနဲ့ ကိုကိုတို့ကိစ္စကို ညှိနှိုင်းယူမယ်”

ကိုကိုဆိုသလို လွယ်ကူမည်ဟု မိုးလေး မထင်ပါ။ မမငွေတာရီကိစ္စကို ကိုကိုငြင်းလို့ရသည်ထားပြီး မိုးလေးကို လက်ထပ်ဖို့တော့ ကြီးကြီးလုံးဝခွင့်ပြုမှာမဟုတ်။

“မိုးလေးက မလွယ်တူပဲတော့နေသလား၊ ကိုယ် ဒီကိစ္စကို မေမေကို အရင်ပွင့်ပြောမှာ မေမေကကိုယ်နဲ့ မိုးလေးကို ငြင်းပယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ကြီးကြီးလက်မခံရင်တောင် ကိုယ်နဲ့မေမေက မိုးလေးဘက်မှာရှိတယ်ကွာ”

“မိုးလေး လက်ဖမိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကိုကို ဆိုတော့ မိုးလေး ဘာမှမဆိုနိုင်ဘဲ ကိုကိုရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးမိုထားမိသည်။

“မိုးလေးကို ကိုကို သိပ်ချစ်တယ် ကလေးရယ်”

လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ကိုကိုနားနားကပ်ပြောတော့ မိုးလေးရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးခြင်းတို့ လှိုင်းခတ်သွားရ၏။

နဖူးပေါ်က ဆံနွယ်တွေကို ကိုကိုက လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် သပ်တင်ပေးပြီး နဖူးမှာ အနမ်းပွင့်လေးခြေတော့ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးမှိတ်သွားခဲ့သည်။

ဖြူစင်သော အနမ်းတစ်ပွင့်ထက် ကိုကိုရဲ့ယူယူကြင်နာမှု မပိုခဲ့ပါ။

ဘယ်တော့မှ မိုးလေးကို အခွင့်အရေးမယူတတ်သော ကိုကို

သိက္ခာနှင့်ချစ်ခြင်းကို ပိုလို့မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရပါသည်။

ကိုကိုကိုလည်း မိုးလေး ထပ်တူချစ်ရပါတယ် ကိုကိုရယ်။

အံ့ကြမ္မာကြောင့် ဝေးကွာခဲ့လျှင်တောင် ကိုကိုကို ချစ်တဲ့နလုံးသားကို မိုးလေး တစ်သက်တာ သိမ်းဆည်းထားမှာပါ ကိုကိုရယ်။

“ဘုရား ဘုရား”

ဒေါ်စိန်စိန် နှုတ်က အလန့်တကြား ရေရွတ်မိသလို လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ရင်ဘတ်ကို ဖိထားလိုက်ရသည်။

ခြံထဲက မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှာ မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းက နင်ဝကို ထုရိုက်ခံလိုက်ရသလို ဆိုသွားစေသည်။

သားနှင့်မိညို အခြေအနေက ဒီအခြေအနေထိတောင် ရောက်နေပြီလား။ ဒါ သူမ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော မြင်ကွင်း။

အံ့ဩတုန်လှုပ်စိတ်နှင့် ကြည့်နေတုန်းမှာ နှစ်ယောက်သား ဘစ်ယောက်ကိုဘစ်ယောက် ဖက်တွယ်လျက် အိမ်ဘက်ကိုလျှောက်လာကြသည်။

အိပ်မပျော်တာကြောင့် ဝရန်တာလေးမှာ ထွက်ရပ်မိသော သူမကို မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း ဒေါ်စိန်စိန် အသားတွေ တဆက်ဆက်တုန်ယင်လာသည်။ ဒေါသစိတ်အတိုင်းဆိုလျှင် သားရင်ခွင်ထဲက မိညိုကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်နှက်ကာ အိမ်ထဲက ချက်ချင်းပေးထုတ်ပစ်လိုက်မိမှာ။

ဒါပေမဲ့ ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်ရင်း စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ စိတ်ရှိတိုင်းသာ ရင်ဆိုင်ရှင်းလျှင် အခြေအနေတွေက ပိုဆိုးလာတော့မှာ သေချာ၏။ မိညိုအပေါ်မှာ သားနှင့်မေလေးက ရှိနေတာ သူမ ကောင်းကောင်းသိသည်။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရပေမယ့် ဒေါသစိတ်ကြောင့် တုန်ယင်နေသော အသားတွေက တဆတ်ဆတ်။

ခုတင်ကြီးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဒေါ်စိန်စိန် ငှူကြီးဖြစ်နေတာက စက္ကန့်အတော်ကြာသည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းက ဘယ်လိုမှ ပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ပါ။

ဒီအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာမှာကို ဟိုးအရင်ကတည်းက သူမစိုးရိမ်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

မိညိုနှင့် ပန်းတိုင်ကိစ္စကြားတော့မှ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြေဖျောက်ရသည်။ အခုတော့ မိညို ဖမ်းစားထားတာက မောင်ပန်းတိုင် မဟုတ်ဘဲ သားကိုဖြစ်နေခဲ့ပါလား။

မောင်ပန်းတိုင်နှင့်ဟု သူ့ကိုအာရုံပျက်ပြားအောင်ပဲ လုပ်ခဲ့ကြတာလား။ ဒီအခြေအနေတွေကို သိသွားပြီး မောင်ပန်းတိုင် နောက်ဆုတ်သွားတာလားတော့ မသိပါ။

မိညိုကော သားပါ သူ့ကို သိုဝှက်လှည့်စားနေကြတာတော့ သေချာသည်။

သားကို အပိုင်ချည်ထားနိုင်သည့် မိညို မောင်ပန်းတိုင်ကို ငြင်းမည်ပေါ့။ သားကလည်း ငွေတာရီလေးကို ခါးသီးနေတာ မိညိုရဲ့ ညွတ်ကွင်းမှာမိနေတာကြောင့်မှန်း အခုမှ သူမ သိတော့သည်။

“တောက်”

တွေးရင်း ဒေါသက ဆူဝေလာသလို စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေကလည်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာ၏။

မဖြစ်နိုင်။ ဒီလိုအခြေအနေကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ အရောက်မခံနိုင်ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအရွယ်ထိ သားအရင်းလို ဂရုစိုက်ပြုစုခဲ့ရသော သားလေး အလင်းဗိမာန်ကို မိညိုလိုမိန်းမနှင့် လုံးဝသဘောမတူနိုင်ပါ။

သနားလို့ မေလေးတို့ မွေးစားခဲ့ပေမယ့် မိညိုအဆင့်အတန်းက သားလေးနှင့် သွေးရောစရာမဟုတ်။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မိညိုရယ်။

ဝှံမတောင်သနပ်ခါးလွှဲလွှဲချစ်သူ့ပါးလွှဲလွှဲပေါ်မှာ

“ဘာမှကူလုပ်စရာမလိုဘူး၊ နင့်တာဝန်က မေလေးအတွက်ပဲ၊
ငါမခေါ်ဘဲ မခိုင်းဘဲ ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ အေး ညဆိုလည်း စောစောအိပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

ကြီးကြီး၏ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာတွေကြောင့် မိုးလေး
မိုးကြောက်မိသည်။ ကိုကိုနှင့်မိုးလေးကို မဆုံးစေချင်တာလားဟုတောင်
သံသယဖြစ်မိသည်။

မိုးလေးတို့အခြေအနေကို ကြီးကြီးသိသွားမှာ အရမ်းကြောက်
ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သိသွားလျှင်လည်း ကြီးကြီး ချက်ချင်းပြဿနာရှာမှာ
သေချာ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးကြီးရှေ့မှာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ မိုးလေး
သတိထားလိုက်ပါသည်။

“ညဘက် ခြံထဲမှာမတွေ့တာ ကောင်းမယ် ကိုကို”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မိုးလေးနဲ့”

“ကြီးကြီးရိပ်မိမှာမီးလို့ပါ ကိုကို၊ ဟိုလေ အခုတလော မေမေ
လည်း သိပ်နေမကောင်းတာ၊ ကြီးကြီးအရင်လိုမဟုတ်ဘဲ မေမေအခန်းကို
ခဏခဏလာတတ်တယ်၊ မိုးလေးကို အခန်းထဲမှာမတွေ့ရင် ရိပ်မိသွား
မှာမို့ပါ”

တကယ်လည်း ညဘက်တွေမှာ ကြီးကြီး အချိန်မတော် မိုးလေး
အခန်းတံခါးကို ခေါက်ကာ လာနှိုးတတ်တာကြောင့် မိုးလေး သိပ်မိုးနှိပ်
နေမိ၏။

အခန်း (၃၁)

အခုတလော ကြီးကြီးရဲ့ဆက်ဆံမှုတွေ မိုးလေးအပေါ်မှာ ဘာ
ကြောင့် ပြောင်းလဲသွားသည်မသိပါ။

“ဟဲ့ မိညို့ နင် မေလေးအနားမှာပဲအမြဲနေပါ၊ မေလေးကို
တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ အပြင်ထွက်မလာနဲ့”

“ရှင် ဟို မေမေအိပ်နေလို့ပါ ကြီးကြီး”

“အိပ်နေရင် နင်လည်း နင့်အခန်းပြန်အိပ်၊ ဘယ်နှယ်တော်
မနက်ဆို သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ ကော်ဖီခန်းထဲ ဝေ့လည်လည်၊ ညနေ
ဆိုလည်း သနပ်ခါးပါးကွက်နဲ့ ဧည့်ခန်းမှာယောင်တောင်တောင်၊ ဒါ
ဘာသဘောလဲ ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“မိုးလေး ကူလုပ်ပေးစရာလုပ်ပေးဖို့ပါ ကြီးကြီးရယ်”

“အင်း ကိုကိုနဲ့မိုးလေးတို့ဘဝကလည်း တကယ်မလွယ်ပါလား ကွာ”

“ကိုကိုရယ် ကြီးကြီးကိုတော့ မိုးလေးတို့ ဂရုစိုက်ရမယ်လေ ပြီးတော့ အခုတလော မေမေ့ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်မကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

ဗိမာန် ပင့်သက်ကြီးရှိုက်မိသည်။ မိုးလေး ပြောတာလည်း မမှားပါ။

မေမေ့ကျန်းမာရေးက ဒီရက်ပိုင်းမှာ သိပ်မကောင်းပါ။ မိသားစုဆရာဝန်ကြီးက နှစ်ရက်တစ်ခါလောက် လာကြည့်ရှုပေးနေရသည်။

“အင်း မေမေ့အနားမှာလည်း မိုးလေးရှိနေလို့ပေါ့ကွာ။ မေမေ့နေမကောင်းတာတောင် ကိုကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီရက်မှာ အလုပ်တွေ တအားရှုပ်နေတာ”

“မေမေ့အတွက် စိတ်ချပါ ကိုကို၊ မိုးလေး ဂရုစိုက်ပေးပါတယ်”

“မိုးလေးကို ကိုကိုစိတ်ချပါတယ်။ မိုးလေး အရမ်းပင်ပန်းတာလည်း ကိုကိုသိတာပေါ့။ မိုးလေး မျက်နှာလေးတောင် ချောင်သွားတယ်”

မိုးလေးမျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ ပြောမိသည်။ မေမေ့ကို အရင်ကထက် ပိုဂရုစိုက်နေရသော မိုးလေးခမြာ ညစဉ်မှာ ပျက်မှာလည်း သေချာသည်။

စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါရသည့်အထဲ မေမေ့မှာနှလုံးနှင့်သွေးတို့

စွမ်းတောင်သန်းပါးလွှဲလွှဲချစ်သူရဲ့ပါးသွေးငွေ့ပေါ်မှာ

ဝင်လာသည်ဆိုတော့ အားလုံး မေမေ့အတွက် စိုးရိမ်နေကြရသည်။

ဒီလိုအခြေအနေတွေမှာ သူနှင့်မိုးလေးကိစ္စ မေမေ့ကိုဖွင့်ပြော ခဲ့လည်း နောက်ဆုတ်ထားရ၏။

“ကိုကို မိုးလေးသွားမယ်နော်”

ဘုရားပန်းတွေ တပွေ့တပိုက်နှုတ်ပြီးသွားသည့် မိုးလေးပြောတော့ သူ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြမိသည်။

အိမ်ထဲကို ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းတွေနှင့် ဝင်သွားသော မိုးလေးကိုငေးကြည့်ရင်း သူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

သနားစရာ မိုးလေးခမြာ ကြီးကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အရာရာတို့ ကြောက်လန့်နေရရှာတာမြင်တော့ သူ စာနာမိပါသည်။

မေမေ့ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာလျှင်တော့ မိုးလေးနှင့်သူ့အတွက် အကောင်အထည်ဖော်ရမည်။ လတ်တလောမှာတော့ မေမေ့ကျန်းမာရေးကြောင့်ပဲ ကြီးကြီးလည်း ငွေတာရီအကြောင်းတွေ သူ့ကို မပြောနိုင်ရှာပါ။

အရင်လို ငွေတာရီမိဘတွေထံသွားတာလည်း ကြီးကြီး မလုပ်နိုင်ပါ။ ဖုန်းနှင့်တော့ စကားတွေပြောကြမည်လားမသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးကြီးဘက်က ခြေလှမ်းတွေ တုံ့နေနေတာ သည်း ကောင်းပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူ ဆုတောင်းမိသည်။ ကြီးကြီးသာ မိုးလေးအပေါ်အမှန်းတွေ ကင်းစင်နေလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

၂၂၆

၂၂၆

ပျော်စရာမိသားစုဘဝလေးမှာ ကြီးကြီးကိုယ်တိုင်ပါဝင် နေလျှင်

တော့...။

ကိုကိုတို့ဘဝလေး သောကကင်းပြီ မိုးလေးရယ်။

အခန်း (၃၂)

ကိုကိုအခန်းလေးထဲကို မိုးလေး ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကိုကိုရဲ့
ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေကို ရှူရှိုက်ရသလို ခံစားရ၏။

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုဝင်မိတိုင်း မိုးလေး ရင်ခုန်နှစ်သက်ခဲ့ရ
သော ကိုကိုကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေကို မမေ့သေးပါ။

ခုတင်ပေါ်က မသိမ်းဆည်းရသေးသော ခြုံစောင်တွေ၊ ဖက်
ဆောင်းအုံးတွေကို ကျော်ကာ ခုတင်ဘေးက စားပွဲလေးဆီ ကြည့်မိတော့
ကိုကိုဓာတ်ပုံလေးက မိုးလေးကို ပြုံးပြနေသည်။

စားပွဲလေးဆီလှမ်းခဲ့ကာ ဓာတ်ပုံလေးကို မိုးလေး လှမ်းယူ
လိုက်မိသည်။

ချောမွေ့ရှင်းသန့်စွာ ချောမောလွန်းသည့် ကိုကိုဓာတ်ပုံလေး
ကို မိုးလေး နမ်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

“မိညို”

“အမေ”

စူးစူးရှရှ ကြားလိုက်ရသော ကြီးကြီး အသံကြောင့် မိုးလေး ခန္ဓာကိုယ်လေးတောင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားခဲ့သည်။

မိုးလေး လှည့်အကြည့်မှာ အခန်းထဲမှာရပ်နေသည့် ကြီးကြီး မျက်နှာက မာကြောခက်ထန်လျက်။ မိုးလေးဆီ လျှောက်လာ၏။

“ညည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို ဟို ကိုကိုရဲ့အိပ်ရာတွေ သိမ်းဆည်းပေးမလို့ပါ ကြီးကြီး”

“ဘာ သားအခန်းထဲ နင်မဝင်ရဘူးလေ၊ ငါ မမော်ကိုး ခိုင်းထားတာ”

“မမော် နေမကောင်းလို့ပါ၊ ဒါကြောင့် မိုးလေး ဝင်ရှင်းပေးတာ ပါ ကြီးကြီး”

ဖြေရှင်းပြနေမိသော မိုးလေးအသံတွေ တုန်ခါနေသည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲ ကိုကိုဓာတ်ပုံလေးကို ကြီးကြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားခဲ့သည်။

“မိညို ညည်းကိုယ်ညည်း လည်လှပြီထင်နေသလား”

“ရှင်”

“ငါ့ကိုအရူးလုပ် လိမ်ညှာနေတာ ငါ မသိဘူးမှတ်နေသလား”

မိညို”

“ရှင် မိုး မိုးလေး ကြီးကြီးကို ဘာမှမညာပါဘူးရှင်”

“တော်ခမ်း မိညို ငါ့ကို ညည်းတို့က လျှော့တွက်နေတာလား”

ညည်းနဲ့သား ဘယ်အခြေအနေရောက်နေသလဲဆိုတာ ငါသိတယ် မိညို”

ဒေါသရောင်စဉ်တွေ ဖြာနေသော ကြီးကြီး မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်ရင်း မိုးလေး တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ မိုးလေးနှင့်ကိုကိုအဖြစ်ကို ကြီးကြီး သိနေသည်လား။

“ညည်း ဘာညာဦးမလဲ၊ ညည်းက မောင်ပန်းတိုင်ကို ဘယ် ဇိတ်ဝင်စားမှာလဲ၊ ငါ့သားလေးကို အပိုင်ဖမ်းထားပြီကိုး၊ ဒီမှာ မိညို သားအလင်းဗိမာန်ကို ညည်းနဲ့ငါက သဘောတူမယ်ထင်နေသလား”

“မမစိန်”

အခန်းထဲမှာ ဦးချဲ့လဲလေးနှင့် ပေါ်လာသော မေမေခေါ်သံကြောင့် ကြီးကြီး လှည့်ကြည့်၏။ မေမေအကြည့်တွေက မိုးလေးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း

“မေမေ အားလုံးကြားတယ် သမီး၊ သားနဲ့သမီးတို့ တကယ် နှစ်သက်နေကြတာလား”

မေမေအမေးကို မိုးလေး မဖြေရဲပါ။ ကြောက်စိတ်၊ ရှက်စိတ် တွေနှင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာဆဲ။

“ဟုတ်တယ် မေလေး ညဘက် ပန်းခြံထဲမှာ ချိန်းတွေနေကြတာ ငါ့မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်တာ၊ ဘယ်နှယ်ရှိစ သနားလို့ ခေါ်မွေးထားတဲ့ ညည်းမွေးစားသမီးက သားကိုအပိုင်ဖမ်းလိုက်ပြီလေ”

ဒေါ်စိန်စိန် မွဲကာရွံ့ကာနှင့် ပြောနေတာကို ဒေါ်ခင်မြတ်မေက ဆါသကင်းစင်သော အကြည့်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း

“ဒါ ဝမ်းသာစရာကိစ္စပါ မမစိန်”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေးကို မောင်ပန်းတိုင် လက်ထဲထည့်လိုက်ရမယ်ဆိုတုန်းက မေ အရမ်းနုမြောခဲ့ရတာပါ။ မေ့စိတ်က ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ သားနဲ့သမီးကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဥမကွဲသိုက်မပျက် တစ်သက်လုံးရှိစေချင်တာပါ”

“ဘာ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ငါ့သားကို မိညိုလိုမိန်းမနဲ့ ပေးစားရမှာလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကြီးကြီး လက်မခံနိုင်စွာ ခါးခါးသီးသီး အော်ပစ်သည်။ မေမေ့ကိုလည်း အံ့သြမယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း

“မေလေး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သားကို ငွေတာရီနဲ့ စီစဉ်နေတာ”

“မဟုတ်သေးဘူး မမစိန်၊ သမီးလေးက ဘာများချွတ်ယွင်းချွတ်တွေရှိနေလို့လဲ”

“ချွတ်ယွင်းချက် ဟုတ်လား၊ သားအလင်းက မိဘမဲ့ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ ထိုက်တန်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“မမစိန်ရယ် သမီးလေးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ သမီးလေးတကယ်ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့သူလေးပါ”

“ဘာ ဖြူစင်တယ်၊ နင်တို့ အဲဒီလို ပစားပေးထားလို့ သားအပိုင်သိမ်းပြီး အိမ်ကြီးရှင်ဖြစ်ဖို့ မှန်းနေတာ၊ ဟဲ့ မိညို ညည်း အချက်ချင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတော့”

ကြီးကြီးဒေါသ မြားဦးက မိုးလေးဘက် ဦးလှည့်လာသည်။ မိုးလေး မျက်ရည်လေးဝဲကာ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေတော့

“ကျက်သရွေ့မရှိ ငိုမနေနဲ့၊ ညည်းကို ဒီအိမ်မှာ ငါ တစ်စက္ကန့်တောင် မမြင်ချင်ဘူး”

“မမစိန်”

မေမေ အော်ဟစ်တားမြစ်တော့ ကြီးကြီး တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ မိုးလေးလက်ကို ဆောင့်ဆွဲ၏။

“လာ ပြိုဟ်ကောင်မ၊ ဒီမှာ ညည်းမရှိမှဖြစ်မှာ”

“မိုး မိုးလေးတောင်းပန်ပါတယ် ကြီးကြီး အဟင့်”

အော်ဟစ်သံတွေ ငိုသံတွေကြောင့် မမော်နှင့်ဒေါ်ရွှေပါ အပြေးရောက်လာကာ မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ရှိနေကြသည်။ မိုးလေးကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ကြပါ။

“ငါ့ကို မျက်ရည်ခံမထိုးနဲ့ လာစမ်း”

“မ မမစိန်၊ သမီးလေးကို မ မလုပ်”

“ဟင် အန်တီမေ အန်တီမေ”

“မမေလေး လုပ်ပါဦး မမစိန်”

မမော်နှင့်ဒေါ်ရွှေတို့ အော်သံတွေကြောင့် မိုးလေးကော ကြီးကြီး ငါ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင် မေမေ”

မိုးချလ်လေးပေါ်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျိုးကျ ငြိမ်သက်နေသော မေမေ့ကို ဒေါ်ရွှေတို့ ဖေးမထိန်းကိုင်ထားတာမို့ မေမေ ပြိုလဲပြုတ်မကျခြင်းဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးမျက်နှာလည်း သွေးပျက်ချောက်ချာသွားခဲ့ကာ

“မေလေး မေလေး ဟဲ့ ဖုန်းဆက် ဒေါက်တာရွှေအောင်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြပါဟဲ့”

မိုးလေး ပြေးကာထွေးပွေ့ထားသော မေမေခန္ဓာကိုယ်လေးက နွေးထွေးနေဆဲ။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေးတို့အနားမှာ ရှိနေတာကို မေမေ သိနိုင် မည်မထင်ပါ။

“မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ အရှင်ဘုရား”

မိုးလေး မျက်ရည်တွေကြားက ဆုတောင်းရင်း မေမေခန္ဓာကိုယ် လေးကို ထွေးပွေ့ထားမိဆဲ။

“မေမေ့ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ကိုကိုရဲ့ အဟဉ် ဟင့် မေမေ မေမေ”

မိမိနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းကာ မိုးလေး မချီတင်ကဲ ရှိုက်ငိုနေသည်။

ကြီးကြီးလည်း မေမေ့အလောင်းကိုကြည့်ကာ မျက်နှာကိုလက် နှစ်ဖက်အုပ် ရှိုက်ငိုနေခဲ့၏။

မေမေ့အတွက် ဒေါ်ရွှေကော မိမိအပါအဝင် အားလုံး မျက် ရည်တွေ ဖြေမဆည်နိုင်ခဲ့ကြပါ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရှိုက်သံမဲ့မျက်ရည် တွေနှင့် မေမေ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကြီးကြီး ဖုန်းဆက်တာကြောင့် သူ ဒီမိကိုအမြန်ပြန်ခဲ့ချိန်မှာ မေမေ့အသက်ကိုတောင် မမိတော့ပါ။

ရုတ်တရက် နှလုံးရောဂါဖောက်ကာ မေမေ ဆုံးပါးရခြင်းဟု

ဆရာဝန်ကြီးက မှတ်ချက်ပေးသည်။

မေမေ လောကကြီးထဲက လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားမည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမထားခဲ့မိပါ။

အခုတော့ မေမေချစ်သောသူတွေကို ထားရစ်ခဲ့ပြီ။

ကြီးကြီးနှင့်မိုးလေးတို့ ရှိုက်ငိုသံတွေ အခန်းထဲမှာ ပဲ့တင်နေ သည်။

အားလုံးကို စွန့်ခွာကာ မေမေကတော့ ဖေဖေနောက်ကို လိုက် ခဲ့သွားခဲ့ပြီ။ သူနဲ့မိုးလေးကို မေမေ စိတ်ချစွာ ကြီးကြီးလက်မှာ အပ်နှံ သွားခဲ့တာလား။

ရှေ့ဆက်ရင်ဆိုင်ရမည့်အကြောင်းတွေကို လတ်တလောမှာ သူ ဘာမှမတွေးနိုင်ပါ။

မေမေ့အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေနှင့် ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ဘာလားဟင်းလင်း။

အခန်း (၃၃)

“ဗျာ မိုးလေး ထွက်သွားပြီ ဟုတ်လား ကြီးကြီး”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ထွက်သွားတာမှ ဒင်းက အပိုင်လုပ်သွားတာလေ၊ သားမေမေရဲ့လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ခိုးယူပြီးထွက်သွားတာ”

“မဟုတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကြီးကြီး”

သူ့ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်စွာ ငြင်းဆိုမိတော့ ကြီးကြီးကလည်း

“ဘာကိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သားကပြောချင်တာလဲ၊ မိညိုက အိမ်မှာမရှိတော့ဘူး၊ သားမေမေရဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ မေလေး မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူ အားကိုးမရှိတော့ဘူးလို့တွက်ပြီး လုပ်ချင်တာလုပ်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူ လုံးဝမယုံကြည်ပါ။ ဒါ ကြီးကြီးရဲ့စနက်ဟု သိနေသည့် ကြီးကြီးရှေ့မှာ ရိုရိုလေးရပ်နေကြသော ဒေါ်ရွှေနှင့် မမော်တို့တွေလည်း

ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောကြဘဲ ခေါင်းလေးတွေ ငုံ့နေကြသည်။

“မိုးလေးက အိမ်ကထွက်သွားစရာအကြောင်းမရှိဘူး ကြီးကြီး၊ ဒီအရိပ်မှာ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက မိုးလေး နေထိုင်ခဲ့တာပါ။ မေမေကို သိပ်ချစ်ပြီး အနီးကပ်ပြုစုပေးနေတဲ့ မိုးလေးက အခု မေမေရဲ့ရက်လည်တောင်မပြီးသေးဘဲ အိမ်ကထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်စရာမရှိဘူး”

“ဪ ခက်ပါလား သားရယ်၊ ထွက်သွားလို့ပဲ အိမ်မှာမရှိတော့ဘူးလေ၊ ဒီကော့ငယ် သန္ဓေမကောင်းဘူးဆိုတာ အိမ်စရောက်ကတည်းက ကြီးကြီး သိနေတာ၊ ကြီးကြီး မျက်နှာသာမပေးလို့ တော်နေတာ၊ သားမေမေကတော့ သနားလို့အလိုလိုက်ထားတာလေ၊ အခုတော့ သူအားကိုးစရာမရှိမှန်းသိတော့ ရနိုင်တာခိုးပြီး ထွက်သွားတာပေါ့”

ကြီးကြီးကတော့ မဖြစ်နိုင်တာကိုပဲ ဖွတ်ပြောနေသည်။ ဒီအချိန်မှာ ကြီးကြီးကို သူ ဘယ်လိုမှ အတိုက်အခံပြု ယှဉ်ပြောလို့မရဘူးဆိုတာ နားလည်နေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“သား သား”

နောက်က ကြီးကြီးခေါ်နေတာကိုလည်း သူ လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီရောက်တော့ ကားတံခါးဖွင့်ကာ တက်လိုက်သည်။

“သား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

၂၃၆

“ကျွန်တော် မိုးလေးကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ် ကြီးကြီး”

စကားအဆုံးမှာ သူ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အနောက်က ကြီးကြီးခေါ်သံတွေက ကားစက်သံတွေနှင့် လုံးထွေးကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဘယ်ဆီကိုဟု ဦးတည်ရာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိသော ကားလေးပေါ်မှာ သူ ရင်တွေပူလောင်လွန်းနေသည်။

ကြီးကြီး သိပ်ရက်စက်လွန်းသည်။

မိုးလေးကို ကြီးကြီး အိမ်ကမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲဖြစ်မည်။ ကြီးကြီး မိုးလေးအပေါ် တစ်ခုခု စီမံမှာကို သူသိတော့ သိနေ၏။ ဒါပေမဲ့ မေမေအရေးကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်မှ မိုးလေးကိစ္စကို သူ စီစဉ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။

အခုတော့ ကြီးကြီးက လက်ဦးသွားခဲ့ပြီ။

ကြီးကြီး သိပ်ကိုရက်စက်လွန်းသည်။ မိုးလေးအပေါ်မှာ ဘာကြောင့် အမုန်းတရားတွေ သိပ်ကြီးမားနေခဲ့တာလဲ ကြီးကြီးရယ်။

“ပွမ် ပွမ်”

စူးရှကျယ်လောင်သော ကားဟွန်းသံရှည်ကြီးကြောင့် သတိကင်းလွတ်နေသော သူ့အသံတွေ ပြန်စုစည်းမိလိုက်ပေမယ့်

“ဟာ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်က မြင်လိုက်ရသော ကားကြီးဦးခေါင်းပိုင်းက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ။

ရှောင်တိမ်းမရနိုင်တော့ဟု သိလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ကားစတီယာ

ရှုပ်ထွေးသနပ်ခါးထွေးထွေးချစ်သူရဲ့ပါးထွေးထွေးပေါ်မှာ

၂၃၇

ခိုင်ဘီးကို သူ ဆွဲကွေ့ချပစ်လိုက်သည်။

အထိန်းအကွပ် ကင်းမဲ့သွားသော ကားက လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်ကြီးဆီ ဦးတည်သွားခဲ့ကာ

“ဒုန်း”

“ခွမ်း”

ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုတွေက အသိတရားအားလုံးကို အမှောင်တိုက်ထဲ ပို့ဆောင်ပစ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ...။

ရှင်မတောင်သနပ်ခါးငွေ့ငွေ့ချစ်သူ့ပါးငွေ့ငွေ့ပေါ်မှာ

ကြီးကြီးနှစ်သိမ့်သံလေးနှင့် သူ့ကိုပြောနေချိန်မှာပဲ သူ့နာပြု ဆရာမလေး အနားကိုရောက်လာသည်။

“နေသာရဲ့လားဟင်”

သူ့ကိုပြုံးပြီးလေးကြည့်မေးလာသော ဆရာမလေးစကားကြောင့်

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းကြပ်နေတယ်၊ ကျွန် ဆော်နေရတာ အဆင်မပြေဘူးဆရာမ”

“ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ဗတ်တီးစည်းထားရတာပါ”

“ကျွန်တော့်မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေက အတော်များလို့လား”

“ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တုန်းက မှန်ကွဲစတွေက မျက်နှာကို ဖိုက် ခင်ကုန်တာလေ၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေ အသေအချာ ခွဲစိတ်ထုတ်ပေးထားရ တယ်၊ ရှင်အရမ်းကံကောင်းပါတယ်၊ မျက်လုံးတွေကို ဖထိခိုက်မိဘူး”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သားလေး ကံကောင်းတယ်၊ အခု မျက်နှာ ဆီက ဒဏ်ရာအမာရွတ်တွေလည်း ဘာမှမကျန်ရစ်အောင် ပါရဂူကြီး တွေနဲ့ ကုသဖို့ ကြီးကြီး စီစဉ်ထားတယ်၊ မလပ်စတစ်ဆာဂျရီနဲ့ ကုသ ပေးရင် သားမျက်နှာနဂိုအတိုင်းဖြစ်သွားမှာပါ”

ကြီးကြီးက ဝင်ပြောတော့ သူ နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ အားလုံးသည် အကောင်းပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်မှာတဲ့လား။

“ဟင့်အင်း သားမျက်နှာကို နဂိုအတိုင်းပြန်မရချင်တော့ဘူး ကြီးကြီး၊ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ပါ”

“ဘယ်လို သား”

“ဟုတ်တယ် ဒီဒဏ်ရာအမာရွတ်တွေအတိုင်းပဲ ရှိစေချင်တယ်”

အခန်း (၃၄)

“သား သားလေး သတိရလာပြီလားဟင်”

သူ အသိတရားတွေ ပြန်နိုးထလာလာခြင်း ကြားလိုက်ရတာ ကြီးကြီး၏စိုးရိမ်တကြီး မေးသံကိုပဲဖြစ်သည်။

မျက်လုံးတွေကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်ကြည့်တော့ မျက်ရည်စတွေ နှင့်ကြီးကြီးမျက်နှာ။

“သားရယ် မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်းကွယ်”

ကြီးကြီး သူ့ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ငိုသံနှင့်ရေရွတ်နေ၏။ သူ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖြစ်နေတာကြောင့် နေရတာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။

“သားမျက်နှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကြီးကြီး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သားရယ်၊ ဗတ်တီးစည်းထားရလို့ပါ”

“မဟုတ်တာ သားရယ်၊ ဒါ ကုသလုံရတာပဲ၊ ကြီးကြီး သားကို ကြီးကြီးကုသပေးမှာပေါ့”

“သားမကုချင်ဘူး ကြီးကြီး၊ ဒဏ်ရာတွေနဲ့အတိုင်းပဲ ရှိပါစေ”

“အို သားလေးရယ်၊ ကြီးကြီး စိတ်မချမ်းသာအောင် မပြောပါနဲ့၊ သားကို ကြီးကြီး ဆက်ကုသခွင့်ပေးပါနော်”

“ကြီးကြီးစိတ်တိုင်းကျ အရာရာလုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ ကြီးကြီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ သားစိတ်တိုင်းကျ နေခွင့်ပေးပါ၊ ကံကြမ္မာက ပေးခဲ့တဲ့ ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ပဲ သားနေခွင့်ပြုပါ”

စကားအဆုံးမှာ သူ မျက်နှာနားတွေမှိတ် ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ကြီးကြီးရှိက်သံတွေကြားနေရပေမယ့် သူ့မျက်နှာနားတွေမဖွင့်ဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေမြဲ။

အာရုံထဲမှာ မိုးလေး မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာမိနေ သည်။ အခုလောက်ဆို မိုးလေး ဒုက္ခတွေရောက်နေပြီလား။

ကြီးကြီး ရက်ရက်စက်စက် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သော မိုးသေ ခမြာ ဘယ်ဆီကိုရောက်နေပြီလဲ။

သူ သိချင်သည်။ တွေ့ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခြေအနေ မိုးလေးကို ရှာဖွေနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိပါ။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ အန်တီသား နားလည် အောင် ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျက်သကြတာပေါ့”

မျက်ရည်စတွေနှင့် ရှိုက်ငိုနေသော သူမကို ဆရာမလေး

နှစ်သိမ့်ပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမလေးပြောသလို အလွယ်တကူ ဖြစ်လာ မှာမဟုတ်ဆိုတာ သူမ သိနေသည်။

သားက မျက်နှာပေါ်မှာ ဒဏ်ရာအမာရွတ်တွေကို မကုသဘူး ဟုပြောသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သားကို သူမ ဘယ်လိုမှချော့မော့လို့ ရမှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူအပေါ်မှာ သားနာကျည်းသွားခဲ့ပြီဆိုတာ သားရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မြင်တွေ့နေခဲ့ရ၏။

“ကြီးကြီး စိတ်တိုင်းကျ အရာရာလုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ ကြီးကြီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ သား စိတ်တိုင်းကျ နေခွင့်ပေးပါ”

သား နာကျင်စွာဆိုခဲ့သော စကားသံတွေက နားထဲမှာပဲတင်နေ ဆဲ။

သားစကားလည်း မမှားခဲ့ပါ။ အရာရာကို သူမ စိတ်တိုင်းကျ စီမံခဲ့တာလည်း အမှန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သားအနားမှာ ရွှေမိုးညိုကို မရှိစေချင်တာကြောင့် အဝေးကို မောင်းထုတ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်။

မေဇလေးကိစ္စတွေ မပြီးပြတ်ခင် ညိုလေးကို အပြတ်ရှင်းရမည် ဆိုတာ သူမ တွေးမိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ အရေးကိစ္စတွေ နှင့်သာ ရှုပ်ထွေးနေတုန်းမှာပဲ စီစဉ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် သားအိမ်မှာမရှိခိုက် ညိုလေးကို အိမ်ကထွက်သွားဖို့ အကွက်ကျကျ စီမံလိုက်၏။

“မိညို အခုချက်ချင်း ညည်းအဝတ်အစားတွေထုည့်”

“ကြီးကြီး မိုးလေး တောင်းပန်ပါတယ်”

“တော် တိတ် ငါ ဘာမှညည်းအသံထပ်မကြားချင်ဘူး၊ ငါ ပြောသလိုလုပ်၊ ဟဲ့ မိမော် သွား၊ သူ့အခန်းထဲက အဝတ်အစားတွေ ထည့်ပေးလိုက်စမ်း”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးစိန်”

“ကြီးကြီး မိုးလေးကို ဘယ်ပုံလို့လဲဟင်၊ မိုးလေး ဘယ်မှမသွား ပါရစေနဲ့နော်”

“မသွားလို့မရဘူး၊ ညည်းကို ငါ အိမ်မှာဆက်မထားနိုင်ဘူး သားနဲ့လည်း ငါ လုံးဝသဘောမတူဘူး”

“မိုးလေး မေမေရက်လည်ပြီးတဲ့အထိ နေပါရစေ ကြီးကြီး မိုးလေး တောင်းပန်ပါတယ် ကြီးကြီးရယ်”

“ဘာမှ ငါ့ကိုအထွန်မတက်နဲ့ မိညီ၊ ညည်းမျက်နှာကို ငါ ဒီအိမ်မှာ တစ်မိနစ်တောင် မမြင်ချင်ဘူး၊ ဟေ့ လာကြစမ်း သူ့ ကားပေါ်ခေါ်သွားကြ”

ဒေါ်စိန်စိန် အမိန့်ပေးလိုက်တော့ ဗလကောင်းကောင်း ယောက်ျား ကြီးနစ်ယောက် ချက်ချင်းရောက်လာကာ ရွှေမိုးညိုကို ချုပ်နှောင်ဆွဲဆွဲ သွားကြသည်။

“ကြီးကြီး မိုးလေး တောင်းပန်ပါတယ်၊ မိုးလေးကို သနားစရာ ရွှေမိုးညိုအသံတွေကို ဥပေက္ခာပြုရင်း ဒေါ်စိန်စိန် ကျောနှစ် လိုက်သည်။

“ဟဲ့ မရွှေ မိမော် နင်တို့ပါးစပ်တွေလည်း ဒီကိစ္စမှာ ရေငုံနှင်း

ပိတ်နေကြပါ၊ သားမေးရင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းပဲပြော၊ အေး၊ ဒါကိုမှ မနာခံရင် ငါ့အိမ်ပေါ်က ချက်ချင်း ခေါင်းနှဲဆင်းရမယ်မှတ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

နဂိုကတည်းက ဒေါ်စိန်စိန်ကို ကြောက်ရွံ့ကြသော ဒေါ်ရွှေနှင့် မိမော် ဘာမှမပြောနိုင်ကြဘဲ ခေါင်းလေးညိတ် နာခံကြသည်။

ရွှေမိုးညိုကို တောက ဆွေမျိုးတွေဆီ ချက်ချင်းပို့လို့မဖြစ်တာ ကိုလည်း ဒေါ်စိန်စိန် သိသည်။ အိမ်က ရွှေမိုးညိုပျောက်သည်နှင့် သား က လိုက်ရှာမှာသေချာသည်။

ဒါကြောင့်လည်း မှော်ဘီဘက်က ခြံတစ်ခြံမှာ ပို့ထားခဲ့သည်။ ထွက်ပြေးလို့မရအောင် အစောင့်အရှောက်တွေလည်း လုံခြုံအောင် စီမံ ထားခဲ့သည်။

အရေးကြီးတာက ဒီကာလအတွင်းမှာ သားကို ဖျောင်းဖျားနားချ တာ ငွေတာရီနှင့်ပေးစားဖို့ ဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူမရဲ့အဘိအမံတွေအားလုံး မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာခဲ့ပြီ။ အလင်းဗိမာန်ဆိုသော သားရဲခိုင်မာပြင်းပြသော စိတ်ဓာတ် ကို သူမ သိလိုက်ခဲ့ပြီ။

အားလုံးသည် သားကိုချစ်သော အတ္တနှင့် သူ ပြခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုအတ္တချစ်ခြင်းတွေက အဆိပ်အတောက်ဖြစ်ခဲ့တာလည်း သေ ချာပါသည်။

သားရဲ့မေမေ မေလေး ဆုံးပါးခဲ့တာလည်း သူမ ပယောဂ ကောင်းတာအမှန်။ ညိုလေးကို မုန်းတီးစိတ်နှင့် သူမ အိမ်ပေါ်က မောင်း

ချခဲ့တာကြောင့် မေလေး စိတ်ထိခိုက်ကာ အသက်ပါပါသွားခဲ့၏။

အခုတစ်ကြိမ်မှာလည်း သား အလင်းဗိမာန်ကို ဆုံးရှုံးရလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အားလုံးသည် သူမရဲ့အမှားတွေ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းမဲ့စွာ မှာခဲ့ သောအမှားတွေ ဖြစ်သည်။

လောကကြီးမှာ သူမအချစ်ဆုံး သားကတောင် နာကျည်းခွံစွာ သွားခဲ့ပြီလား။ ဟင့်အင်း ဒီဘဝကြီးကို သူမ မပိုင်ဆိုင်ချင်ပါ။

သားအလင်းဗိမာန်အတွက် လိုအပ်သူက ရွှေမိုးညို။

သားကိုချစ်သော သူမက ဘာကြောင့် သားနှလုံးသားကို နင်း ချေဖို့ ကြိုးစားနေမိတာလဲ။

ကြီးကြီး သိပ်မှားခဲ့တယ် သားရယ်။ ကြီးကြီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ။

သားနှလုံးသားလေး မထိခိုက်စေရပါဘူး။ ညှိလေးအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ အမုန်းတရားတွေကို ကြီးကြီး ခဝါချလိုက်ပါပြီ။

ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ဒေါ်စိန်စိန် ရင်ထဲက အူ တွေ ငြိမ်းချမ်းသွားခဲ့၏။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ မေတ္တာတရားရဲ့ စစ်မှန်ခြင်းက အေးချမ်းမှုဆိုတာ သူမ သိလိုက်ခဲ့ပြီ။

အခန်း (၃၅)

ဗိမာန် နီးလာပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေ မဖွင့်သေးဘဲ ငြိမ်သက်နေ သည်။

သင်းယုံယုံ သနပ်ခါးရနံ့လေးက နှာဝကို တိုးဝင်လာတော့ ခင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

ဒီသနပ်ခါးရနံ့လေးတွေကို ညစဉ်မက်သည့် အိပ်မက်ထဲမှာပဲ သူ ရှူရှိုက်ခဲ့ရသည်။ မိုးလေးဆီကပဲ ပိုင်ဆိုင်ဖူးသော ရနံ့လေး။

သူ အိပ်မက်မက်နေတာလား။ မယုံမရဲ မျက်ဝန်းတွေဖွင့်ကြည့် တော့

“ဟင် မိုး လေး”

“ကိုကို နီးပြီလားဟင်”

သနပ်ခါးရနံ့မူနံ့လေး ခြယ်သထားသော မိုးလေး ပြုံးပြုံးလေး သူ့ကိုမေးသည်။

“မိုး မိုးလေး ကိုကိုဆီပြန်လာတယ် ဟုတ်လား။ ကိုကိုအိပ်မက် မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်”

“ဟင် ကြီးကြီး”

သူ့ကိုပြုံးကြည့်နေသော ကြီးကြီးမျက်နှာကို မြင်လိုက်တော့ သူ အံ့သြမိသည်။ ကြီးကြီးမျက်နှာက သူ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော ကြည်နူးခြင်းတွေ ရောင်စဉ်ဖြာနေသည်။ ပြီးတော့ မိုးလေးမျက်နှာကလည်း ကြည်နူးရိပ်တွေ ဖြာဝေနေ၏။

“ကြီး ကြီးကြီး မိုးလေးက ဟို ဟို ကြီးကြီးခေါ်လာတာလား ဟင်”

“ဟုတ်တယ် သား။ သားတို့ချစ်ခြင်းကို ကြီးကြီး ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူး”

“ဟာ ဝမ်း ဝမ်းသာလိုက်တာ ကြီးကြီးရယ်”

သူပြောရင်း ကုန်းထထိုင်တော့ မိုးလေးက သူ့ကိုဖမ်းမထိန်း ကိုင်ပေးရင်း

“ကိုကိုရယ် ကြီးကြီးလာပြောတော့ မိုးလေး အရမ်းစိတ်ပူသွား တာပဲ သိလား”

“ကိုကို ကံကောင်းပါတယ် မိုးလေးရယ်။ ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ပါ ဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် သားမျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကိုတော့ ခွဲစိတ်ကုသရဦးမယ်လေ သားရဲ့”

ကြီးကြီး ဝင်ပြောတော့ သူ မိုးလေးကို ပြုံးကြည့်ရင်း

“ဒဏ်ရာတွေကို ကုသရင် သား ဆေးရုံပေါ်မှာပဲ ဆက်နေရဦး မှာပေါ့။ မိုးလေးနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။ မိုးလေးကတော့ ကိုကိုမျက်နှာအကျည်းတန် နေလည်း အချစ်မလျော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ကိုကိုရယ် မိုးလေးအချစ်တွေက ကိုကိုအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မလျော့ပါဘူး”

“အမလေး အတိုင်အဖောက်ညီနေလိုက်ကြတာ၊ ကြီးကြီး တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်။ သားမျက်နှာလေး မလှပပဖြစ်နေတာ ကြီးကြီး မမြင်ရက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ကြီးကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုကို ကုသလိုက်ပါနော်”

“ဘာလဲ မိုးလေးက ကိုကိုမျက်နှာအကျည်းတန်နေရင် မချစ် ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ ကိုကိုရယ် ကိုကိုနဲ့လုံးသားကို မိုးလေးချစ်တာပါ။ ကိုကို မျက်နှာနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေက ကုသလို့ ရရက်နဲ့ ကိုကို ခေါင်းမာနေတာ မဖြစ်သင့်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ချစ်သူ ချောမော တာတော့ မိုးလေး မြင်ချင်တာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း စကားတတ်လိုက်တဲ့ မိုးလေး။ ကောင်းပါပြီဗျာ ကိုကို ကြီးကြီးနဲ့မိုးလေး စကားကို နာခံပါမယ်”

“ကိုကိုအနားမှာ မိုးလေး အမြဲပြုစုပေးမှာပါ”

“ကဲ ကဲ သားနဲ့သမီးနေကြဦး။ ကြီးကြီး ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့

၂၄၀

သွားတွေဦးမယ်”

ကြီးကြီး အလိုက်တာသိ ရှောင်ထွက်ပေးသွားတော့ သူ မိုးလေး
ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ရင်း

“ကိုကို မြတ်နိုးစွဲလန်းတဲ့ သနပ်ခါးနံ့လေးတွေ မရှူရှိုက်ရတာ
ကြာပြီ”

“ကိုကိုနော် ဆေးရုံကြီးပေါ်မှာ”

မိုးလေး ရှက်သွေးလွှမ်းသော အပြုံးလေးနှင့်ဆိုတော့ သူ
သဘောကျစွာရယ်လိုက်မိသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလိုက်ဖို့သောအပျော်တွေ ဝေနေသလို
မိုးလေးရင်ထဲမှာလည်း အပျော်တွေဝေနေမှာ သေချာသည်။

ကြီးကြီးရဲ့အမုန်းတွေ ကင်းစင်သွားသော မိုးလေးနှင့်သူ့ အနာ
ဂုတ်ဘဝလေးက ငြိမ်းချမ်းနေခဲ့ပြီ။

ထို့အတွက် ကြီးကြီးကို သူ အရမ်းကျေးဇူးတင်သည်။

အမုန်းတို့ကင်းစင်သော ချစ်ခြင်းတွေနှင့် ငြိမ်းချမ်းသော မိသား
ဘဝလေးက မဝေးတော့သော အနာဂတ်မှာ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာ အေး
အချာ။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
သွား